STAR WARS®

MANTIA ÎNŞELĂCIUNII

JAMES LUCENO

James Luceno

MANTIA ÎNŞELĂCIUNII

James Luceno
The Cloak of Deception
2001
Cover Artist
Steven D. Anderson

James Luceno

Născut în 1947 James Luceno este autor a mai multor romane din universul Star Wars, trei dintre ele aflându-se şi pe lista de best-seller-uri ale lui *New York Times.*

El a adaptat pentru cinematografie *Masca lui Zorro* şi *Cronicile Tânarului Indiana Jones.*

Romanul *Mantia Înşelăciunii* precede evenimentele din *Star Wars Episodul I – The Phantom Menace* şi are loc cu 32,5 ani înainte de *Star Wars Episodul IV – A New Hope.*

CU MULT TIMP ÎN URMĂ, ÎNTR-O GALAXIE ÎNDEPĂRTATĂ...

DUPĂ O MIE DE ANI DE PACE, REPUBLICA GALACTICĂ SE FĂRÂMIŢEAZĂ. PE CORUSCANT, ÎN INIMA SPAŢIULUI CIVILIZAT, LĂCOMIA ŞI CORUPŢIA SE RĂSPÂNDESC ÎN SENAT, DINCOLO DE PUTEREA CANCELARULUI SUPREM VALORUM DE A LE COMBATE, IAR ÎN SISTEMELE ÎNDEPĂRTATE, FEDERAŢIA COMERCIALĂ DOMINĂ CĂILE SPAŢIALE CU NAVELE EI URIAŞE.

ÎNSĂ ACUM, CHIAR ŞI FEDERAŢIA COMERCIALĂ SE AFLĂ ATACATĂ DIN TOATE DIRECŢIILE, VÂNATĂ DE PIRAŢI ŞI DE BANDIŢI, LOVITĂ DE TERORIŞTI CARE CER SFÂRŞITUL PRACTICILOR EI TIRANICE.

SUNT VREMURI CARE PUN LA ÎNCERCARE TĂRIA TUTUROR CELOR CARE SE LUPTĂ PENTRU UNITATEA REPUBLICII – NIMENI ALŢII DECÂT CAVALERII JEDI, CARE DE MULT SUNT SINGURA SPERANŢĂ A REPUBLICII DE A PĂSTRA PACEA ŞI DREPTATEA...

DORVALLA

1

Scăldându-se în lumina neîntreruptă a stelelor fără număr, cargobotul Federaţiei Comerciale *Profit* lenevea la marginea vălului de nori de alabastru al Dorvallei.

Nedeosebindu-se de miile lui de fraţi, cargobotul semăna cu o farfurie al cărei centru fusese decupat pentru a crea două braţe-hangar gigantice şi o sferă centrală pedunculată care găzduia reactoarele motoarelor de hiperspaţiu ale uriaşei nave. În faţă, braţele curbate aproape se atingeau, ca într-o încercare eşuată de a închide cercul. Însă, de fapt, spărtura se afla acolo din fabricaţie, fiecare braţ terminându-se în gheare de andocare colosale şi în porţile căscate ale hangarelor.

Ca o fiară hămesită, o navă a Federaţiei Comerciale nu încarcă, ci înfulecă mărfurile şi, de aproape trei zile standard, *Profitul* s-a hrănit la Dorvalla.

Principalul produs al planetei îndepărtate era minereul de lommit, o resursă importantă în producţia de videcrane din oţel transparent şi de cupole pentru vânătorii spaţiali. Transportoare greoaie duceau minereul extras pe orbită, unde încărcătura era transferată pe o flotă de barje autopropulsate, de bărci şi de platforme de marfă, multe dintre ele fiind mari cât nişte navete, toate purtând Flacăra Sferică, sigiliul Federaţiei Comerciale.

Cu sutele, navele fără pilot se scurgeau între transportoarele dorvalliene şi cargobotul în formă de

cerc, trase în breşa dintre braţele curbate de către raze de tractare puternice. Acolo, ghearele de andocare îmboldeau navele prin câmpurile magnetice de reţinere care închideau fălcile rectangulare ale hangarelor.

Păzind turma de atacurile piraţilor sau ale altor bandiţi, patrule de vânători stelari zburau cu motoare în cuarte şi boturi ascuţite, lipsindu-le scuturile, dar având tunuri cu laser cu foc rapid. Droizii care pilotau navele răspundeau faţă de un calculator de control general aflat în sfera centrală a cargobotului.

La curba de la pupa a sferei centrale, se înălţa un turn de control. Puntea navei ocupa vârful, unde o siluetă învăluită în mantie păşea nerăbdătoare în faţa unei serii de videcrane înclinate spre interior. Imaginea întreruptă cuprindea capetele îndepărtate ale braţelor-hangar şi şuvoiul neîntrerupt de platforme, cu suprafeţele lor dorsale sclipind în lumina soarelui. Dincolo de braţele şi de platformele maronii, ruginite, se învârtea Dorvalla, alb-străvezie.

— Care e situaţia? şuieră silueta învăluită în mantie.

Navigatorul neimoidian al *Profitului* răspunse dintr-un scaun ca un tron, aşezat sub podeaua lucioasă a pasarelei de pe punte.

— Ultima platformă de marfă este luată la bord, domnule comandant Dofine. Vorbirea neimoidiană, deşi ritmată, prefera accentuarea primelor silabe şi alungirea cuvintelor.

— Foarte bine, atunci, răspunse Dofine. Cheamă vânătorii stelari.

Navigatorul se roti în scaunul său pentru a sta cu faţa la pasarelă.

— Aşa de repede, domnule comandant?

Dofine îşi întrerupse mersul neîncetat pentru a-i arunca o privire bănuitoare camaradului său. Lunile petrecute în adâncul spaţiului îii ascuţiseră atât de mult

neîncrederea, încât nu mai era sigur de intenţiile navigatorului. Oare îi punea la îndoială ordinele în speranţa de a câştiga imagine sau exista un motiv bun de a amâna rechemarea vânătorilor stelari? Diferenţa îl neliniştea pe Dofine, căci risca să se facă de râs dacă îşi lansa suspiciunile şi acestea se dovedeau greşite. Se hotărî să parieze pe faptul că întrebarea fusese pusă din grijă şi că nu conţinea provocări ascunse.

— Vreau să rechemi vânătorii stelari. Cu cât părăsim mai repede Dorvalla, cu atât mai bine.

Navigatorul dădu din cap.

— Cum doriţi, domnule comandant.

Căpitan al echipajului de bază, format din fiinţe vii, al *Profitului*, Dofine avea doi ochi roşii ovali îndreptaţi în faţă, o falcă proeminentă şi o gură ca o tăietură, cu buze de peşte. Venele şi arterele pulsau vizibil sub pielea verde-pal, pătată şi încreţită. Mic pentru specia lui; piticania furnicarului său, îi ziceau unii pe la spate ; trupul subţire îi era îmbrăcat într-o robă albastră şi o mantie cu umeri căptuşiţi şi care ar fi, mai potrivită pentru un cleric decât pentru un comandant de navă. Chiar şi pălăria, un con înalt din material negru, sugera bogăţia şi poziţia socială înaltă.

Navigatorul era îmbrăcat asemănător, cu o robă şi o pălărie, deşi mantia lui care mătura podeaua era complet neagră şi mai simplă. Comunica prin aparatele care încercuiau scaunul de pilot ca o cochilie, folosind ochelari de citire a datelor, care îi acopereau ochii, şi un comunicator în formă de disc, care îi ascundea gura.

Tehnicianul de comunicaţii al *Profitului* era un sullustan guşat şi cu ochi limpezi. Ofiţerul care folosea calculatorul de control central era gran – avea trei ochi şi o faţă ca de capră. Cu cioc şi cu pielea verde, contabilul adjunct al navei era un ishi tib.

Dofine ura să fie nevoit să suporte extratereştri pe puntea sa, dar era obligat să o facă drept compromis pentru companiile de transporturi mai mici care se aliaseră cu Federaţia Comercială; mici concerne ca Transporturi Viraxo şi puternici constructori de nave ca TaggeCo şi Hoersch-Kessel.

Droizii umanoizi se ocupau de toate celelalte sarcini de pe punte.

Dofine îşi reluase mersul când sullustanul vorbi.

— Domnule comandant, Minele Dorvalla anunţă că plata pe care au primit-o este mai mică cu o sută de mii de credite ale Republicii.

Dofine flutură în semn de dispreţ din mâna sa cu degete lungi.

— Spune-i să mai verifice cifrele o dată.

Sullustanul transmise punctul de vedere al lui Dofine şi aşteptă răspunsul.

— Susţine că aţi zis acelaşi lucru şi când am fost ultima dată aici.

Dofine oftă teatral şi făcu semn către un mare ecran circular din

spatele punţii.

— Arată-mi-o.

Imaginea mărită a unei femei umane, pistruiată şi roşcată, apărea pe ecran când Dofine ajunse la el.

— Eu nu ştiu să lipsească vreun credit, spuse el fără vreo introducere.

Ochii albaştri ai femeii scânteiară.

— Nu mă minţi, Dofine. Mai întâi au fost douăzeci de mii, pe urmă cincizeci, acum o sută. La cât va mai trebui să renunţăm data viitoare când Federaţia Comercială ne va face onoarea unei vizite?

Dofine îi aruncă o privire cu subînţeles ishi tib-ului, care îi răspunse cu un rânjet slab.

— Lumea voastră este departe de culoarele spaţiale obişnuite, zise el calm către ecran. La fel de departe de Ruta Comercială Rimma ca şi de Nucleul Comercial Corellian. Aşadar, situaţia voastră cere cheltuieli adiţionale. Fireşte, dacă sunteţi nemulţumiţi, puteţi face oricând afaceri cu altă companie.

Femeia pufni într-un râs mâhnit.

— Altă companie? Federaţia Comercială le-a cucerit pe toate celelalte.

Dofine îşi întinse mâinile mari.

— Atunci ce mai înseamnă o sută de mii de credite în plus sau în minus?

— Extorcare, asta înseamnă.

Expresia acră pe care o adoptă Dofine se potrivea firesc feţei sale căzute.

— Îţi sugerez să înregistrezi o plângere la Comisia Comercială de pe Coruscant.

Femeia se enervă; nările îi fremătau şi obrajii i se înroşiseră.

— Încă nu s-a terminat, Dofine.

Buzele lui Dofine schiţară un zâmbet.

— Ah, încă o dată, te înşeli. Brusc, încheie transmisiunea, apoi se roti cu faţa spre colegul său neimoidian.

— Anunţă-mă când procesul de încărcare s-a încheiat.

În adâncurile braţelor-hangare, droizii supravegheau dispunerea platformelor de mărfuri de la consolele de trafic aflate mult deasupra punţii. Nave cocoşate, cu boturi bulbucate care le dădeau înfăţişarea unor fiinţe vii. Platformele intrau cu elevatoarele repulsoare pornite, prin orificiile magneto-constrictoare ale hangarelor şi erau dirijate în funcţie de conţinut şi destinaţie, aşa cum erau acestea descrise de codurile întipărite pe carene. Fiecare braţ-hangar era împărţit în trei zone de câte

douăzeci de etaje înălţime, delimitate de uşi-ghilotină. În mod normal, zona trei, cea mai apropiată de sfera centrală era umplută prima. Însă platformele care conţineau bunuri pentru alte destinaţii decât Coruscant sau alte lumi din Nucleu era îndreptate către cale de andocare din zonele unu sau doi, indiferent de momentul în care erau aduse la bord.

Împrăştiaţi peste tot prin hangare erau roboţi de securitate purtând puşti de luptă BlasTech modificate, unele cu capete pentru pulverizare. Dacă droizii de lucru puteau fi şerpi goi pe dinăuntru, modele PK cu gât flexibil, GNK pătrăţoşi sau ridicători de marfă binari cu picioare plate, droizii de securitate păreau a fi fost inspiraţi de structura scheletului oricăreia dintre formele de viaţă bipede ale galaxiei.

Lipsindu-i atât capul rotund, cât şi musculatura din aliaj a vărului său apropiat, droidul de protocol, robotul de securitate avea un cap semicilindric îngust, care se ascuţea în faţă într-un procesor vocal şi, la capătul opus, se curba peste un gât rigid, înclinat spre spate. Totuşi, ceea ce îl scotea pe droid în evidenţă era rucsacul lui pentru amplificarea semnalului şi antenele retractile care ieşeau din el.

Cei mai mulţi dintre droizii care formau forţa de securitate a *Profitului* erau doar simple apendice ale calculatorului de control central al cargobotului, însă câţiva fuseseră echipaţi cu o cantitate mică de inteligenţă. Frunţile şi pieptarele acestor comandanţi uscăţivi erau marcate cu însemne galbene asemănătoare marcajelor unităţilor militare, deşi nu de dragul celorlalţi droizi, ci pentru carnea şi oasele faţă de care aceşti comandanţi răspundeau în final.

OLR-4 era un astfel de comandant.

Cu puşca cu laser strânsă în ambele mâini şi ţinută în diagonală pe piept, droidul stătea în zona doi a

braţului-hangar de la tribordul navei, la jumătatea distanţei dintre cele două uşi-ghilotină care delimitau acel spaţiu imens. OLR-4 era conştient de activitatea din jurul lui – şuvoiul de platforme de mărfuri care se mişcau spre zona trei, zgomotul altor platforme care se aşezau pe punte, zbârnâiturile şi clinchetele neîncetate ale maşinăriilor în mişcare – însă doar vag. În schimb, OLR-4 primise sarcină de la calculatorul central să fie atent la orice lucru neobişnuit – orice eveniment care ieşea din parametrii de acţiune definiţi de calculator.

Bufnitura răsunătoare care însoţi oprirea unei platforme de mărfuri din apropriere se încadra, date fiind dimensiunile navei, foarte bine în acei parametri. De asemenea, la fel erau şi sunetele care ieşeau din interiorul platformei, care ar fi putut să fie atribuite mişcării mărfurilor de orice fel aflate la bordul ei. Însă acelaşi lucru nu se putea spune şi despre şuieratul valvelor de presiune ori despre zgomotele şi ţăcăniturile metalice care anunţau ridicarea înceată a trapei circulare din faţă, deosebit de mari, a platformei.

Capul lung al lui OLR-4 pivotă şi senzorii lui optici oblici se fixară asupra platformei. Mărită şi clară, fotografia captată fu transmisă calculatorului de control central, care, instantaneu, o compară cu un catalog de imagini similare.

Se observară nepotriviri.

Chiar în timp ce fotoreceptorii lui OLR-4 cercetau trapa care se ridica, alţi droizi de securitate se grăbeau deja să ocupe poziţii peste tot în jurul platformei suspecte. OLR-4 îşi aşeză piciorul ca un bocanc într-o postură de luptă şi îşi ridică arma cu laser.

Trapa deschisă ar fi trebuit să dezvăluie interiorul platformei, dar, în schimb, arătă ceea ce părea a fi încă o trapă bine închisă. OLR-4 chiar reuşi să identifice compoziţia trapei interioare, însă procesorul lui slab nu

făcea faţă sarcinii de a înţelege ceea ce vedea. Acesta era domeniul calculatorului de control central, care era rapid la rezolvarea problemei – deşi nu destul de rapid.

Înainte ca OLR-4 să se poată mişca, trapa interioară se telescopă cu destulă forţă pentru a proiecta doi droizi de securitate şi trei de lucru până la jumătatea hangarului. Imediat, OLR-4 şi alţi trei deschiseră focul asupra berbecelui şi a platformei de mărfuri, însă razele de laser erau respinse şi ricoşau prin cală.

Doi droizi săriră pe platforma largă, sperând să atace aparatul de lovit din spate, însă eforturile lor fură în van. Razele de laser îi loviră pe ei mai întâi spulberându-l pe unul dintre ei şi aproape nimicindu-l pe altul. Doar atunci îşi dădu OLR-4 seama, cu posibilităţile lui limitate, că în spatele berbecelui erau inamici. Şi, judecând după precizia razelor de laser, intruşii erau din carne şi oase.

Cu platforme de marfă plutind pe deasupra şi cu o sută de droizi de lucru continuând să îşi vadă de treburile lor, indiferenţi la lupta care se purta în mijlocul lor, OLR-4 ţâşni într-o parte, trăgând continuu şi hotărât să câştige o poziţie mai bună faţă de intruşi. Razele îl căutară în timp ce se mişca, sfârâindu-i pe lângă cap şi umeri şi zburându-i printre picioarele care alergau.

În faţa lui, doi droizi de securitate îşi pierdură capetele din cauza unor lovituri bine ţintite. Un al treilea rămase intact, dar, cu toate acestea, se prăbuşi pe punte, orbit fără scăpare de descărcări electrice sălbatice, sclipitoare.

Monitoarele interne ale lui OLR-4 îi spuseră că arma cu laser i se supraîncălzea şi era aproape de a rămâne fără energie. Deşi evident cunoscând predicţia droidului, calculatorul de control central nu îşi anulă ordinele; aşa că OLR-4 continuă să tragă în timp ce încerca să cotească în spatele berbecelui.

În dreapta lui, un alt droid fu aruncat de pe platformă, trunchiul său descriind cercuri stângace în timp ce zbura prin hangar, unde se ciocni cu o platformă care se aşeza. Un droid cu un picior lipsă ţopăia în timp ce trăgea, până când piciorul sănătos îi fu suflat de sub el şi căzu, alunecând pe punte şi împroşcând scântei din bărbia cu procesor de vorbire.

OLR-4 se mişcă în stânga şi în dreapta, ferindu-se de razele de laser. Aproape ajunsese la platformă când o rază îl nimeri în umărul stâng, făcându-l să se rotească într-un cerc complet. Se împletici, dar, cumva, reuşi să rămână drept, până când o a doua rază de laser îl lovi în umărul celălalt. Descriind un alt cerc, ateriză pe spate, cu picioarele prinse sub platformă. Privind în sus, zări trupa înarmată care se infiltrase în cargobot: douăsprezece fiinţe bipede, în carne şi oase, vârâte în costume mimetice şi în armuri negre, cu feţele ascunse în spatele măştilor de respirat ale căror dispozitive de reciclat oxigenul semănau cu nişte colţi.

Fotoreceptorii lui OLR-4 se concentrară asupra unui om cu părul negru şi lung care i se revărsa în bucle groase pe umerii laţi. Servomotoarele braţului drept al droidului se strânseră pe trăgaciul armei cu laser, dar singurul răspuns al puştii epuizate şi supraîncălzite fu un bâzâit îndurerat, în timp ce îi scădea energia şi se închidea.

— Ah... oh, spuse OLR-4.

Zărindu-l, omul cu păr lung se întoarse şi trase.

Senzorii de căldură ai lui OLR-4 ajunseră la roşu, iar sistemele lui supraîncărcate gemură. Cu circuitele topindu-se, transmise o ultimă imagine la calculatorul de control central, apoi se stinse.

Vuietul liniştitor al aparatelor de pe puntea *Profitului* fu întrerupt de un zgomot strident venit de la matricea de scanare. Alunecând pe pasarela de comandă,

comandantul Dofine îi ceru amănunte droidului aflat la scaner.

— Monitoarele de rază lungă raportează un grup de mici nave care avansează cu toată viteza spre poziţia noastră, răspunse droidul cu o voce monotonă şi metalică.

— Ce? Ce-ai spus?

Sullustanul detalie.

— Autentificatorii identifică navele ca fiind Forme Invizibile şi o navă de susţinere de clasa Furtună.

Dofine căscă gura.

— Un atac?

— Domnule comandant, intonă droidul, navele continuă să avanseze.

Dofine făcea semne disperate spre ecranul neobişnuit de mare.

— Vreau să le văd!

Pornise către ecran, când un alt sunet îngrijorător se auzi, de data aceasta dinspre consola ofiţerului de sisteme, care se afla şi ea sub pasarelă.

— Calculatorul de control central anunţă o tulburare în zona doi a braţului-hangar de la tribord.

Dofine se holbă la gran.

— Ce fel de tulburare?

— Droizii trag într-una dintre platformele de mărfuri.

— Maşinării fără creier! Dacă strică vreunul dintre transporturi...

— Domnule comandant, vânătorii stelari sunt pe ecran, raportă sullustanul.

— S-ar putea să fie doar o eroare, continuă granul.

Clipind, ochii roşii ai lui Dofine ţâşniră de la un extraterestru la altul, cu o îngrijorare tot mai mare.

— Vânătorii spaţiali schimbă vectorul. Se despart în două grupuri. Sullustanul se întoarse spre Dofine. Zboară în stilul Frontului Nebula.

— Frontul Nebula! Dofine se duse în grabă la ecran, apoi îşi ridică degetul arătător lung şi gros pentru a arăta nava de susţinere neagră ca smoala.

— Nava aia...

— *Şoimul-Liliac*, zise iute sullustanul. Nava căpitanului Cohl.

— Imposibil! se răsti Dofine. Chiar ieri s-a raportat că e la Malastare.

Cu guşile tremurând uşor, sullustanul se uită la ecran.

— Dar este nava lui. Şi unde se iveşte *Şoimul-Liliac*, Cohl nu e departe!

— Vânătorii stelari intră în formaţie de atac, anunţă droidul.

Dofine se întoarse spre navigator.

— Porniţi sistemele defensive!

— Calculatorul de control central raportează foc de laser continuu în hangarul de la tribord. Opt droizi de securitate distruşi.

— Distruşi?

— Sistemul defensiv este fixat pe vânătorii stelari ai Frontului Nebula. Câmpurile deflectoare sunt ridicate...

— Vânătorii stelari trag!

O lumină puternică explodă dincolo de videcranele rectangulare şi scutură puntea destul de puternic pentru a dărâma un droid din picioare.

— Turbo-laserele răspund!

Dofine trecu la videcrane la timp pentru a vedea linii de lumină roşie, pulsânde, ţâşnind dinspre bateriile montate pe mijlocul cargobotului.

— Unde sunt întăririle cele mai apropiate de noi?

— La un sistem stelar distanţă, zise navigatorul. *Achizitorul*. Mult mai bine înarmat decât *Profitul*.

— Trimite un semnal de ajutor!

— Este înţelept, domnule comandant?

Dofine înţelese implicaţiile. Salvarea era întotdeauna un eveniment umilitor. Însă Dofine era sigur că ar fi putut scăpa de ruşine protejând transportul *Profitului*.

— Tu fă cum îţi zic, îi spuse navigatorului.

— Grupurile de vânători spaţiali se formează pentru o a doua rundă, raportă sullustanul.

— Unde sunt vânătorii spaţiali? De ce nu pornesc la atac?

— I-aţi chemat înapoi, domnule comandant, îi aminti navigatorul.

Dofine gesticulă disperat.

— Bine, relansaţi-i, relansaţi-i!

— Calculatorul de control central cere permisiunea de a izola zona doi a hangarului de la tribord.

— Închideţi-o! bolborosi Dofine. Închideţi-o acum!

2

Grupul mascat care se infiltrase la bordul *Profitului* era unul variat – la fel ca şi vânătorii spaţiali care zburau în ajutor – oameni şi ne-oameni, bărbaţi şi femei, bondoci şi zvelţi. Apăraţi de costume de camuflaj şi de armuri negre mate, purtând bocanci de punte cu tălpi antiderapante şi ochelari de luptă, ieşiră din spatele berbecelui care le servise drept element-surpriză, trăgând cu puşti de asalt de ultimă generaţie şi cu dislocatoare de câmp atârnate pe umăr.

Mâna de droizi de securitate care încă mai rămăseseră întregi se prăbuşi pe punte, cu membrele răsfirate sau încâlcite definitiv.

Omul pe care OLR-4 aproape îl luase prin surprindere păşi iute şi fără teamă spre centrul hangarului căscat, verifică nişte date de pe comunicatorul de la încheietură şi îşi scoase ochelarii şi masca de respirat de pe faţă.

În urma schimbului de focuri, în aer plutea un miros, cel al ozonului şi al aliajului ars.

— Atmosfera e pornită, spuse el pentru restul bandei sale, însă nivelurile de oxigen sunt echivalente cu ce aţi găsi la patru sute de metri altitudine. Scoateţi-vă măştile, dar ţineţi-le la îndemână – mai ales dependenţii de t'bac.

Cu câteva râsete înfundate, echipa se supuse.

În spatele aparatului, faţa cu ten negru a omului era încă o mască: acoperită din belşug cu o barbă neagră, aspră şi străbătută de la o tâmplă la alta de mici tatuaje în formă de romb. Ochii violeţi cercetară distrugerea cu evidentă detaşare.

Nu se mai zărea nici un droid de securitate, însă puntea era plină de rămăşiţele acestora. Droizi de lucru de diferite feluri continuau să dirijeze câteva platforme la spaţiile de andocare.

Un membru uman al grupului lovi cu piciorul braţul retezat al unui droid de securitate.

— Chestiile astea ar putea fi periculoase dacă ar învăţa să gândească bine.

— Să tragă bine, îl corectă bărbosul.

— Asta să i-o spui lui Rasper, căpitane Cohl, zise un alt bărbat; Boiny; un rodian. Un robot de securitate a fost cel care l-a trimis pe Rasper la cer.

Un mascul cu ochi rotunzi şi piele verde, Boiny avea un rât ascuţit şi o creastă de ţepi galbeni plianţi.

— Un droid norocos care a tras la noroc, observă o femelă rodiană.

— Asta nu înseamnă să tratăm totul ca pe un exerciţiu, avertiză Cohl, fixându-i pe toţi cu privirea. Calculatorul de control general va trimite destul de iute unităţi de rezervă şi avem un kilometru de mers până ajungem la sfera centrală.

Intruşii aruncară o privire prin hangarul curbat către o uşă-ghilotinăcare se zărea în depărtare. Deasupra lor, la înălţime, erau grinzi masive şi traverse, macarale, schele de întreţinere şi troliuri, un amestec de atmosferă şi de conducte.

O femeie umană – singura dintre ei – fluieră încet.

— Pe stele, ai putea ascunde o armată de invazie aici!

Cu pielea la fel de neagră ca a lui Cohl, avea păr castaniu scurt şi o faţă elegant ascuţită. Nici măcar costumul mimetic nu-i putea ascunde formele.

— Asta ar însemna să cheltuiască ceva din câştiguri, Rella, zise un bărbat uman. Şi neimoidienii nu fac asta decât dacă îşi pot cumpăra robe noi.

Boiny scăpă un râset ascuţit.

— Şi ajungi o larvă de neimoidian pe jumătate flămândă, asta se întâmplă.

Cohl făcu semn cu bărbia acoperită de păr către doi dintre membrii bandei sale.

— Rămâneţi la platformă. Stabilim contactul când cucerim puntea.

Se întoarse spre ceilalţi.

— Echipa unu, luaţi-o pe coridorul de pe marginea exterioară. Restul, veniţi cu mine.

Profitul se zgâlţâi încet. Explozii înfundate se auzeau în depărtare.

Cohl ascultă atent.

— Astea trebuie să fie navele noastre.

Sirenele începură să urle peste tot în hangar. Droizii de lucru se opriră pe loc, în timp ce un uruit gros începu să se formeze sub podea.

Rella se uită la uşa-ghilotină din depărtare.

— Închid hangarul.

Cohl făcu semn primei echipe.

— Plecaţi. Ne întâlnim la turbolifturile de la tribord. Reglaţi-vă costumele pe intermitent – asta ar trebui să-i zăpăcească pe droizi – şi folosiţi grenadele de impact cu zgârcenie. Şi nu uitaţi să fiţi atenţi la nivelurile de oxigen.

Făcu câţiva paşi, apoi se opri.

— Încă un lucru: dacă sunteţi nimeriţi de vreun droid, reabilitarea bacta vi se scade din plată.

Daultay Dofine stătea nemişcat pe pasarelă, urmărind complet îngrozit cum Frontul Nebula nu arăta nici un pic de milă pentru nava lui.

Vânătorii stelari se abăteau asupra *Profitului* cu toată forţa, lovind ca nişte păsări de pradă flămânde în braţele groase şi secţiunile din spate cu trei motoare ale cargobotului. Multe dintre navele conduse de droizi, fără scuturi, fură anihilate de îndată ce ieşiră de sub câmpul de forţă protector al *Profitului*.

Încurajate de victoria obţinută fără eforturi, navele inamice pătrunseră în îmbrăţişarea braţelor-hangar şi se aruncară asupra sferei centrale, atacând de aproape turnul de comandă. Focurile trase de tunurile ionice ale navei de susţinere trimiteau valuri zguduitoare prin câmpul deflector al *Profitului*. Lumina puternică scălda videcranele punţii.

Dofine nu putea face altceva decât să stea pe pasarelă, în timp ce îi înjura printre dinţi pe terorişti.

Deoarece primise drepturi exclusive de a face comerţ în sistemele stelare din jur. Federaţia Comercială se angajase în faţa Senatului Galactic de pe Coruscant că se va preocupa să rămână doar o putere economică şi că

se va abţine să devină o forţă navală prin acumularea de maşini de luptă. Totuşi, cu cât mai departe de Nucleu călătoreau navele gigantice, cu atât mai des cădeau pradă atacurilor piraţilor, a mercenarilor şi a grupurilor teroriste ca Frontul Nebula, ai cărui mulţi membri aveau nemulţumiri nu doar faţă de Federaţia Comercială, ci şi faţă de însuşi îndepărtatul Coruscant.

Ca rezultat, senatul dăduse permisiunea cargoboturilor să fie echipate cu arme defensive, pentru a se proteja în sistemele nesupravegheate care se întindeau între rutele comerciale importante şi căile spaţiale principale. Dar asta nu făcuse decât să îi oblige pe atacatori să îşi modernizeze armamentul, fapt care, la rândul său, pregătise calea pentru întăriri periodice ale apărării Federaţiei Comerciale.

Luptele de hărţuire din Inelele Mijlocii şi Exterior – peste tot prin aşa numitele zone libere – deveniseră deja lucruri comune. Însă Coruscantul era departe, chiar şi la viteză luminică, şi nu părea uşor să înţelegi a cui era vina şi cine trăsese primul. Până când problemele ajungeau în faţa instanţelor, se reduceau adesea la cuvântul unuia împotriva altuia, fără rezolvare.

Lucrurile ar fi putut sta altfel pentru Federaţia Comercială dacă nu ar fi existat neimoidienii, care pe cât erau de săraci, pe atât erau de zgârciţi. Când se ajunsese la fortificarea navelor uriaşe, ei îi căutaseră pe furnizorii cu cele mai mici preţuri şi insistaseră că protejarea transporturilor era interesul lor major.

Împotriva oricărei judecăţi sănătoase, neimoidienii fuseseră cei care dictaseră instalarea de baterii de lasere în cuarte în jurul peretelui exterior al braţelor-hangar. În timp ce amplasamentul de pe mijlocul cargobotului era potrivit pentru a respinge atacurile laterale, se dovedea complet ineficient în cazul atacurilor lansate de deasupra şi de dedesubt, unde se aflau aproape toate sistemele de

importanţă crucială ale navei: generatoarele de undă de tractare şi de câmpuri deflectoare, reactoarele de hiperpropulsie şi calculatorul de control general.

Astfel, Federaţia Comercială fusese forţată să investească în generatoare de scut mai mari şi mai bune, plăci de blindaj mai groase şi, în ultimă instanţă, în escadrile de vânători stelari. Dar grupurile de vânători spaţiali erau supuse autorizării senatului, iar cargoboturile ca *Profitul* se găseau adesea vulnerabile în faţa navelor de luptă pilotate de atacatori experimentaţi.

Cunoscând foarte bine aceste lipsuri, Daultay Dofine vedea cum nava şi preţiosul ei transport de lommit îi scăpau printre degete.

— Scuturile rezistă la cincizeci de procente, raportă granul din capătul opus al punţii, dar noi suntem în pericol. Doar câteva lovituri în plus şi suntem scoşi din joc.

— Unde e *Achizitorul*? scânci Dofine. Ar fi trebuit să ajungă până acum!

Un proiectil tras de nava de susţinere a Frontului Nebula – nava de susţinere personală a căpitanului Cohl – zgudui puntea. După cum Dofine aflase din atacurile anterioare, doar dimensiunea nu era o garanţie a protecţiei, cu atât mai puţin a victoriei, iar diametrul de trei kilometri al cargobotului nu însemna decât o ţintă care nu putea fi ratată.

— Scuturile au scăzut la patruzeci de procente.

— Laserele în cuarte de la unu la şase nu răspund, adăugă sullustanul. Vânătorii stelari îşi concentrează focul asupra generatorului de ecran deflector şi a reactoarelor de propulsie.

Dofine îşi strânse mânios buzele cărnoase.

— Ordonă calculatorului de control general să activeze toţi droizii, toate sistemele defensive ale navei şi să se pregătească să respingă trupele de abordaj!

zbieră el. Doar peste cadavrul meu va pune căpitanul Cohl piciorul pe această punte.

În braţul-hangar de la tribord, echipa lui Cohl abia trecuse prin uşa-ghilotină când fiecare aparat din zona trei conspiră să îi împiedice să se mai apropie vreun metru de puţul compensatorului de acceleraţie care lega sfera centrală de braţele ce o înconjurau.

Troliurile de deasupra aruncau gheare apucătoare spre ei; schelele înalte se răsturnau în calea lor, ridicători de marfă binari îi alergau ca nişte monştri mecanici, iar nivelurile de oxigen scăzură. Chiar şi droizii de lucru se alăturară luptei, mânuind tăietoare cu fuziune şi calibratoare electrice ca şi cum ar fi fost aruncătoare de flăcări şi vibro-săbii.

— Controlul central a întors întreaga navă împotriva noastră, strigă Cohl.

Rella trăgea raze de laser într-un grup de droizi PK înarmaţi cu chei hidraulice.

— La ce te aşteptai, Cohl... o primire regală?

Cohl îi îndemnă pe Boiny, Rella şi restul echipei către ultima uşă-ghilotină care stătea între ei şi turbolifturile sferei centrale. Ţipetele şi urletele sirenelor străbăteau aerul rarefiat. Razele de laser care se întretăiau şi ricoşau formau un spectacol pirotehnic demn de parada de Ziua Republicii de pe Coruscant.

Cohl trăgea din fugă, pierzând socoteala droizilor pe care îi doborâse şi a câtor carţuşe de laser consumase arma lui. Doi dintre cei din banda lui erau ţinuţi pe loc de focurile droizilor, dar nici el, nici oricine altcineva nu îi mai puteau ajuta. Cu noroc, vor ajunge la locul de întâlnire, chiar dacă vor fi nevoiţi să se târască acolo.

Urmărită de trei ridicători de marfă binari, echipa trecu în goană prin ultima uşă-ghilotină şi îşi croi drum până la cel mai apropiat grup de turbolifturi.

Trapa care dădea spre tuburile de transfer era închisă.

— Boiny! strigă Cohl.

Rodianul îşi puse blasterul în toc şi veni iute în faţă, cercetând trapa din priviri, apoi se duse la panoul de control încastrat în perete. Pregătindu-se să spargă codul, îşi frecă palmele una de alta şi îşi trosni degetele lungi, cu ventuze în vârfuri. Înainte de a-şi putea aşeza mâinile pe butoanele panoului, Cohl îl pocni după ceafă.

— Ce-i asta, seara amatorilor? îl întrebă Cohl cu o căutătură ameninţătoare. Arunc-o în aer.

Dofine păşea pe pasarelă când trapa punţii explodă, lăsând să intre o scurtă furtună de căldură paralizantă care îl răsturnă.

Banda de şase oameni a lui Cohl dădu buzna în spatele unui nor de fum, costumele lor mimetice permiţându-le să se ascundă chiar şi pe fundalul stâlpilor lucitori. Iute şi eficient, îl dezarmară pe Garn şi traseră raze de imobilizare în platoşele droizilor.

Cohl îi făcu semn unuia dintre oamenii săi către consola de comunicaţii.

— Contactează *Şoimul-Liliac*. Spune-le că am cucerit puntea. Vânătorii stelari să se organizeze în formaţie defensivă şi să fie pregătiţi să ne acopere când ieşim.

Unui alt luptător îi făcu semn către consola lui Garn.

— Comandă calculatorului de control central să se oprească. Să deschidă toate uşile-ghilotină ale braţelor-hangar.

Omul dădu din cap şi sări de pe pasarelă.

Cohl tastă un cod la comunicatorul de la încheietura mâinii şi îl ridică spre gură.

— Echipa de bază, am cucerit puntea. Mutaţi platforma în zona trei şi aşezaţi-o cât mai aproape de gura hangarului de pe peretele interior. Venim şi noi acolo în curând.

Cohl închise comunicatorul. Ochii îi rătăciră pe feţele celor cinci prizonieri vii, oprindu-se, în cele din urmă, asupra lui Dofine. Apoi îşi scoase pistolul cu laser.

Desfăcându-şi braţele larg, în semn de predare, Dofine făcu doi paşi în spate când Cohl se apropie.

— Ai trage într-o persoană neînarmată, căpitane Cohl?

Cohl îl împunse în coaste pe Dofine cu ţeava pistolului.

— Aş trage într-un neimoidian neînarmat... Şi aş dormi mai bine după aceea.

Se uită ameninţător la Dofine pentru o clipă, apoi îşi puse pistolul în toc şi se întoarse spre membrul rodian al grupului.

— Boiny, treci la treabă. Şi termină repede.

Se întoarse înapoi spre Dofine.

— Unde este restul echipajului, căpitane?

Dofine înghiţi în sec şi abia îşi găsi vocea.

— Se întoarce cu naveta de pe Dorvalla.

Cohl dădu din cap.

— Bine, asta simplifică lucrurile.

Împungându-l repetat pe Dofine în piept cu arătătorul, Cohl îl făcu să meargă cu spatele până când ajunseră la scaunul navigatorului. Un ultim ghiont îl împinse pe Dofine de pe pasarelă în scaun.

Cohl sări jos pentru a-l privi în faţă.

— Trebuie să discutăm despre transportul tău, căpitane.

— Transport? se bâlbâi Dofine. Lommit... cu destinaţia Sluis Van.

— Dă-l încolo de minereu, mârâi Cohl. Eu vorbesc despre aurodium.

Dofine încercă să îşi împiedice ochii roşii să iasă din orbite. Membranele nictitante tremurară şi clipi de şase ori.

— Aurodium?

Cohl se aplecă spre el.

— Duci două miliarde în pepite de aurodium.

Dofine se încordă sub privirea lui Cohl.

— Cred... cred că te înşeli căpitane. *Profitul* transportă minereu.

Cohl îşi îndreptă statura impunătoare.

— Mai spun o dată. Transporţi pepite de aurodium... mită oferită de lumile din Inelul Exterior pentru a se asigura de binecuvântarea continuă a Federaţiei Comerciale.

Dofine nu se putu abţine să surâdă dispreţuitor.

— Deci ceea ce cauţi sunt banii. Întotdeauna am auzit că binecunoscutul căpitan Cohl este un idealist. Acum văd că este un simplu hoţ.

Cohl aproape rânji.

— Nu toţi putem fi hoţi autorizaţi ca tine şi restul găştii tale.

— Federaţia Comercială nu se ocupă cu moartea şi violenţa, căpitane.

Cohl îl apucă pe Dofine cu ambele mâini de veşmântul bogat şi îl ridică pe jumătate din scaun.

— Nu, nu încă.

Îl împinse pe Dofine înapoi în scaun.

— Dar să lăsăm asta pe altă dată. Ceea ce contează acum este aurodiumul.

— Şi dacă refuz să mă supun?

Fără să-şi ia ochii de pe Dofine, Cohl arătă spre tovarăşul său rodian.

— Boiny, aici de faţă, prinde un detonator termic de sistemul de control al propulsiei cu combustibil al *Profitului*. Din câte înţeleg, dispozitivul va declanşa o explozie destul de mare pentru a-ţi distruge nava în... Boiny?

— Şaizeci de minute, căpitane, strigă Boiny, ţinând deasupra capului o sferă metalică de dimensiunile unui pepene.

Cohl scoase un obiect din punguţa de la şold a costumului mimetic şi îl lipi pe dosul palmei stângi a lui Dofine. Acesta văzu că era un cronometru, care deja număra invers de la şaizeci de minute. Îşi ridică ochii spre privirea neclintită a lui Cohl.

— Să revenim la pepite, zise Cohl.

Dofine dădu din cap.

— Da, în regulă... dacă promiţi să cruţi nava.

Cohl hohoti scurt.

— *Profitul* este istorie. Dar ai cuvântul meu că îţi voi cruţa viaţa dacă faci cum ţi se spune.

Dofine dădu iar din cap.

— Aşa măcar o să trăiesc să te văd executat.

Cohl ridică din umeri.

— Nu se ştie niciodată, comandante.

Se îndreptă şi rânji la Rella.

— Ce ţi-am spus? Floare la...

— Căpitane, îl întrerupse omul său de la consola de comunicaţii, o navă iese din hiperspaţiu. Autentificatorii o arată ca fiind cargobotul Federaţiei Comerciale *Achizitorul*.

Rella pufni.

— Ce ziceai, Cohl?

Privirea pe care Cohl o îndreptă spre Dofine fu una de surprindere sinceră.

— Poate că nu eşti aşa de tare de cap pe cât pari.

Sări pe pasarelă şi se întoarse către zona videcranelor. Rella i se alătură.

— Scenariul s-a schimbat, îi anunţă Cohl pe toţi. *Achizitorul* va lansa vânători spaţiali de îndată ce se va afla în raza de acţiune. Ordonaţi Şoimului-Liliac să ducă lupta la cargobot.

Dofine îşi permise un zâmbet de satisfacţie.

— Poate că, până la urmă, va trebui să renunţi la comoara ta, căpitane Cohl.

Cohl îi aruncă o privire nimicitoare.

— Nu plec fără ea, căpitane – şi nici tu.

Se întinse spre încheietura mâinii drepte a lui Dofine pentru a se uita la cronometru.

— Cincizeci şi cinci de minute.

— Cohl, îl avertiză Rella.

El se uită pieziş la ea.

— Fără aurodium nu suntem plătiţi, dragă.

Rella îşi prinse buza de jos cu dinţii ei perfecţi.

— Da, dar trebuie să fim în viaţă ca să cheltuim.

El scutură din cap.

— Moartea nu e în cărţi... cel puţin nu la mâna asta.

Aproape de punte, un vânător spaţial al Frontului Nebula, ajuns de raze de energie letală, dispăru într-un halou de gaze şi sfărâmături încinse.

— Foc dinspre Achizitor, raportă unul dintre mercenari.

O nelinişte bruscă îi contorsionă Rellei trăsăturile.

Cohl ignoră privirea pe care ea i-o trimise. Apucându-l pe Dofine din scaunul de comandă şi aşezându-l în picioare pe pasarelă, Cohl îl îmbrânci spre trapa distrusă a punţii.

— Mai repede, comandante. Timpul nostru de plecare tocmai s-a redus

3

În întunericul haotic al braţului-hangar de la tribord, o ultimă platformă care se îndrepta cu elevatoarele repulsoare pornite către o cală de andocare din zona trei

nu atrăgea prea mare atenţie. Cu o formă asemănătoare unui nap, era mai mare decât majoritatea platformelor care fuseseră dirijate în zona trei, deşi nu la fel de mare precum cea în care se infiltrase Frontul Nebula şi nici pe departe de mărimea unora dintre barjele de minereu. Mai mult, ca şi nava teroriştilor, platforma nu oferea nici un indiciu că avea un transport viu.

Erau prinşi cu centuri în scaune aflate spate în spate doi bărbaţi care, în îmbrăcăminte, păreau a fi opusul lui Daultay Dofine. Tunicile şi pantalonii lor în culori deschise erau largi şi simple, cizmele înalte până la genunchi erau făcute din piele de nerf şi nu purtau nici pălării, nici bijuterii.

Veşmintele modeste nu făceau decât ca şiretlicul lor evident să fie şi mai misterios.

Platformei de marfă ilegale îi lipseau videcrane de orice fel, însă videocamere ascunse în carenă transmiteau pe ecranele din interiorul navei diferite imagini ale hangarului.

Observând dezordinea pe care banda lui Cohl o lăsase în urmă, tânărul de pe locul din faţă remarcă pe o voce nazală:

— Căpitanul Cohl ne-a lăsat o urmă uşor de luat, maestre.

— Într-adevăr, Padawan. Însă urma pe care o iei în pădure s-ar putea să nu fie cea pe care vrei să mergi la ieşire. Extinde-ţi percepţiile, Obi-Wan.

Destul de înghesuit în scaunul de la pupa, bărbatul mai în vârstă era şi cel mai solid dintre cei doi. Faţa lui lată era complet acoperită de barbă, iar coama bogată de păr cărunt era dată pe spate de pe o frunte nobilă, uşor teşită. Ochii îi erau de un albastru intens şi partea de sus a nasului său puternic era turtită, ca şi cum ar fi fost ruptă dincolo de capacităţile de reparare ale tratamentelor cu bacta.

Numele lui era Qui-Gon Jinn.

Reversul său la controlul platformei, Obi-Wan Kenobi, avea o faţă tânără, bine rasă, o bărbie despicată şi o frunte înaltă şi dreaptă. Părul castaniu era tăiat scurt, în afară de o scurtă coadă la ceafă şi de o singură şuviţă subţire care îi cădea pe după ureche pe umărul drept, un semn al rangului de Padawan. Specific ordinului din care făceau parte Qui-Gon şi Obi-Wan, cuvântul însemna ucenic sau protejat.

Ordinul era cunoscut sub numele de Cavalerii Jedi.

— Maestre, vezi vreun semn al navei lor? întrebă Obi-Wan peste umăr.

Qui-Gon se întoarse în scaun pentru a arăta o platformă deschisă în partea din stânga jos a ecranului lui Obi-Wan.

— Aceea. Probabil că au de gând să plece prin gura hangarului de pe marginea interioară. Opreşte în apropiere în aşa fel încât trapa noastră să se îndrepte în partea opusă platformei lor. Dar ai grijă să nu atragi atenţia. În mod sigur Cohl a pus santinele.

— Aţi dori să preluaţi comanda, maestre? întrebă Obi-Wan uşor iritat.

Qui-Gon zâmbi pentru sine.

— Doar dacă ai obosit, Padawan.

Obi-Wan strânse din buze.

— Sunt oricum, dar nu obosit, maestre.

Se uită o clipă la ecran.

— Am găsit un loc bun.

Ca şi cum s-ar fi aflat sub îndrumarea droizilor de la consolele de trafic ale hangarului, platforma se aşeză pe locul ei de aterizare în formă de sfert de cerc. Cei doi Jedi amuţiră în timp ce urmăreau informaţiile oferite de videocamere. După ceva timp, doi bărbaţi umani ieşiră din platforma lui Cohl, cu măştile de oxigen acoperindu-le feţele şi ţinând în mâini puşti dislocatoare.

— Ai avut dreptate, maestre, zise Obi-Wan încetişor. Cohl devine previzibil.

— Să sperăm, Obi-Wan.

Una dintre santinele dădu roată platformei, apoi se întoarse la trapa deschisă, unde cealaltă aştepta.

— Acum e şansa noastră, spuse Qui-Gon. Ştii...

— Ştiu ce să fac, maestre. Dar tot nu îţi înţeleg raţionamentul. L-am putea lua prin surprindere pe Cohl aici şi acum.

— Este mai important să descoperim poziţia bazei Frontului Nebula, Padawan. Atunci va fi momentul în care să punem capăt faptelor căpitanului Cohl.

Qui-Gon îşi introduse în gură un mic aparat de respirat şi apăsă un buton care deschise trapa circulară frontală. O cacofonie de ţipete de sirene îi întâmpină. Cei doi Jedi coborâră în lumina roşie slabă a iluminatului de urgenţă care se revărsa în cală.

Nu exista un obiect mai simbolic pentru Cavalerii Jedi decât cilindrii din aliaj lustruiţi pe care Qui-Gon şi Obi-Wan îi purtau la cingătorile din piele care le strângeau tunicile. Cu abundenţa de buzunăraşe a centurilor, cilindrii lungi de treizeci de centimetri ar fi putut fi nişte unelte – şi, într-adevăr, aşa îi priveau Jedi – însă, de fapt, erau arme de lumină, reale şi simbolice, şi fuseseră folosite de Jedi de mii de generaţii în mandatul lor autoimpus de a servi Republica Galactică din postura de păstrători ai păcii şi ai dreptăţii.

Sabia de lumină bazată pe cristale nu era, totuşi, adevărata sursă a puterii cavalerilor Jedi, căci aceasta izvora din câmpul de energie omniprezent care se afla în toate fiinţele vii şi care ţinea galaxia laolaltă, un câmp de energie pe care Jedi îl numeau Forţa.

Zeci de mii de ani, ordinul se dedicase studiului şi contemplării Forţei şi, ca produse derivate ale acestei dăruiri, veniseră puteri dincolo de înţelegerea oamenilor

obişnuiţi: puterea de a muta obiectele la comandă, de a întuneca gândurile minţilor mai slabe, de a privi în timp. Dar, cel mai mult, abilitatea de a trăi într-o simbioză cu toate formele de viaţă şi, astfel, de a fi aliaţi cu Forţa însăşi.

Mişcându-se într-o tăcere şi cu o iuţeală nefireşti, Qui-Gon avansă pe platforma lui Cohl, cu sabia de lumină în mâna dreaptă, ascunzându-se cu fiecare ocazie în spatele altor platforme. Cu tot zgomotul din hangar, ştia că nu avea să fie uşor să distragă atenţia celor doi paznici. Dar trebuia să câştige cel puţin câteva secunde pentru Obi-Wan.

Întins pe partea de sus a botului curbat a uneia dintre platforme era ceea ce mai rămăsese din trunchiul unui droid de luptă şi capul său alungit. Privind santinelele lui Cohl, Qui-Gon apăsă butonul de activare de deasupra mânerului striat al săbiei de lumină.

O bară de energie verde strălucitoare şuieră din plăselele din aliaj ale săbiei, zumzăind atunci când intră în contact cu aerul rarefiat. Cu o singură mişcare a armei, Qui-Gon desprinse capul droidului de gâtul său subţire. În acelaşi timp, îşi întinse mâna stângă, cu palma în sus şi, cu o explozie de Forţă, trimise în zbor capul retezat în capătul opus al hangarului, unde se lovi de punte cu un zgomot strident, la mai puţin de cinci metri de locul în care stăteau teroriştii.

Cei doi se întoarseră spre locul unde se auzise zgomotul, cu armele ridicate.

Şi, în acea clipă, Obi-Wan dispăru într-o pată de mişcare, îndreptându-se către platforma lui Cohl.

La jumătatea înălţimii sferei centrale, Cohl, Rella, Boiny şi restul bandei lui Cohl priveau cu ochii mari şi gurile căscate la grămada de pepite de aurodium, care fuseseră scoase din cabina de securitate a *Profitului* şi stivuite – minunat – pe o sanie repulsoare. Hipnotice în

frumuseţea lor, pepitele sclipeau cu o lumină interioară constant schimbătoare care aducea toate culorile curcubeului.

Chiar şi Dofine şi cei patru ofiţeri de punte îşi puteau lua cu greu ochii de la ele.

— Bată-mă să mă bată, zise Boiny. Acum le-am văzut pe toate.

Cohl se smulse din reverie şi se întoarse spre Dofine, la ale cărui

Încheieturi firave erau cătuşe paralizante strălucitoare.

— Ai recunoştinţa noastră, comandante. Cei mai mulţi dintre neimoidieni nu ar fi fost atât de îndatoritori.

Dofine se uită urât.

— Mergi prea departe, căpitane.

Umerii laţi ai lui Cohl se ridicară în semn de nepăsare.

— Spune-le asta membrilor Directoratului Federaţiei Comerciale.

Îi făcu semn din cap Rellei să pornească sania, apoi îl luă pe

Boiny de umeri şi îl îndreptă spre un panou de control încastrat.

— Intră în calculatorul de control central şi spune-i să facă o diagnosticare a motoarelor cu combustibil. Când calculatorul localizează detonatorul termal, ar trebui să dea semnalul de abandonare a navei.

Boiny dădu din cap în semn de înţelegere.

— Ai grijă să îl convingi să arunce toate platformele de mărfuri şi barjele, adăugă Cohl.

Ochii lui Dofine se măriră când înţelese despre ce este vorba.

— Deci, lommitul este important, până la urmă.

Cohl se întoarse spre el.

— Mă confunzi cu cineva căruia îi pasă de ce se întâmplă între Federaţia Comercială şi Frontul Nebula.

Dofine era zăpăcit.

— Atunci de ce salvezi transportul?

— Îl salvez? Cohl îşi puse mâinile în şolduri şi râse din toată inima. Nu fac decât să îi ofer *Achizitorului* un mediu bogat în ţinte, comandante.

Cu aceeaşi agilitate extraordinară care îl îndrumase la platforma teroriştilor, Obi-Wan se întoarse la nava Jedi.

— Totul este aranjat, maestre, zise el, destul de tare încât să se facă auzit peste plânsetul sirenelor.

Qui-Gon îl îndemnă spre trapă. Dar Obi-Wan nici măcar nu-şi ridicase un picior când toate platformele din hangar începură să leviteze şi să se îndrepte spre portaluri.

— Ce se întâmplă?

Qui-Gon privi cu o uimire moderată.

— Aruncă transportul.

— Nu prea e un act de terorism, maestre.

Fruntea lui Qui-Gon se încreţi în timp ce gândea intens.

— Calculatorul de control central n-ar permite asta decât dacă nava ar fi în pericol serios.

— Poate că este, maestre.

Qui-Gon aprobă.

— În orice caz, Padawan, ar fi bine să intrăm în navă. Dacă Cohl nu a dat greş în misiunea lui, ar trebui să sosească din clipă în clipă.

Abia reuşind să ţină pasul cu sania repulsoare burduşită cu pepite, banda lui Cohl fugea pe culoarul larg al hangarului de la tribord către punctul de întâlnire. Membrii echipajului *Profitul* se luptau să nu rămână în urmă, în ciuda faptului că erau dotaţi cu măşti de respirat şi uneori erau îmboldiţi de la spate cu ţevile armelor cu laser ale teroriştilor. Peste tot în jurul lor

pluteau platforme de marfă şi tendere, mişcându-se către portalurile de pe pereţii interiori şi exteriori ai hangarelor.

Chiar şi Cohl rămăsese fără suflare când ajunseră cu toţii în zona trei şi la platforma care îi aştepta. Un singur membru al primei echipe – un bothan cu blană blondă – ajunsese înapoi, dar Cohl refuză să îşi facă griji chiar atunci despre soarta celorlalţi. Fiecare membru ales pentru operaţiune fusese informat despre riscuri.

— Încărcaţi aurodiumul, strigă el către Boiny prin comunicatorul din masca de respirat. Rella, fă o numărătoare şi urcă-i pe toţi la bord.

Daultay Dofine se uită îngrijorat la cronometrul care încă era prins de dosul palmei.

— Ce o să se întâmple cu noi? ţipă el.

Un membru uman al bandei lui Cohl îi îndemnă cu un gest larg către o platformă mare, din apropiere, care încă nu se ridicase.

— Vă sugerez să o descărcaţi pe aia şi să vă înghesuiţi acolo.

Dofine răspunse clipind panicat.

— O să murim acolo.

Omul râse batjocoritor.

— Asta e ideea.

Dofine se uită la Cohl.

— Cuvântul tău...

Cohl îşi înclină capul într-o parte pentru a citi ecranul cronometrului, apoi îşi îndreptă ochii spre Dofine.

— Dacă vă grăbiţi, o să ajungeţi la timp la platformele de salvare

4

Obi-Wan aşteptă ca platforma teroriştilor să se ridice de pe puntea hangarului înainte de a activa motoarele elevatoarelor repulsoare. Pe lângă uriaşele portaluri de la capetele braţelor-hangar, guri magneto-constrictoare se deschiseseră de-a lungul curbei interioare a braţelor în fiecare zonă. Zeci de platforme de marfă şi de barje începuseră să se îndrepte spre aceste ieşiri de urgenţă mai mici, însă blocajele se formau rapid, în ciuda eforturilor de supraveghere ale calculatorului de control central.

Obi-Wan înţelese că dacă ajungeau prea târziu la portal, el şi Qui-Gon ar fi fost obligaţi să recurgă la alte mijloace de abandonare a navei. Însă tânărul Jedi era foarte metodic. Petrecu un moment lung studiind fluxul traficului şi anticipând unde era posibil să aibă loc blocajele înainte de a alege un traseu.

Acel traseu îi duse direct în înălţimile hangarului, pline de troliuri şi macarale, înainte de a coborî abrupt spre ieşirea din zona trei. Frecându-se de trei platforme pe drumul de coborâre, Obi-Wan evită cu grijă o coliziune cu o barjă care se bloca rapid în deschizătură.

Cohl ieşise cu câteva minute înainte din braţul-hangar, dar dispozitivul de urmărire pe care Obi-Wan îl montase îl asigura pe Jedi că va putea să deosebească platforma lui Cohl din cireada care acum alerga înnebunită.

— I-am prins, maestre, îi spuse el lui Qui-Gon, care cerceta ecranele din spate. Se îndreaptă spre sfera centrală. Nu sunt sigur dacă au de gând să treacă peste ea sau pe dedesubt, dar accelerează.

— Ţine-te după ei, Obi-Wan. Însă păstrează aceeaşi distanţă. Încă nu vrem să ne facem văzuţi.

Cu sfera centrală albă ca fildeşul profilându-se şi cu întinderea largă a imenselor braţe de fiecare parte, zona interioară a cargobotului circular era o imagine de ţinut

minte – mai ales cu navele de toate dimensiunile şi formele care se revărsau din cale. Însă mişcarea imprevizibilă a acestora îi lăsa prea puţin timp lui Obi-Wan pentru a admira peisajul. Îşi împărţea atenţia între inelul pâlpâitor care era platforma lui Cohl pe monitor şi ecranele consolei, care arătau imagini de afară în ambele părţi.

Cu majoritatea platformelor scurgându-se către partea inferioară a sferei centrale, chiar şi uşoarele ciocniri puteau provoca reacţii în lanţ în îngrămădeală. Multe dintre platforme deja scăpau de sub control şi câteva se aflau pe trasee de coliziune cu braţele hangarului.

Totul începea să îi aducă aminte lui Obi-Wan de exerciţiile pe care le îndurase în tinereţe în Templul Jedi de pe Coruscant, unde scopul unui elev era să rămână cu atenţia neabătută asupra unei singure sarcini, în timp ce chiar şi cinci profesori făceau tot ce puteau pentru a-l distrage.

— Atenţie la pupa, Padawan, îl avertiză Qui-Gon.

O platformă ieşise de sub ei, agăţându-le pupa în urcare. În pericol de a se rostogoli, Obi-Wan acceleră motoarele de altitudine şi reuşi să-şi redreseze nava tocmai la timp. Însă atingerea îi îndepărtase de pe cursul lor şi, dintr-odată, se apropiau de tulpina de rezistenţă groasă care lega sfera centrală imensă de braţele hangarelor.

Obi-Wan aruncă o privire la ecranul de stare, dar nu găsi nici un inel care să pulseze.

— Maestre, i-am pierdut.

— Concentrează-te asupra direcţiei în care vrei să mergi, Obi-Wan, zise Qui-Gon cu o voce calmă. Ignoră ecranul de stare şi lasă Forţa să te ghideze.

Obi-Wan închise ochii pentru o clipă, apoi, ascultându-şi instinctele, ajustă cursul. Aruncând o

privire la ecran, văzu platforma lui Cohl în faţa lor, la tribord.

— Îi văd, maestre. Se îndreaptă spre vârful sferei centrale.

— Căpitanul Cohl nu a fost niciodată unul care să rămână în turmă prea mult.

Obi-Wan reglă cursul din motoarele de altitudine ale platformei şi, curând, văzu pâlpâirea încurajatoare a inelului.

Sfera centrală umplea ecranele legate la videocamerele din botul navei, dezvăluind nivel după nivel din ceea ce Obi-Wan ştia că fuseseră odată camere de conferinţă şi spaţii de locuit pentru echipajul cargobotului, înainte ca Federaţia Comercială să fi început să folosească munca droizilor. Erau aproape în vârful sferei centrale, când un vânător spaţial singuratic ţâşni pe ecrane, cu tunurile cu laser duble descărcându-se într-o ţintă nevăzută.

— O Formă invizibilă a Frontului Nebula, spuse Qui-Gon uşor surprins.

Vânători spaţiali de clasă inferioară, rezistenţi, cu aripi aplecate, FormeleInvizibile fuseseră proiectate pentru lupta în atmosferă. Însă grupul terorist îl modificase pe acesta cu stabilizatoare de manevră pe partea posterioară şi cu un motor de hiperpropulsie ataşat.

— Dar în ce trag? întrebă Obi-Wan. Piloţii lui Cohl ar fi trebuit să distrugă până acum vânătorii stelari ai *Profitului*.

— Bănuiesc că vom afla în curând, Padawan. Între timp, fi atent la problema actuală.

Obi-Wan se zburli la mustrarea blândă, dar aceasta era meritată. Avea obiceiul de a privi înainte, în loc să rămână în prezent, după cum prefera Qui-Gon – să servească ceea ce Jedi numeau Forţa vie.

Mult deasupra capului chel al sferei centrale şi a scanerelor pătrăţoase, care se aflau în vârful turnului de comandă al cargobotului, platforma lui Cohl prindea viteză şi, cu manevre îndrăzneţe, ieşea din norul de platforme în care se ascunsese. În pericol de a rămâne prea mult în urmă, Obi-Wan recurse la motoarele de propulsie pentru mai multă viteză.

Când începură să treacă de curba superioară a sferei centrale, Obi-Wan redusese mult distanţa dintre cele două platforme. Se pregătea să-l urmărească pe Cohl în spaţiu, când un alt vânător stelar – un Vânător de capete Z-95 modificat – apăru pe ecrane şi explodă.

— Bătălia continuă, spuse Qui-Gon.

Ieşind din îmbrăţişarea celor două braţe, Cavalerii Jedi văzură sursa focurilor de răspuns. Plutind ca un inel deasupra părţii întunecate a Dorvallei, era un al doilea cargobot, cuprins de ciuperci de foc create de navele Frontului Nebula.

— Întăririle Federaţiei Comerciale, zise Obi-Wan.

— Cargobotul ar putea complica lucrurile, cugetă Qui-Gon.

— Dar, cu siguranţă, acum am pus mâna pe Cohl.

— Cohl este viclean, Obi-Wan. Trebuie să fi prevăzut asta. Nu face o mişcare fără un plan de rezervă.

— Dar, maestre, fără navele lui de sprijin…

— Nu te aştepta la nimic, îl întrerupse Qui-Gon. Doar păstrează cursul.

În spaţiul la fel de înghesuit al platformei teroriştilor, cei opt membri ai bandei lui Cohl îşi îndeplineau sarcinile date din timp.

— Trapele internă şi externă sunt închise, căpitane, raportă Boiny din locşorul său de la consola de instrumente curbată. Toate sistemele funcţionează.

— Pregătiţi-vă pentru conversia de la elevatoarele repulsoare la propulsia subluminică, spuse Cohl, legându-şi centurile.

— Pregătire de conversie, transmise Rella.

— Comunicaţiile sunt active, zise altul. Comutăm pe frecvenţa de prioritate.

— Spaţiul liber, căpitane. Trecem la o mie de metri distanţă de sfera centrală.

— Uşurel, spuse Cohl, conştient de o anumită încordare care se simţea în aerul recirculat. Nu ieşim în evidenţă până ajungem la zece mii de metri. Apoi o tulim.

Rella îi aruncă o privire aprobatoare.

— Plănuieşte precis; îndeplineşte perfect...

— Şi evită detectarea – înainte, în timpul şi după, completă Boiny.

— Fixaţi cursul pe unu-unu-şapte, prora cargobotului, le zise Cohl. Acceleraţi la punct cinci. Viteza subluminică în aşteptare.

Îşi dădu scaunul pe spate şi comută ecranul de la tribord. *Şoimul-Liliac* şi navele de sprijin reuşiseră să ţină *Achizitorul* la distanţă. Însă vânătorii stelari ai Federaţiei Comerciale erau peste tot pe câmpul de luptă, hărţuiţi de piloţii Frontului Nebula şi zăpăciţi de torentele de mărfuri care ţâşneau din calele *Profitului*. Totuşi, trebuia doar să se întâlnească cu *Şoimul-Liliac* şi să pună câţiva parseci între nava de susţinere şi Achizitor.

Rella se întinse în faţă şi îi şopti.

— Cohl, dacă scăpăm cu viaţă, te iert că ai acceptat misiunea asta.

Cohl deschisese gura să răspundă, când Boiny zise:

— Căpitane, ceva ciudat. Ar putea fi o eroare, dar avem o platformă de marfă care se ţine chiar în coada noastră.

— Arată-mi, spuse Cohl, îndreptându-şi ochii violeţi spre ecran.

— Fix în centru. Cea cu botul ascuţit.

Cohl amuţi pentru o clipă, apoi spuse:

— Schimbaţi cursul la unu-unu-nouă.

Rella se puse pe treabă.

Boiny scoase un hohot de râs nervos.

— Platforma îşi schimbă cursul la unu-unu-nouă.

— Să fie un fel de tractare gravitaţională? întrebă unul dintre cei prezenţi – un om pe nume Jalan.

— Tractare gravitaţională? spuse Rella, luându-l evident în râs. Pe lunile lui Bodgen, ce-i aia?

— E ce îl împiedică pe Jalan să gândească limpede, mormăi Boiny.

— Terminaţi, cu toţii, zise Cohl, mângâindu-şi barba gânditor. Putem să scanăm platforma?

— Putem să încercăm.

Cohl scoase un oftat şi îşi puse mâinile în sân.

— Să jucăm la sigur. Bagă-ne înapoi în grămada de nave.

— Maestre, ne scanează, spuse Obi-Wan. De asemenea, schimbă cursul.

— Au de gând să se ascundă în grupul acela de platforme de marfă, zise Qui-Gon, mai mult pentru sine. Este vremea să le dăm altceva de lucru, Obi-Wan. Activează detonatorul termal de îndată ce sunt un pic mai departe de cargobot.

Cohl strânse cotierele scaunului său îngust când platforma teroriştilor fu lovită de vecinii ei, în roiul care se scurgea prin spaţiu între cele două cargoboturi ale Federaţiei Comerciale.

— Nu mai putem rezista mult, avertiză Boiny, strângând consola de instrumente cu mâinile lui cu ventuze în vârfurile degetelor.

— Cohl, zise Rella cu asprime. Dacă nu ieşim acum, o să sfârşim în mijlocul unei încleştări între vânătorii stelari.

Cohl îşi ţinea ochii lipiţi pe ecranul de deasupra capului.

— Ce face platforma?

— Ne imită fiecare manevră.

Unul dintre oameni înjură pentru sine.

— Ce-i în chestia aia?

— Sau cine? interveni un altul.

— Ceva nu e în regulă, zise Cohl, scuturând din cap. Miros un şobolan womp.

Boiny se uită la el.

— N-am întâlnit nici unul care să poată pilota aşa de bine o platformă, căpitane.

Cohl plesni cu palmele în cotiere, cu un gest hotărât.

— Nu mai pierdem vremea. Porniţi motoarele subluminice primare.

— Aşa mai vii de acasă, observă Rella, îndeplinind ordinul.

Fără avertisment, Boiny aproape că sări din scaun, gesticulând înnebunit spre unul dintre senzorii consolei şi bălmăjind.

— Boiny! strigă Cohl, ca pentru a rupe vraja care pusese stăpânire pe rodian. Termină!

Boiny se întoarse cu ochii lui negri plini de neîncredere.

— Căpitane, avem un detonator termal prins de miezul motorului platformei.

Cohl se holbă la el cu aceeaşi neîncredere.

— Cât mai e până la detonare?

— Cinci minute şi tot numără!

5

Cu suprafeţele ei sterile, consolele de control îngropate şi ecranele cu plasmă circulare, care semănau cu nişte acvarii, puntea *Achizitorului* era la fel cu cea a navei-soră, doar că avea un echipaj complet de ofiţeri de punte şi toţi cei opt erau neimoidieni.

Comandantul Nap Lagard se uita pe videcranele din faţă la *Profitul* din depărtare. De la această distanţă, barjele şi platformele cu boturile umflate care se revărsau din calele lui erau simple punctuleţe scânteind în lumina soarelui, dar imaginile mărite dezvăluiseră sute de platforme sparte – rezultatul coliziunilor şi al razelor de laser trase de vânătorii spaţiali – încărcăturile lor de lommit fiind cedate spaţiului. O privelişte dureroasă; însă Lagard se hotărâse deja că va recupera cât mai mult posibil din transport – presupunând că teroriştii puteau fi goniţi.

Semnul Frontului Nebula era peste tot pe *Profitul* distrus, în forma duroţelului umflat, a spărturilor neregulate din carenă, a bucăţilor de suprastructură contorsionate. Ecranele deflectoare suprapuse şi întărite de curând îi împiedicaseră pe terorişti să facă aceleaşi stricăciuni *Achizitorului*. Mai mult, acesta ducea un număr dublu decât de obicei de nave pilotate de droizi.

De îndată cecargobotul ieşise din hiperspaţiu, vânătorii Frontului Nebula zburaseră spre el. Împreună cu laserele în cuarte ale *Achizitorului*, navele de luptă reuşiseră să respingă atacul şi să îi împingă pe terorişti înapoi spre *Profit*, unde conflictul încă era în plină desfăşurare. Nenumărate nave cu droizi dispăruseră în explozii globulare, însă Frontul Nebula nu fusese cruţat

de victime, pierzând două Forme Invizibile şi un Vânător de Capete Z-95.

Doar *Şoimul-Liliac* – nava de susţinere de dimensiunile unui cargobot uşor a mercenarului cunoscut drept căpitanul Cohl – fusese o ameninţare continuă pentru Achizitor, punând la încercare tăria noilor scuturi ale acestuia cu atacuri dure.

În acel moment, până şi *Şoimul-Liliac* bătea în retragere, ţâşnind în direcţia calotei polare a Dorvallei, vârtejurile albastre ale motoarelor navei de susţinere fiind vizibile de pe puntea *Achizitorului*.

— Se pare că i-am gonit, observă în neimoidiană unul dintre subalternii lui Lagard.

Acesta mârâi în semn de dezaprobare.

— Căpitanul Cohl trebuie să fi dat ordinul de abandonare a navei, continuă subalternul. Frontul Nebula ar prefera să vadă cum lommitul nostru se pierde în spaţiu, decât să îl lase să ajungă la clienţii de pe Sluis Van.

Lagard mârâi iar.

— Or fi crezând că au dat o lovitură Federaţiei Comerciale. Dar o să se răzgândească atunci când Dorvalla va fi obligată să ne plătească despăgubiri.

Subalternul îl aprobă cu o mişcare din cap.

— Instanţa va fi de partea noastră.

Lagard se întoarse pentru puţin timp de la imagine.

— Da. Însă nu se poate permite ca aceste acte de terorism să continue.

— Domnule comandant, interveni ofiţerul de comunicaţii. Primim o transmisiune codificată de la comandantul Dofine.

— De pe *Profit*?

— De pe o platformă de salvare, domnule comandant.

— Pune mesajul în difuzoare şi pregăteşte raza tractoare pentru a recupera platforma de salvare.

Difuzoarele de pe punte prinseră viaţă pârâind.

— Achizitor, aici comandantul Daultay Dofine.

Lagard se grăbi spre centrul pasarelei.

— Dofine, aici comandantul Lagard. Te aducem în siguranţă la bord, cât de repede se poate.

— Lagard, ascultă cu atenţie, spuse Dofine. Contactează-l pe viceregele Gunray. Este urgent să vorbesc cu el.

— Viceregele Gunray? Ce-i aşa de urgent?

— Este doar pentru urechile viceregelui, şuieră Dofine.

Dându-şi seama că suferise o pierdere de imagine, Lagard răspunse cu o înţepătură.

— Şi cum rămâne cu căpitanul Cohl, domnule comandant Dofine? Nava ta se află în posesia lui?

Scurta tăcere a lui Dofine îl asigură pe Lagard că săgeata îşi atinsese ţinta.

— Căpitanul Cohl a părăsit nava într-o platformă asemănătoare.

Lagard se întoarse spre videcrane.

— Poţi să o identifici?

— Să o identific? întrebă Dofine tăios. E o platformă ca toate celelalte.

— Şi *Profitul*?

— *Profitul* o să sară în aer!

În platforma teroriştilor, Boiny studia alarmat consola de instrumente.

— Treizeci de secunde până la detonare.

— Cohl! ţipă Rella când acesta nu răspunse. Fă ceva!

Cohl se uită la ea, cu buzele strânse.

— În regulă, aruncaţi învelişul.

Ca unul, teroriştii se lăsară pe spate, uşuraţi, în timp ce Boiny tasta iute o serie de comenzi la butoanele consolei.

— Exploziile activate, raportă rodianul. Separare în zece secunde.

Cohl suspină.

— În astfel de momente îţi doreşti să poţi vedea feţele adversarilor tăi.

Qui-Gon şi Obi-Wan urmăreau platforma lui Cohl pe ecranele lor separate. Brusc, o serie de mici explozii încercui nava cocoşată în lungul liniei sale mediene şi o desfăcu în două, dezvăluind o navetă turtită ascunsă înăuntru.

Motoarele de viteză luminică ale acesteia se aprinseră, iar naveta ţâşni dintre bucăţile învelişului ei. Apoi jumătatea inferioară explodă.

— Ăsta trebuie să fie detonatorul nostru termal, zise Qui-Gon. Şi dispozitivul de urmărire?

— Este prins de burta navetei şi încă funcţionează, maestre, raportă Obi-Wan, uitându-se la inelul pâlpâitor. Din nou, ai prevăzut mişcările căpitanului Cohl.

— Nu fără ajutor, Padawan. Ştii ce să faci.

Obi-Wan zâmbi şi se întinse spre manete.

— Aş vrea să-i pot vedea faţa lui Cohl.

Cohl căscă gura când văzu cum platforma care îi urmărea se desfăcu pe mijloc. Înăuntru era o lanţetă corelliană vopsită într-un cărămiziu, care nu lăsa loc de îndoială de la botul ascuţit până la coada cu stabilizatoare zvelte.

— Are culorile Coruscantului! zise Boiny uluit. Departamentul Judiciar.

— Ne imită fiecare manevră, raportă Rella, în timp ce se strecura cu naveta printr-un roi de platforme de marfă şi grupuri de minereu de lommit rătăcit.

— Ne ajunge, corectă Boiny.

Rella refuza să accepte.

— De când pilotează aşa judiciarii?

— Cine altcineva ar putea pilota? întrebă unul dintre oameni. Sigur nu sunt neimoidieni.

Cohl o privi în ochi pe Rella.

— Jedi? spuseră ei într-un glas.

Cohl se gândi la asta, apoi scutură din cap.

— Ce-ar putea căuta Jedi aici? Nu e spaţiul Republicii. În plus, nimeni – chiar nimeni – nu a ştiut despre această operaţiune.

Boiny şi ceilalţi se grăbiră să îl aprobe.

— Căpitanul are dreptate. Nimeni nu a ştiut de operaţiune.

Însă nesiguranţa din vocea rodianului era strigătoare, iar Cohl fu dintr-odată conştient că toţi se uitau la el.

— Nimeni, Cohl? întrebă Rella cu subînţeles.

Cohl se încruntă la ea.

— În afara Frontului Nebula, oricum.

— Poate că le-a spus Forţa, mormăi Boiny.

Rella cercetă ecranele.

— S-ar putea să reuşim să ajungem la *Şoimul-Liliac*.

Cohl se întinse către videcranul circular al navetei.

— Unde e?

— Stă la punctul de întâlnire de deasupra polului Dorvallei.

Când, după un moment lung Cohl tot nu răspunsese, Rella adăugă.

— O să zbor în cercuri până te hotărăşti tu ce să facem.

Cohl se uită la Boiny.

— Fă o scanare de suprafaţă a carenei navetei.

— Scanare de suprafaţă? întrebă rodianul bănuitor.

— Acum, zise Cohl tăios.

Boiny se aplecă peste consolă, apoi se îndreptă în scaun.

— Avem un dispozitiv de localizare!

Cohl miji ochii.

— Speră să ne ia urma.

— Lămurire, Cohl, spuse Rella. Ne atacă!

Cohl ignoră observaţia şi se uită iar la Boiny.

— Cât mai avem până explodează *Profitul*?

— Şapte minute.

— Poţi să calculezi forma exploziei cargobotului?

Boiny şi Rella schimbară priviri îngrijorate.

— Într-o anumită măsură, zise rodianul cu o voce nesigură.

— Fă-o. Apoi dă-mi cea mai bună estimare a razei exploziei şi a întinderii norului de sfărâmături.

Boiny îşi înghiţi un nod din gât.

— Chiar şi cea mai bună estimare a mea va fi cu o eroare de plus, minus câteva sute de kilometri, căpitane.

Cohl reflectă în tăcere, apoi se uită la Rella.

— Întoarce... brusc.

Ea se holbă la el.

— S-a confirmat: ţi-ai pierdut minţile.

— M-ai auzit, se răsti Cohl. Ne întoarcem la cargobot.

La intrarea portalului magneto-constrictor al braţului-hangar de la babordul *Achizitorului*, Daultay Dofine se târî indecent din platforma de salvare în formă de butoi pe care puternica undă tractoare a cargobotului o recuperase.

Navigatorul şi restul îl urmară.

Comandantul Lagard era pregătit să îi întâmpine.

— Este o onoare să salvez o persoană atât de slăvită, zise Lagard.

Dofine îşi aşeză roba şi îşi îndreptă mitra de comandant.

— Da, sunt sigur, răspunse el. Ai făcut cum ţi-am cerut şi ai luat legătura cu viceregele Gunray?

Lagard arătă spre mecano-scaunul neimoidian care probabil îl adusese de pe punte.

— Viceregele abia aşteaptă să audă ce ai de raportat. Ca şi mine, comandante.

Dofine trecu pe lângă Lagard pentru a ajunge la scaun, care începu imediat să se mişte în direcţia sferei centrale – fără îndoială, la ordinul lui Lagard.

Un produs al Atelierelor Affodies de pe Neimoidia Pură, aparatul curios şi prohibitiv de scump avea în spate două picioare în formă de seceră, care se terminau în câte o talpă cu o singură gheară, şi o pereche de membre de ghidare articulate, cu gheare duble. Desenele trasate cu laser care îi acopereau suprafaţa metalică erau făcute după ornamentaţia carapacei gândacului regal neiomidian. Echilibrat giroscopic, scaunul cu spătar înalt era mai mult un simbol al poziţiei, decât un mijloc practic de transport, însă Dofine înţelesese că scaunul nu fusese adus pentru el.

În locul pe care stăteai, era o placă circulară pentru holograme, care proiecta holoprezenţa miniaturală a viceregelui Nute Gunray însuşi, conducător al Cercului Interior Neimoidian şi membru al Directoratului de şapte persoane al Federaţiei Comerciale. Impedimente de origine interstelară făceau ca imaginea să fie brăzdată de linii diagonale de paraziţi.

— Domnule vicerege, zise Dofine, plecându-se supus înainte de a se grăbi să prindă din urmă scaunul care fugea încet.

Gunray avea o mandibulă proeminentă, iar buza lui inferioară groasă nu avea o pereche superioară. O fisură adâncă îi separa fruntea bombată în doi lobi laterali. Pielea sa îşi păstra o sănătoasă culoare gri-albastră datorită masajelor frecvente şi a meselor formate din

ciupercile cele mai alese. Robe roşii şi portocalii cu o croială măiastră cădeau de pe umerii lui înguşti, împreună cu o stihar brun cu guler rotund care îi ajungea până la genunchi. În jurul gâtului avea un colan din lacrimi de electrum alungite, iar o tiara neagră – cu trei coarne şi o pereche de cozi care se legănau – se odihnea pe capul său regal.

— Ce este atât de urgent, comandante Dofine? întrebă Gunray.

— Domnule vicerege, este trista mea datorie să raportez că *Profitul* a fost cucerit de membrii Frontului Nebula. Transportul de minereu de lommit pluteşte în spaţiu şi, chiar acum, un dispozitiv exploziv numără clipele până la distrugerea navei.

Dându-şi seama că uitase să scoată cronometrul de pe dosul palmei, Dofine îşi retrase mâna în mâneca largă a mantiei.

— Deci, căpitanul Cohl loveşte din nou.

— Da, domnule vicerege. Însă aduc veşti şi mai neliniştitoare.

Dofine se uită în jur, sperând că Lagard nu se afla destul de aproape pentru a-l auzi, dar, fireşte, era.

— Transportul secret de pepite de aurodium, zise el în cele din urmă. Cohl ştia de undeva de el. Nu am avut de ales şi i l-am predat.

Aşteptându-se să fie certat sau chiar mai rău, Dofine îşi plecă ruşinat capul în timp ce urmărea mecano-scaunul. Însă viceregele îl surprinse.

— Viaţa ta şi a echipajului erau în joc.

— Exact, excelenţă.

— Atunci, fi mândru, comandante Dofine, spuse Gunray. Căci ceea ce s-a întâmplat astăzi s-ar putea dovedi o binefacere pentru Federaţia Comercială şi o binecuvântare pentru toţi neimoidienii.

— O binefacere, domnule vicerege?

Gunray dădu din cap în semn de aprobare.

— Îţi ordon să preiei comanda *Achizitorului*. Cheamă vânătorii stelari şi retrage cargobotul din luptă.

— Cohl se întoarce la cargobot, zise Obi-Wan de la manetele navei de vânătoare a Departamentului Judiciar. Ar fi putut să păcălească *Profitul* să îşi abandoneze transportul chiar dacă nu era în pericol?

— Mă îndoiesc, spuse Qui-Gon.

Îşi lipi faţa de cupola din oţel transparent a lanţetei.

— Toate navele de susţinere ale lui Cohl – chiar şi corveta – se depărtează de cargobot.

— Aşa este, maestre. Chiar şi *Achizitorul* pleacă.

— Atunci putem trage concluzia că *Profitul* va fi distrus. Şi totuşi, căpitanul Cohl accelerează spre el.

— Şi noi la fel, maestre, se gândi Obi-Wan să observe.

— La ce s-o fi gândind Cohl? se întrebă Qui-Gon cu voce tare. Nu este el omul care să întreprindă acţiuni disperate, Obi-Wan, cu atât mai puţin unele sinucigaşe.

— Naveta nu încetineşte, nici nu îşi schimbă direcţia. Cohl goneşte drept spre braţul-hangar de la tribord.

— Exact de unde am plecat.

Lui Obi-Wan fruntea începu să i se încreţească în semn de îngrijorare.

— Maestre, ne apropiem îngrozitor de mult. Dacă *Profitul* se va distruge, într-adevăr...

— Înţelege asta, Padawan. Poate căpitanul Cohl nu face decât să ne pună la încercare.

Obi-Wan aşteptă un timp înainte de a lăsa îngrijorarea să îi răzbată în voce.

— Maestre?

Qui-Gon privi cum nava o luă în jos, către centrul cercului care era *Profitul*. Extinzându-şi percepţiile, nu îi plăcu ce află.

— Încetează urmărirea, Obi-Wan, zise el dintr-odată. Repede!

Obi-Wan acceleră la maximum motoarele lanţetei şi trase brusc

maneta spre el. Cu toată viteza, nava se ridică într-o buclă înaltă şi se depărtă de cargobot.

Dintr-odată, *Profitul* explodă. În cockpitul lanţetei era ca şi cum cineva ar fi tras o cortină de un alb strălucitor peste cupolă. Mica navă primi în coadă o lovitură care o trimise legănându-se înainte, călare pe creasta undei de şoc. Bucăţi uriaşe de duroţel topit ţâşniră ca nişte comete din toate părţile. Lanţeta se zgâlţâi până la punctul de a se rupe, sistemele scurtcircuitându-se şi scoţând şuvoaie de scântei, iar ecranele arătară doar paraziţi înainte de a se stinge.

Aruncând o privire peste umăr, Obi-Wan văzu cum *Profitul* explodă în bucăţi, braţele-hangar masive întâlnindu-se scurt; rostogolindu-se apoi în direcţii opuse, ca două semilune scăpate de sub control. Sfera centrală şi turnul punţii zburară învârtindu-se de lângă tija distrusă a compensatorului de accelerare şi de lângă ce mai rămăsese din cele trei guri de evacuare căscate ale navei.

Puţin mai departe. *Achizitorul* se îndrepta spre siguranţa părţii întunecate a Dorvallei. Corveta lui Cohl şi două dintre navele de susţinere goniră de lângă planetă şi făcură saltul în hiperspaţiu.

— Fie Dorvalla este pe punctul de a câştiga un nou satelit, fie va cădea victimă unui meteorit devastator, spuse Obi-Wan atunci când putu.

— Mă tem că va fi un meteorit, zise Qui-Gon. Ia legătura cu Coruscantul. Anunţă Consiliul Reconcilierii că Dorvalla are nevoie imediată de ajutor.

— O să încerc, maestre.

Obi-Wan începu să apese butoane la consolă, sperând ca măcar unele dintre sistemele de comunicaţii să fi supravieţuit furtunii electronice care însoţise explozia.

— Se vede vreo urmă de nava lui Cohl?

Obi-Wan aruncă o privire monitorului.

— Nici un semnal de la dispozitivul de urmărire.

Qui-Gon nu răspunse.

— Maestre, ştiu despre ura lui Cohl faţă de Federaţia Comercială. Dar se poate să-i fi păsat atât de puţin de propria viaţă?

Qui-Gon aşteptă o vreme până să răspundă.

— Care sunt a şasea şi a şaptea dintre regulile angajării, Padawan? Obi-Wan încercă să şi le amintească.

— A şasea este "înţelege lumina şi întunericul din toate lucrurile."

— Asta e a cincea regulă. Obi-Wan se gândi iar.

— "Aplică precauţia, chiar şi în cele mai banale probleme."

— Asta e a opta.

— "Învaţă să vezi corect."

— Da, zise Qui-Gon. Asta e a şasea. Şi a şaptea?

Obi-Wan scutură din cap.

— Îmi cer iertare, maestre, nu mi-o amintesc.

— "Deschide-ţi ochii către ceea ce nu este evident." Obi-Wan se gândi la asta.

— Atunci, încă nu s-a terminat.

— Nu prea, tinere Padawan. În schimb, simt un început ameninţător.

CORUSCANT

6

Cei patru pereţi ai biroului lui Finis Valorum din vârful celui mai impresionant, dacă nu cel mai monumental, edificiu al districtului guvernamental erau făcuţi din oţel transparent, decorat cu elemente structurale aşezate într-o bandă de triunghiuri regulate şi întoarse.

Planeta-oraş, Coruscantul – "Globul Scânteietor", "Bijuteria Nucleului", inima sufocată a Republicii Galactice – se întindea în toate direcţiile într-o învălmăşeală de domuri strălucitoare, turnuri cu muchii ascuţite şi suprastructuri terasate care se ridicau până la cer. Cele mai înalte clădiri semănau cu rachete uriaşe care nu îşi părăsiseră niciodată platformele de lansare sau cu bolovanii erodaţi de vânt ai vulcanilor demult morţi. Unele dintre domuri erau emisfere aplatizate aşezate pe baze cilindrice, în timp ce altele aveau înfăţişarea unor boluri ceramice puţin adânci, aruncate cu mâna, cu capace cu mâner.

Striaţiile traficului ceresc dirijat magnetic se mişcau iute pe deasupra oraşului – şuvoaie de transportoare, autobuze, taxiuri şi limuzine aeriene revărsându-se printre turnurile înalte şi peste hăurile fără fund ca nişte bancuri de peşti exotici. Totuşi, în loc să se hrănească, ei erau cei care hrăneau, distribuind bogăţia galaxiei între cele o mie de miliarde de fiinţe a căror casă era Coruscantul.

Pe cât de des privise Valorum acest peisaj – ceea ce însemna aproape în fiecare zi din cei şapte ani de când era Cancelar Suprem al Republicii – încă nu ajunsese să fie indiferent la spectacolul Coruscantului. În raport cu alte planete, aceasta nu era nici mare, nici deosebit de

neregulată, însă istoria o transformase într-un loc unic, dezvoltat pe verticală, o experienţă mai obişnuită pentru viaţa în ocean decât pentru cea în atmosferă.

Biroul principal al lui Valorum era aşezat la nivelul inferior al domului Senatului Galactic, dar era, de regulă, atât de aglomerat de cereri şi afaceri, încât îşi rezervase acest locşor mai înalt pentru întâlnirile de o natură mai privată.

Cu palmele palide ţinute la spate, stătea în picioare lângă grupul de ferestre din oţel transparent care dădea spre răsărit. Deşi se crăpase de ziuă cu mai multe ore în urmă, purta o tunică roşie cu guler înalt, pantaloni asortaţi şi un brâu lat. Lumina de la sud, polarizată de panourile din oţel transparent, inunda încăperea. Însă unicul vizitator al lui Valorum ocupase un scaun în penumbră.

— Mă tem, domnule Cancelar Suprem, că ne confruntăm cu o provocare monumentală, spunea senatorul Palpatine din umbră. Sfâşiată la hotarele îndepărtate şi roasă de corupţie chiar în inima ei, Republica este în mare pericol să se destrame. Este nevoie de ordine, de directive care să restabilească echilibrul. Nici chiar cele mai disperate soluţii nu ar trebui trecute cu vederea.

Deşi astfel de opinii deveniseră obişnuite, vorbele lui Palpatine îl străpunseră pe Valorum ca o sabie. Faptul că ştia că erau adevărate făcea să-i fie şi mai greu să le audă. Se întoarse cu spatele la peisaj şi reveni la masa de lucru, unde se aşeză greoi în scaunul său capitonat.

Îmbătrânit cu distincţie, Valorum avea un păr argintiu, cu început de chelie, pungi sub ochii albaştri sfredelitori şi sprâncene întunecate, stufoase. Trăsăturile lui aspre şi vocea adâncă intrau în contradicţie cu spiritul său înţelegător şi cu inteligenţa pătrunzătoare. Însă, ca ultimul dintr-o dinastie politică ce se întindea de mii de

ani – o dinastie pe care mulţi o credeau slăbită de longevitatea ei nefirească – nu reuşise niciodată să treacă de o anumită superioritate de patrician înnăscut.

— Unde am greşit? întrebă el cu un glas ferm, dar trist. Cum am reuşit să scăpăm semnele din vedere?

Palpatine îi oferi o privire înţelegătoare.

— Vina nu este în noi înşine; domnule Cancelar Suprem. Ea se află în sistemele îndepărtate, iar nedreptatea conflictelor civile s-a născut acolo.

Avea o voce controlată cu grijă, uneori plictisită de viaţă, părând imună la mânie sau la panică.

— De exemplu, cea mai recentă situaţie de la Dorvalla.

Valorum dădu din cap, aprobând serios.

— Departamentul Judiciar mi-a cerut să mă întâlnesc cu ei mai târziu, pentru a mă putea informa despre ultimele evoluţii.

— Poate că v-aş putea scuti eu de deranj, domnule Cancelar Suprem. Cel puţin în ceea ce priveşte ce am auzit în Senat.

— Zvonuri sau fapte?

— Câte puţin din fiecare, bănuiesc. Senatul este plin cu delegaţi care interpretează lucrurile după bunul plac, indiferent de fapte. Palpatine se întrerupse, ca şi cum şi-ar fi adunat gândurile.

Ieşeau în evidenţă pe o faţă cumva palidă ochii lui albaştri apoşi, cu pleoape groase şi un nas ca un clonţ. Îşi purta părul roşu care îşi pierduse prospeţimea, după moda provincială a sistemelor îndepărtate: pieptănat pe spate de pe fruntea înaltă, dar lăsat lung şi des după urechile joase. Şi în vestimentaţie îşi demonstra apartenenţa unică la sistemul său natal, preferând tunicile brodate, cu gulere duble în V, şi mantiile demodate din pânză matlasată.

Senator de sector, reprezentând lumea îndepărtată a lui Naboo, împreună cu alte treizeci şi şase de planete locuite, Palpatine îşi câştigase reputaţia de a fi integru şi sincer, ceea ce îl pusese la loc de seamă în inimile multora dintre colegii lui, senatori. După cum îi demonstrase clar lui Valorum în numeroase întâlniri, atât publice, cât şi private, era mai interesat de a face orice era nevoie, decât de a se supune orbeşte regulilor şi reglementărilor care transformaseră Senatul într-un labirint de proceduri.

— După cum, cu siguranţă, Departamentul Judiciar vă va spune, începu el în sfârşit, mercenarii care au atacat şi au distrus nava *Profitul* a Federaţiei Comerciale se aflau în slujba grupului terorist Frontul Nebula. Probabil că au intrat în cargobot cu complicitatea docherilor de pe Dorvalla. Cum a aflat Frontul Nebula că nava ducea o avere în pepite de aurodium încă nu s-a stabilit. Însă este limpede că Frontul Nebula plănuia să folosească aurodiumul pentru a-şi finanţa alte acte de terorism îndreptate împotriva Federaţiei Comerciale şi, poate, împotriva coloniilor Republicii din Inelul Exterior.

— Plănuia? întrebă Valorum.

— Totul arată că acel căpitan Cohl împreună cu echipa lui de asasini a pierit în explozia care a distrus *Profitul*. Însă, cu toate acestea, incidentul a avut numeroase urmări.

— Pe unele dintre ele le ştiu foarte bine, zise Valorum, uşor dezgustat. Ca rezultat al continuării atacurilor şi luptelor de hărţuire, Federaţia Comercială intenţionează să ceară intervenţia Republicii sau, dacă nu reuşeşte, aprobarea Senatului pentru a-şi mări şi mai mult contingentul de droizi.

Palpatine îşi strânse buzele într-o linie subţire şi dădu din cap.

— Trebuie să mărturisesc, domnule Cancelar Suprem, că primul meu impuls a fost de a le refuza pe loc cererile. Federaţia Comercială este deja prea puternică – economic şi militar. Totuşi, mi-am revizuit poziţia.

Valorum îl privi cu interes.

— Mi-ar plăcea să vă aflu gândurile.

— Ei, pentru început, Federaţia Comercială este alcătuită din oameni de afaceri, nu din războinici. Neimoidienii, mai ales, sunt laşi în orice alt domeniu decât comerţul. Aşa că, a le oferi permisiunea de a-şi mări trupele defensive de droizi – puţin, oricum – nu mi se pare nepotrivit. Mai important, ar putea fi şi un avantaj.

Valorum îşi împreună palmele şi se aplecă în faţă.

— Care ar fi acest avantaj?

Palpatine inspiră.

— În schimbul onorării cererilor lor de intervenţie şi de suplimentare a trupelor defensive, Senatul se va afla în poziţia de a cere ca tot comerţul din sistemele îndepărtate să se supună, de acum, taxării Republicii.

Valorum se lăsă pe spate în scaun, în mod clar dezamăgit.

— Am mai discutat acest subiect, domnule senator. Amândoi ştim că majoritatea Senatului nu este interesată de ce se întâmplă în sistemele exterioare, cu atât mai puţin în zonele libere. Dar îi pasă de ce se întâmplă cu Federaţia Comercială.

— Da, pentru că buzunarele din mătase lucitoare ale multor robe senatoriale sunt tivite cu mita dată de neimoidieni.

Valorum pufni.

— Destrăbălarea este la ordinea zilei.

— Fără tăgadă, domnule Cancelar Suprem, zise Palpatine îngăduitor, însă asta, în sine, nu este un motiv de a lăsa această practică să continue.

— Fireşte că nu, spuse Valorum. În ambele mele mandate, am căutat să pun capăt corupţiei care îmbolnăveşte Senatul şi să descâlcesc nodul de politici şi proceduri care ne ţine pe loc. Am dat legi doar pentru a afla că nu le putem pune în aplicare. Comisiile se înmulţesc ca viruşii, fără conducere. Este nevoie de nu mai puţin de douăzeci de comisii doar pentru a stabili decoraţiunile coridoarelor Senatului.

— Federaţia Comercială a prosperat profitând chiar de birocraţia pe care noi am creat-o. Plângerile împotriva Federaţiei Comerciale lâncezesc în tribunale, în timp ce comisiile dezbat pe larg fiecare aspect. Nu este de mirare că Dorvalla şi multe dintre lumile de pe ruta comercială Rimma sprijină grupări teroriste ca Frontul Nebula.

— Însă taxarea nu va rezolva nimic. De fapt, o astfel de mutare ar face Federaţia Comercială să abandoneze de tot sistemele îndepărtate în favoarea pieţelor mai profitabile, aflate mai aproape de Nucleu.

— Privând astfel Coruscantul şi vecinii săi de resursele importante şi bunurile de lux ale sistemelor îndepărtate, interveni Palpatine, aparent mecanic, cu siguranţă, neimoidienii vor vedea taxarea ca pe o trădare, chiar şi pentru faptul că Federaţia Comercială a trasat multe dintre rutele prin hiperspaţiu care leagă Nucleul de sistemele îndepărtate. Totuşi, aceasta ar putea fi oportunitatea pe care mulţi dintre noi am aşteptat-o – şansa de a exercita controlul Senatului asupra acestor rute comerciale.

Valorum se gândi puţin.

— Ar putea fi o sinucidere politică.

— Oh, ştiu foarte bine acest lucru, domnule Cancelar Suprem. Cei ce vor propune taxarea vor suferi atacuri nemiloase din partea Breslei Comercianţilor, a Uniunii Tehnice şi a restului de conglomerate de transport care au primit francize pentru a opera în zonele libere. Însă aceasta este măsura potrivită.

Valorum scutură încet din cap, apoi se ridică în picioare şi se duse la fereastră.

— Nimic nu m-ar bucura mai mult decât să îngenunchez Federaţia Comercială.

— Acum este momentul, zise Palpatine.

Valorum se uită fix la turnurile din depărtare.

— M-aş putea baza pe susţinerea dumneavoastră?

Palpatine se ridică şi veni lângă el.

— Permiteţi-mi să fiu sincer. Poziţia mea ca reprezentant al unui sistem îndepărtat mă pune într-o situaţie ciudată. Nu vă înşelaţi, domnule Cancelar Suprem, mă aflu alături de dumneavoastră în susţinerea controlului central şi al taxării. Dar Naboo şi alte sisteme îndepărtate vor fi silite, neîndoielnic, să preia povara taxelor plătind mai mult pentru serviciile Federaţiei Comerciale. Făcu o scurtă pauză. Voi fi obligat să acţionez cu cea mai mare circumspecţie.

Valorum abia dădu din cap, în semn de aprobare.

— Acestea fiind spuse, adăugă iute Palpatine, fiţi sigur că voi face tot ce îmi stă în puteri să adun sprijinul Senatului în problema taxării.

Valorum se întoarse puţin spre Palpatine şi zâmbi slab.

— Ca întotdeauna, sunt recunoscător pentru sfaturile dumneavoastră, domnule senator. Mai ales acum, când problemele erup în sistemul dumneavoastră natal.

Palpatine oftă intenţionat.

— Din nefericire, regele Veruna se află prins într-un scandal. Chiar dacă noi doi nu am căzut niciodată de acord în privinţa extinderii influenţei lui Naboo în cadrul Republicii, sunt îngrijorat pentru el, căci situaţia lui a aruncat un văl nu doar peste Naboo, ci şi peste multe planete vecine.

Valorum îşi duse mâinile la spate şi păşi spre centrul camerei spaţioase. Când se întoarse cu faţa la Palpatine, expresia lui arăta clar că gândurile îi reveniseră la probleme de mai mare importanţă.

— Se poate ca Federaţia Comercială să accepte taxarea în schimbul îmblânzirii controlului trupelor defensive pe care i l-am impus?

Palpatine îşi uni degetele lungi şi le duse la bărbie.

— Mărfurile – de orice fel – sunt preţioase pentru neimoidieni. Atacurile neîncetate asupra navelor lor din partea piraţilor şi teroriştilor i-au adus la disperare. Se vor plânge de taxare, dar, în final, o vor tolera. Singura noastră variantă ar fi să acţionăm direct împotriva grupurilor care îi hărţuiesc şi ştiu că vă opuneţi acestui lucru.

Valorum confirmă cu o mişcare hotărâtă din cap.

— Republica nu mai are o armată permanentă de generaţii şi, cu siguranţă, nu voi fi eu cel care să reinstaureze una. Coruscantul trebuie să rămână un loc în care grupurile să se poată întâlni pentru a găsi soluţi paşnice la conflicte.

Inspiră adânc.

— O direcţie mai bună ar fi să permitem Federaţiei Comerciale protecţie adecvată pentru a se apăra de actele de terorism. Până la urmă, Departamentul Judiciar nu poate sugera ca Jedi să se dedice rezolvării problemelor neimoidienilor.

— Nu, zise Palpatine. Judiciarii şi Cavalerii Jedi au lucruri mai importante de rezolvat decât să păstreze siguranţa căilor spaţiale pentru comerţ.

— Cel puţin rămân câteva constante, medită Valorum. Gândiţi-vă ce am fi ajuns fără Jedi.

— Nici nu-mi pot închipui.

Valorum se apropie cu câţiva paşi şi îşi puse mâinile pe umerii lui Palpatine.

— Sunteţi un prieten bun, domnule senator.

Palpatine răspunse cu acelaşi gest.

— Interesele mele sunt interesele Republicii, domnule Cancelar Suprem.

7

Îmbrăcat de la un pol la altul în durbeton, plastoţel şi încă o mie de materiale impermeabile, Coruscantul părea invulnerabil în faţa vicisitudinilor vieţii sau atacurilor oricăror aşa-zişi agenţi ai entropiei.

Se spunea că o persoană îşi putea trăi întreaga viaţă pe Coruscant fără să părăsească măcar o dată clădirea pe care o numea casă. Chiar dacă o persoană şi-ar fi dedicat viaţa explorării unei părţi cât mai mari a Coruscantului, abia ar fi reuşit să parcurgă câţiva kilometri pătraţi; mai bine ar fi încercat să viziteze toate lumile îndepărtate ale Republicii. Suprafaţa originară a planetei fusese uitată cu mult timp în urmă şi atât de rar vizitată, încât devenise o lume de dincolo de proporţii mitice, ai cărei locuitori se lăudau chiar cu faptul că tărâmul lor subteran nu mai văzuse soarele de douăzeci şi cinci de ani standard.

Totuşi, mai aproape de cer, acolo unde aerul era curăţat continuu şi oglinzi gigantice luminau fundul canioanelor mai puţin adânci, domneau bogăţia şi imunitatea. Aici, la kilometri întregi deasupra hăurilor întunecate, locuiau cei cărora li se potrivea atmosfera rarefiată; care se plimbau cu limuzine zburătoare particulare şi care priveau soarele difuz apunând într-un roşu orbitor pe după curba planetei; şi care se aventurau sub nivelul de doi kilometri doar pentru a încheia tranzacţii sinistre sau pentru a vizita piaţetele presărate cu statui aflate în faţa acelor structuri marcante a căror arhitectură nu fusese distrusă, dărâmată sau acoperită de mediocritate.

O astfel de structură era Templul Jedi.

Un trunchi de piramidă de un kilometru înălţime, încununat cu cinci turnuri elegante, se ridica deasupra împrejurimilor, izolat în mod intenţionat de bolboroseala de câmpuri electromagnetice a Coruscantului şi ţinând piept pacostei modernizării. Sub el se afla o întindere de acoperişuri, poduri suspendate şi drumuri aeriene care conlucraseră pentru a crea un mozaic de figuri geometrice somptuoase – spirale şi cercuri concentrice colosale, cruci şi triunghiuri, romburi şi petice – mandale măreţe aţintite spre stele sau poate replicile temporale ale constelaţiilor aflate acolo.

Totuşi, Templul avea ceva liniştitor şi în acelaşi timp prohibitiv. Deşi era un semn de neîncetată aducere aminte a unei lumi vechi, mai puţin complicate, Templul era, de asemenea, cumva auster şi reţinut, interzis turiştilor sau celor a căror dorinţă de a-l vizita izvora din simpla curiozitate.

Se spunea că înfăţişarea Templului era un simbol al căii spre iluminare a Padawanului – al unirii cu Forţa, prin supunerea faţă de codurile Jedi. Dar arhitectura lui ascundea cu măiestrie un al doilea scop, mai practic, prin

faptul că acea cvintetă de turnuri – patru orientate spre punctele cardinale şi unul, mai înalt, ridicându-se din centru – era înţesată cu antene şi transmiţătoare care îi ţineau pe Jedi la curent cu întâmplările şi crizele din galaxia pe care o serveau.

Astfel, meditaţia şi responsabilitatea socială erau pe picior de egalitate.

Nicăieri în Templu nu era mai evidentă această împreunare de scopuri ca în camera înălţată a Consiliului Reconcilierii. Ca şi Sala înaltului Consiliu, din vârful unui turnn adiacent, aceasta era o încăpere circulară, cu un tavan arcuit şi ferestre înalte de jur împrejur. Însă, fiind mai puţin oficială, îi lipsea inelul de scaune ocupate doar de cei doisprezece membri ai înaltului Consiliu, care discutau problemele de interes imediat.

Trecuseră trei zile standard de la întoarcerea lui Qui-Gon Jinn pe Coruscant când Consiliul Reconcilierii îi ceruse să se prezinte în faţa lui. În acest timp, nu făcuse altceva decât să mediteze, să cerceteze texte străvechi, să se plimbe pe coridoarele slab luminate ale Templului sau să ia parte la sesiuni de antrenament în lupta cu sabia de lumină, alături de alţi Cavaleri Jedi şi Padawani.

Prin cunoştinţe angajate la Senatul Galactic fusese informat despre cererile Federaţiei Comerciale ca; Republica să intervină în stoparea actelor de terorism şi de a primi permisiunea să îşi mărească efectivele de droizi defensivi în lumina atacurilor neîncetate. Deşi aceste cereri nu erau o noutate, Qui-Gon fusese surprins să afle despre afirmaţia Federaţiei Comerciale conform căreia căpitanul Cohl, pe lângă distrugerea *Profitului*, fugise cu un transport secret de pepite de aurodium, despre care se zvonea că valorau miliarde în credite.

Se gândea mult la această dezvăluire atunci când merse în faţa membrilor Consiliului Reconcilierii, fără să

ştie că şi membrii acestuia erau interesaţi să discute despre incidentul de la Dorvalla.

Mulţi credeau că Qui-Gon ar fi fost numit în consiliu dacă nu ar fi avut tendinţa de a ocoli regulile şi de a-şi urma instinctele – chiar şi atunci când aceste instincte se contraziceau cu înţelepciunea combinată a tuturor membrilor Consiliului. Aceasta nu îl făcuse mai îndrăgit pentru colegii lui mai mari în rang. De fapt, în loc să îl trateze ca pe un egal, aceştia îi priveau refuzul de a-şi schimba modurile de acţiune şi de a accepta un loc în Consiliu ca pe o dovadă în plus a încăpăţânării lui.

Consiliul Reconcilierii era format din cinci membri – deşi rareori aceiaşi – iar astăzi doar patru erau disponibili: maeştrii Jedi Plo Koon; Oppo Rancisis; Adi Gallia şi Yoda.

Qui-Gon răspundea întrebărilor acestora din mijlocul camerei, unde i s-ar fi permis să şadă, însă alesese să rămână în picioare.

— Cum ai ştiut tu, Qui-Gon, despre planurile căpitanului Cohl în privinţa *Profitului*? întrebă Yoda în timp ce păşea pe podeaua de piatră lustruită, sprijinindu-se în toiagul său din băţ de gimer.

— Am o sursă în Frontul Nebula, răspunse Qui-Gon.

Yoda se opri şi se uită la el.

— O sursă, zici?

— Un bith; spuse Qui-Gon. A luat legătura cu mine pe Malastare şi, mai târziu, m-a informat despre planul lui Cohl de a ataca *Profitul* la Dorvalla. Am reuşit să aflu că modificase o platformă de marfă pentru a se potrivi scopurilor sale. Eu şi Obi-Wan am făcut acelaşi lucru.

Yoda clătină din cap, părând uluit.

— O noutate ehh!Una dintre multele surprize ale lui Qui-Gon.

Un extraterestru bătrân şi micuţ – un fel de patriarh – Yoda avea o faţă aproape umană, cu ochi mari şi înţelepţi, un nas mic şi o gură cu buze subţiri. Însă majoritatea asemănărilor cu specia umană se opreau aici, deoarece era verde din creştetul pleşuv al capului până în vârful picioarelor terminate cu trei degete, iar urechile erau mari şi ascuţite, extinzându-se ca nişte aripioare din lateralele capului său ridat.

Era un vechi membru al înaltului Consiliu, un fel de poznaş, care prefera să predea prin intermediul ghicitorilor şi al şaradelor, în loc să ţină cursuri sau să recite.

Yoda şi Qui-Gon aveau o relaţie veche, însă Yoda era unul dintre aceia care uneori se supărau că Qui-Gon se concentra asupra Forţei vii în defavoarea unificării Forţei. După cum explica Qui-Gon, aşa era el făcut. Chiar şi în antrenamentul cu sabia de lumină, rareori intra într-o partidă cu o strategie în minte. În schimb, îşi permitea să improvizeze şi să îşi schimbe tehnica în funcţie de cerinţele momentului – chiar şi atunci când planificarea pe termen lung l-ar fi putut ajuta.

— Qui-Gon, spuse Adi Gallia, am înţeles că Frontul Nebula îl angajase pe căpitanul Cohl. În ce scop a sabotat sursa ta o operaţiune pe care însuşi Frontul Nebula o aprobase?

Era o femeie tânără şi frumoasă de pe Corellia, cu ochi exotici, un gât lung şi zvelt şi buze cărnoase. Înaltă şi cu pielea întunecată, purta o bonetă mulată pe cap, din care atârnau opt ciucuri, asemănători cu nişte bulbi cu seminţe.

Qui-Gon se întoarse spre ea.

— Operaţiunea nu a fost aprobată. De aceea am fost acolo.

Yoda îşi ridică băţul de gimer şi îl îndreptă spre Qui-Gon.

— Să explici asta trebuie.

Qui-Gon îşi încrucişă braţele groase pe piept.

— Frontul Nebula cuprinde multe lumi din Inelele Mijlociu şi Exterior, planete care contestă practicile prohibitive şi tacticile dictatoriale ale Federaţiei Comerciale. Unele dintre aceste lumi au fost iniţial colonizate de specii care au fugit de subjugarea civilizată a Nucleului. Foarte independente, nu vor să aibă de-a face cu Republica. Şi totuşi, pentru a face comerţ, sunt obligate să recurgă la afaceri cu asociaţii de felul Federaţiei. Planetele care au încercat să folosească serviciile altor firme s-au trezit că li se refuză complet schimburile.

— Se poate ca Frontul Nebula să aibă scopuri lăudabile, dar metodele lor sunt necruţătoare, comentă Oppo Rancisis, profitând de o scurtă pauză.

Un vlăstar al familiei regale de pe Thisspias avea ochi cu pleoape roşii şi o gură minusculă pe un cap mare, care era, de altfel, acoperit în întregime de păr alb şi des – legat într-un coc înalt în vârful capului şi coborând într-o barbă lungă din bărbia pe care o ascundea.

— Continuă, Qui-Gon, îi zise Plo Koon din spatele măştii pe care era obligat să o poarte în mediile bogate în oxigen. Ca şi Rancisis, Koon avea o minte ascuţită pentru strategia militară.

Qui-Gon îşi înclină capul în semn de mulţumire.

— Fără a încerca să justific acţiunile Frontului Nebula, voi spune că au încercat să se înţeleagă cu Federaţia Comercială înainte de a trece la acte de terorism. Deşi ar fi putut să-şi finanţeze operaţiunile făcând contrabandă cu droguri pentru hutt-i, au refuzat să facă afaceri cu orice specie care acceptă sclavia. Chiar şi atunci când, în cele din urmă, s-au întors către violenţă, şi-au limitat acţiunile doar la a împiedica

transporturile Federaţiei Comerciale sau la a-i întârzia navele de fiecare dată când se poate.

— Distrugerea unui cargobot este, cu siguranţă, un mod de a-l întârzia, spuse Rancisis.

Qui-Gon se uită la el.

— Acţiunile lui Cohl au fost ceva nou.

— Atunci ce a făcut ca Frontul Nebula să mărească violenţa? întrebă Gallia.

Qui-Gon simţi că întrebarea era pusă atât pentru consiliu, cât şi pentru Cancelarul Suprem Valorum, cu care ea avea legături strânse.

— Sursa mea susţine că în Frontul Nebula s-a dezvoltat o aripă radicală şi că aceşti militanţi au fost cei care au căzut la învoială cu acest căpitan Cohl. Bithul şi mulţi alţii s-au împotrivit angajării mercenarilor, însă militanţii au preluat conducerea organizaţiei.

Yoda îşi frecă bărbia, gânditor.

— După pepitele de aurodium erau ei, nu?

Qui-Gon scutură din cap.

— Sincer, maestre, nu sunt sigur dacă ar trebui să cred ce susţine Federaţia.

— Ai motive să te îndoieşti? întrebă Koon.

— Este o problemă de metodă. Una dintre preocupările majore ale Federaţiei Comerciale este paza mărfurilor ei. De ce ar încredinţa un transport de aurodium unui cargobot slab apărat ca *Profitul*, când *Achizitorul*, mult mai bine înarmat, era la doar un sistem stelar distanţă?

— Dreptate are, zise Yoda.

— Motivul mi se pare evident, îl contrazise Rancisis. Federaţia Comercială a presupus greşit că nimeni nu va bănui că *Profitul* ascunde asemenea avere.

— Problema este de mică importanţă, zise Gallia. Folosirea mercenarilor de felul lui Cohl marchează începutul unei campanii coordonate de contracararea

trupelor defensive de droizi ale Federaţiei Comerciale şi, în final, de distrugerea influenţei Federaţiei în sistemele îndepărtate.

— Din fericire, căpitanul Cohl nu mai prezintă un motiv de îngrijorare, observă Plo Koon.

Yoda căscă ochii.

— Pe Qui-Gon, Cohl îl îngrijorează.

Qui-Gon simţi cercetarea atentă a consiliului.

— Nu cred că a dispărut odată cu cargobotul, spuse el în cele din urmă.

— Ai fost acolo, nu? întrebă Rancisis.

— A văzut cu ochii lui, aşa a făcut, zise Yoda cu o sclipire în privire.

Qui-Gon strânse din buze.

— Cohl a făcut planuri pentru orice variantă. Nu şi-ar fi băgat nava într-o explozie doar ca să scape de urmărire.

— Atunci de ce nu l-ai prins aşa cum sperai? întrebă Rancisis.

Qui-Gon îşi puse mâinile în şolduri, cu degetele mari îndreptate spre spate.

— După cum spunea maestra Gallia, Cohl este doar începutul. Eu şi Padawanul meu am prins un dispozitiv de urmărire de nava lui Cohl, în speranţa că ne va conduce la baza actuală a Frontului Nebula, care ar putea să fie una dintre planetele Rimma care sprijină terorişti. După explozie, aparatul nu a mai trimis nici un semnal.

Gallia îl privi fix pentru un moment.

— L-ai căutat pe Cohl, Qui-Gon?

— Obi-Wan şi cu mine nu am găsit nici un semn al navei lui. Din câte ştim, a mers pe unda exploziei chiar în puţul gravitaţional a Dorvallei.

— Ai informat Departamentul Judiciar despre bănuielile tale? întrebă Rancisis.

— Unele dintre cele mai bine cunoscute ascunzători ale lui Cohl sunt ţinute sub supraveghere, răspunse Gallia în locul lui Qui-Gon.

Koon se ridică din scaun şi veni lângă Qui-Gon.

— Căpitanul Cohl poate fi cel mai bun dintre cei de felul lui, dar mai sunt mulţi ca el, la fel de lipsiţi de inimă, la fel de hrăpăreţi. Militanţilor Frontului Nebula nu le va fi greu să găsească înlocuitori dornici.

Rancisis dădu din cap grav.

— Asta trebuie urmărită îndeaproape.

Yoda traversă încăperea, clătinând din cap.

— Un conflict cu Frontul Nebula trebuie să evităm. Pentru mulţi vorbesc, aşa este. În pericol ne vor pune pe noi.

— Sunt de acord, zise Rancisis. Nu ne putem permite să fim părtinitori.

— Dar trebuie, sări Qui-Gon. Nu sunt un aliat al Federaţiei Comerciale, însă actele de terorism ale Frontului Nebula nu se vor limita la cargoboturi. Fiinţe nevinovate vor fi puse în pericol.

Cu toţii amuţiră, în afară de Yoda.

— Un adevărat Cavaler Qui-Gon este, spuse el, pe un ton de mustrare blândă. Întotdeauna urmându-şi misiunea.

8

O mică planetă umedă, dispreţuită de un soare pe moarte, Neimoidia era un loc de evitat – chiar şi pentru neimoidieni. În loc să profite de relativa ei apropiere de autonoma Corellia şi de industrializata Kuat, Neimoidia suferise de pe urma poziţiei sale, fiind ignorată iar şi iar

de fraternitatea lumilor din Nucleu. Această moştenire de a fi dat la o parte formase societatea neimoidiană.

Dispreţul crease acestei specii convingerea conform căreia progresul era doar pentru cei care se dovedeau nu doar capabili, ci prădători. Pentru a ajunge în vârful lanţului trofic trebuia ca leşurile celor mai slabi să fie folosite ca trepte. Odată ajuns în vârf, poziţia se păstra punând stăpânire pe toate resursele disponibile şi pe împiedicarea altora să le înhaţe.

Aceste axiome erau adesea oferite ca explicaţie pentru ridicarea atât de rapidă a neimoidienilor în primele rânduri ale Federaţiei Comerciale, a cărei trăsătură era cruzimea.

De regulă, cei mai capabili neimoidieni plecau de acasă de tineri, alegând viaţa de negustor ambulant la bordul navelor flotei Federaţiei Comerciale. Ca rezultat, Neimoidia era populată cu cele mai slabe specii, care se ocupau de roiurile de insecte, fermele de ciuperci şi crescătoriile de gândaci ale planetei.

Viceregele Nute Gunray împărtăşea cu semenii săi de autoexil un dezgust ciudat faţă de lumea sa natală. Dar situaţia ceruse ca el să se întâlnească cu membrii Cercului său Interior într-un loc ferit de ochii iscoditori ai Coruscantului. Şi, în acest sens, Neimoidia oferea cea mai bună ascunzătoare posibilă.

Problema pe care o avea cel ce se întorcea acasă era că nu putea să nu îşi amintească – la un anumit nivel de memorie celulară – cei şapte ani formatori pe care neimoidienii îi petreceau ca viermi ce se zvârcoleau palizi şi slabi, luptând cu toţi ceilalţi pentru supravieţuire şi şansa de a ajunge nişte adulţi cu buze de peşte, cu ochi roşii, fără nas şi total neîncrezători.

Adulţi ca Gunray, care îşi acopereau trupurile în cele mai alese veşminte şi care arareori, sau niciodată, priveau în urmă.

Viceregele se abandonă meditaţiei de moment asupra acestor probleme, în timp ce mecanoscaunul îl purta către locul de întâlnire, prin săli cavernoase tăiate cu precizie în piatră, care imitau furnicarele străvechi, şi pe lângă nenumărate şiruri de droizi de protocol care stăteau în poziţie de drepţi pe ambele părţi.

Destinaţia lui finală era o grotă rece şi întunecată, antiteza punţilor strălucitoare ale cargoboturilor Federaţiei Comerciale. Câteva exemplare de floră exotică erau expuse, lăsate să se descurce singure, absorbind câtă umezeală puteau din aerul stătut. Pereţii arcuiţi erau decoraţi cu emblemele gemene ale pietăţii şi puterii: Flacăra Sferică şi garhaiul – peştele blindat care simboliza obedienţa şi dăruirea în atingerea conducerii luminate.

Sfetnicii principali ai lui Gunray aşteptau: viceregele adjunct Hath Monchar şi consilierul juridic Rune Haako. Fiecare purta câte un acoperământ potrivit funcţiei sale. Cel al lui Monchar era o coroană cu trei coarne, asemănătoare cu cea pe care o purta Gunray, dar mai mică; al lui Haako era o glugă complicată cu două coarne în faţă şi cu partea din spate înaltă şi rotunjită.

Cei doi sfetnici făcură gesturi respectoase către Gunray în timp ce mecanoscaunul îl aşeza uşurel în picioare.

— Bun venit, domnule vicerege, spuse Haako, apropii ndu-se de el cocoşat şi şchiopătând, cu braţul stâng îndoit pe lângă el.

— Sperăm că nu aţi venit degeaba.

Cu obrajii scofâlciţi şi semănând cu un păianjen, avea o faţă cu trăsături adânci, pungi sub ochi şi carne încreţită pe bărbie şi pe gâtul subţire.

Gunray făcu un gest tăios de concediere.

— A zis că o să vină. Pentru mine e de ajuns.

— Pentru dumneavoastră, murmură Monchar.

Gunray îi aruncă o privire urâtă adjunctului său.

— Evenimentele s-au desfăşurat exact aşa cum a promis că se vor întâmpla. Mercenarii lui Cohl au atacat, iar *Profitul* a fost distrus.

— Şi acesta este motiv de bucurie? întrebă Haako, laringele proeminent tremurându-i. Planul dumneavoastră a costat Federaţia Comercială un cargobot de clasa I şi miliarde în aurodium.

Membranele nictitante ale lui Gunray îi trădară stăpânirea de sine. Clipi de mai multe ori, apoi îşi recăpătă rapid expresia.

— O navă şi o comoară. Dacă binefăcătorul nostru este cine spune el că este, aceste pierderi sunt neînsemnate.

Haako ridică o mână tremurătoare.

— Şi dacă este, acesta e un motiv de teamă, nu de încântare. Şi, chiar şi aşa, cum putem fi siguri? Ce dovadă ne oferă, domnule vicerege? Vă contactează din eter, doar prin hologramă. Ar putea fi oricine.

Gunray îşi mişcă falca proeminentă.

— Şi cine ar fi atât de prost, încât să susţină aşa ceva fără acoperire?

Scoase un holoproiector portabil şi îl puse pe o masă.

Când Lordul Sith al întunericului luase pentru prima dată legătura cu el, cu câteva luni în urmă, părea să ştie totul despre Nute Gunray şi ascensiunea lui la putere. Cum depusese Gunray mărturie în faţa Directoratului Federaţiei Comerciale împotriva Superpetrolierului Pulsar – atunci o companie care făcea parte din consorţiu – acuzând compania de "dezinteres criminal faţă de profit" şi "donaţii caritabile fără un câştig vizibil".

Într-adevăr, se părea că acea mărturie şi dovezile asemănătoare de lăcomie fuseseră cele care atrăseseră laînceput atenţia lui Darth Sidious.

Chiar şi aşa, Gunray rămăsese la fel de sceptic pe cât erau acum sfetnicii săi, în ciuda demonstraţiilor lui Darth Sidious despre marea influenţă şi controlul pe care le deţinea. În secret, Sidious aranjase ca un număr de planete deţinătoare de resurse importante să se alăture Federaţiei Comerciale ca membri semnatari, renunţând la reprezentarea lor în Senatul Galactic în schimbul oportunităţilor comerciale profitabile şi, acolo unde se putea, a protecţiei împotriva concernelor de contrabandişti şi a piraţilor. De fiecare dată, Sidious aranjase ca achiziţiile să pară a fi făcute de Gunray, ajutându-l astfel pe acesta să îşi consolideze autoritatea crescândă şi asigurându-i numirea în directorat.

Dacă influenţa lui Sidious se datora cu adevărat puterilor Sith, Gunray nu putea spune, nici nu-i păsa să afle, având în vedere puţinul pe care îl ştia despre Sith – un ordin străvechi, poate chiar legendar, de adepţi ai magiei negre, absent din galaxie în ultima mie de ani.

Unii spuneau că Sith era partea întunecată a Cavalerilor Jedi; alţii susţineau că Jedi fuseseră cei care încheiaseră domnia Lorzilor Sith, într-un război în care se confruntaseră întunericul şi lumina. Alţii spuneau că Lorzii Sith, lacomi de putere, se omorâseră între ei. Însă Gunray nu ştia nimic despre cât de adevărate erau aceste lucruri şi spera ca asta să rămână aşa.

Se uită fix la holoproiector; momentul stabilit era aproape.

Gunray nu îşi terminase gândul, când capul şi umerii unui personaj învăluit în mantie se înălţară din aparat, cu gluga veşmântului negru trasă peste ochi, dezvăluind o bărbie adânc încreţită şi o faţă îmbătrânită, cu guşă. O broşă complicată închidea mantia la gât.

Când silueta vorbi, vocea îi era un scrâşnet prelung.

— Văd, vicerege, că ţi-ai adunat subalternii, aşa cum ţi-am cerut, începu Darth Sidious.

Gunray ştia că acest cuvânt, "subalterni", nu avea să fie bine primit de Monchar şi Haako. Deşi nu prea avea ce face în această privinţă, se gândi că ar fi fost mai bine să încerce să îndrepte lucrurile.

— Sfătuitorii mei, Lord Sidious.

Faţa lui Sidious nu trădă nimic.

— Fireşte... sfătuitorii tăi.

Se opri pentru o clipă, ca şi cum ar fi sondat distanţa care îi despărţea.

— Percep o atmosferă de îndoială, vicerege. Rezultatul planului nostru te-a dezamăgit?

— Deloc, Lord Sidious, bâigui Gunray. Doar că pierderea cargobotului şi a pepitelor de aurodium îi îngrijorează pe unii. Se uită cu subînţeles la cei doi consilieri.

— Celorlalţi le lipseşte înţelegerea unui scop pe termen mai lung, pe care tu o ai, vicerege, zise Sidious cu o urmă de dispreţ. Poate că trebuie să le prezentăm iar intenţia noastră de a stârni în Senat compasiunea pentru Federaţia Comercială. De aceea i-am informat pe militanţii din Frontul Nebula despre transportul de aurodium. Pierderea pepitelor ne va sprijini cauza. Curând, politicienii şi birocraţii vă vor mânca din palmă şi atunci, Federaţia Comercială va avea în final armata de droizi de care are nevoie. Baktoid, Uzinele Haor Chall şi colicoizii vă aşteaptă comenzile.

Gunray începu să se foiască.

— Armată, Lord Sidious?

— Bogăţiile Inelului Exterior îi aşteaptă pe cei care au curaj să le înhaţe.

Gunray înghiţi în sec.

— Dar, Lord Sidious, poate că nu este momentul potrivit să trecem la astfel de acţiuni...

— Nu e potrivit? Este destinul vostru. Cu o armată de droizi care să vă sprijine, cine ar îndrăzni să pună la îndoială autoritatea Neimoidiei de a conduce căile spaţiale?

— Am fi bucuroşi de abilitatea de a ne apăra împotriva piraţilor şi a agitatorilor, riscă Rune Haako să spună. Dar nu dorim să încălcăm tratatul nostru comercial cu Republica. Nu acum, când preţul unei armate de droizi este taxarea în zonele libere.

— Deci aţi auzit despre intenţiile cancelarului Valorum, zise Sidious.

— Doar că este probabil să sprijine această propunere din toate puterile, spuse Gunray.

Sidious dădu din cap.

— Stai liniştit, viceregе, cancelarul suprem Valorum este cel mai puternic aliat al nostru în Senat.

— Lordul Sidiuos are influenţă în Senat? întrebă cu grijă Haako.

Dar Sidious era prea deştept pentru a muşca momeala.

— Veţi ajunge să aflaţi că sunt mulţi cei care îmi ascultă ordinele. Ei înţeleg, aşa cum veţi înţelege şi voi, că servindu-mă pe mine, se servesc cel mai bine pe ei.

Haako şi Monchar avură un schimb rapid de priviri.

— Membrii conducători ai Directoratului Federaţiei Comerciale nu vor aproba cheltuirea profiturilor greu câştigate pe droizi, spuse Monchar. Şi aşa neimoidienii ne consideră că suntem inutil de suspicioşi.

— Cunosc foarte bine opiniile partenerilor voştri, scrâşni Sidious. Luaţi aminte, prietenii nebuni nu sunt mai buni decât duşmanii.

— Totuşi, se vor opune acestei afaceri.

— Atunci, nu va trebui decât să găsim o cale să îi convingem.

— Nu vrea să pară nerecunoscător, Lord Sidious, îşi ceru iertare Gunray. Doar că... Doar că nu ştim cu adevărat cine eşti şi ce poţi oferi. Ai putea fi un Jedi puternic, care speră să ne prindă în capcană.

— Un Jedi, zise Sidious. Acum îţi baţi joc de mine. Dar vei vedea că sunt un stăpân iertător. Cât despre grijile voastre privind identitatea mea – moştenirea mea, să spunem – vor vorbi acţiunile mele.

Neimoidienii schimbară priviri nedumerite.

— Şi Jedi? întrebă Haako. Nu o să stea deoparte.

— Jedi vor face doar ce le cere Senatul, spuse Sidious. Greşiţi îngrozitor dacă voi credeţi că îşi vor pune în pericol palatul lor măreţ de pe Coruscant pentru a provoca Federaţia Comercială fără aprobarea Senatului.

Gunray le aruncă o privire plină de înţeles sfătuitorilor săi înainte de a răspunde.

— Ne punem în mâinile tale, Lord Sidious.

— M-am gândit că vei putea vedea lucrurile ca mine, vicerege. Ştiu că nu mă vei dezamăgi în viitor.

Apariţia dispăru la fel de brusc pe cât apăruse, lăsându-i pe cei trei neimoidieni să mediteze la natura alianţei obscure în care tocmai intraseră.

9

Coruscantul nu cunoştea noaptea. Soarele apunea ca de obicei, dar atât de puternică era lumina pădurii de zgârie-nori a oraşului, încât bezna adevărată era un lucru ce se furişa doar în cele mai adânci canioane sau era adusă cu intenţie de locuitorii care îşi puteau permite oţel transparent de camuflaj. Din spaţiu, partea

întunecată a planetei scânteia ca un ornament modelat cu fineţe pe care erau atârnate forme de viaţă bioluminescente, ca pentru a fi expus într-o vitrină cu obiecte străvechi sau într-un muzeu al artei populare.

Stelele nu apăreau niciodată pe cer, în afara celor care se aflau în cele mai înalte clădiri. Însă altfel de stele apăreau noapte de noapte în îndrăgitele complexe de distracţii ale Coruscantului – cântăreţi, actori, artişti şi politicieni. Ca o regulă mai excentrică decât restul, ultimul grup începuse de ceva vreme să meargă la operă, după exemplul cancelarului suprem Valorum, a cărui familie renumită fusese dintotdeauna o protectoare a artelor.

Într-o galaxie care se putea lăuda cu milioane de specii şi cu de o mie de ori mai multe planete, evenimentele culturale nu lipseau niciodată, în fiecare clipă începea câte un spectacol pe Coruscant. Dar puţine companii sau trupe aveau privilegiul de a juca la Opera din Coruscant.

Clădirea era o minune a barocului pre-Republică, numai gravuri şi ornamente, cu o fosă a orchestrei de modă veche, scaune aşezate în trepte şi loji private făcute după un model secular. În semn de salut pentru cetăţenii Coruscantului, exista chiar şi o zonă de galerii inferioare, unde oamenii obişnuiţi puteau urmări spectacolul în direct prin intermediul hologramelor şi pretinde că şedeau în rând cu celebrităţile de deasupra lor.

Opera la modă era Scurta domnie a fantomelor viitorului, o producţie care provenea de pe Corellia, însă era jucată de o companie de bithi, care fusese în turneu cu această piesă de pe o planetă pe alta în ultimii douăzeci de ani standard.

O specie bipedă, cu craniul mare şi rotund, ochi negri fără pleoape, nas turtit şi pliuri largi de piele sub

fălci, bithii se trăgeau de pe îndepărtata planetă Clak'dor VII şi erau cunoscuţi pentru că percepeau sunetele aşa cum oamenii percep culorile. Ţinând cont că părinţii lui Finis Valorum fuseseră cei care subvenţionaseră Scurta domnie, era de aşteptat ca Supremul Cancelar să fie de faţă la mult aşteptata revenire a operei pe Coruscant. Simplul fapt că avea să fie de faţă mărise preţul biletelor şi le făcuse să fie la fel de rare precum cristalele adegane. Ca rezultat, clădirea era plină de celebrităţi cum de mult nu mai fusese.

După cum era obiceiul, Valorum sosi cu întârziere, pentru a se asigura că va fi ultimul care se aşază. Dornică să îl zărească, audienţa se ridică în picioare, aplaudând îndelung atunci când el păşi în loja complicată, rezervată membrilor familiei Valorum de mai bine de cinci sute de ani.

Renunţând la Garda Senatorială cu mantii albastre şi căşti care îl înconjura de obicei, Valorum era însoţit doar de aghiotantul său administrativ; Sei Taria – îmbrăcată în mătase scumpă vişinie, asortată – o tânără micuţă, cu ochii oblici şi pielea de culoarea bobului de grâu de pe Ruan, care avea jumătate din vârsta lui.

După adevăratul stil al Coruscantului, zvonurile începură să circule chiar înainte ca Valorum să se aşeze. Însă Cancelarul Suprem era obişnuit cu insinuările, nu doar ca efect al educaţiei sale aristocratice, dar şi pentru că aproape toţi senatorii de sector – indiferent de starea civilă – îşi făcuseră un obicei din a apărea în public însoţiţi de tinere atrăgătoare.

Valorum făcu un semn graţios cu mâna şi îşi înclină capul într-un gest de blândă îngăduinţă. Apoi, înainte de a lua loc, făcu o a doua plecăciune către o lojă privată aflată în partea opusă a amfiteatrului.

Cei aproximativ doisprezece spectatori aparent bogaţi din loja pe care Valorum îi salutase întoarseră

plecăciunea şi rămaseră în picioare până când se aşeză şi Sei Taria – un lucru deloc mărunt pentru proprietarul lojii, senatorul Orn Free Taa, care devenise atât de corpolent în timpul serviciului pe Coruscant, încât trupul său umplea spaţiul ocupat odată de trei scaune.

Azuriu, cu pleoapele şi buzele roşii căzute, Taa avea o faţă ovală uriaşă şi o guşă de dimensiunea stomacului unui bantha. Era un twi'lek cu strămoşi rutieni; cozile lui de pe cap, lekku, îngroşate de grăsime atârnau ca nişte şerpi ghiftuiţi pe pieptul său masiv. Roba lui de ceremonie avea dimensiunea unui cort. Expusă cu obstinaţie, era soţia lui, twi'lek lethană, o tânără cu pometţi înalţi şi cu trupul roşu drapat în lungimi întregi din cea mai pură mătase strălucitoare.

Un membru al Comisiei de Distribuire a Fondurilor, Taa se opunea făţiş lui Valorum de când lui Ryloth, planeta lui natală producătoare de mirodenii, i se refuzase, iar şi iar, statutul de lume favorizată.

Invitaţii lui Taa în lojă îi includeau pe senatorii Toonbuck Toora, Passel Argente, Edcel Bar Gane şi Palpatine, împreună cu doi dintre aghiotanţii personali ai lui Palpatine, Kinman Doriana şi Sate Pestage.

— Ştiţi de ce îi place lui Valorum să vină la operă? întrebă Taa în bazică, din colţul gurii lui imense. Pentru că este singurul loc de pe Coruscant unde toată audienţa îl aplaudă.

— Şi nici nu face mai multe aici decât în Senat, zise Toora. Aici supraveghează protocolul şi mimează interesul.

Extrem de bogată, ea era un biped păros cu gura largă, cu o barbă împărţită în trei, ochi mici, strălucitori, şi un nas cârn strivit de creasta osoasă care îi acoperea capul teşit.

— Valorum este inofensiv, se alătură şi Passel Argente.

Un umanoid gălbejit afiliat Alianţei Corporaţiilor, purta un turban şi un şal negre care îi dezvăluiau doar faţa şi cornul răsucit care îi ieşea din creştetul capului.

— În vremuri în care avem nevoie de putere, de îndrumare, de unitate, Valorum insistă să aleagă calea dreaptă şi cunoscută. Calea care sigur nu va deranja starea de fapt.

— Spre încântarea noastră, murmură Toora.

— Doar o plecăciune confidenţială, zise Taa, în timp ce se foia în scaunul care fusese construit special pentru a se potrivi taliei sale. Oare cărui lucru îi datorăm onoarea?

Toora dădu din mână nepăsătoare.

— Prostiei ăleia cu cererile Federaţiei Comerciale. Valorum are nevoie de tot sprijinul pe care îl poate căpăta dacă vrea să ne poată convinge să votăm taxarea zonelor libere.

— Atunci este şi mai curios că ne salută, observă Taa. Făcu un semn larg spre celelalte loji. Uite-i, aproape în poala lui Valorum, stau senatorii Antilles, Horox Ryyder, Tendau Bendon... Oricare dintre ei merită mai mult o plecăciune.

Taa îşi ridică mâna grasă şi o flutură atunci când grupul despre care vorbea îşi dădu seama că era privit.

— Atunci, gestul trebuie să fi fost doar pentru senatorul Palpatine, observă Toora cu subînţeles. Din câte am auzit, delegatul nostru de pe Naboo se bucură de încrederea cancelarului suprem.

Taa se întoarse spre Palpatine.

— Aşa este, domnule senator?

Palpatine surâse uşor.

— Nu aşa cum vă imaginaţi, vă asigur. Domnul Cancelar Suprem s-a întâlnit cu mine pentru a-mi cere opinia despre felul în care taxarea ar putea fi primită de sistemele îndepărtate. Nu am vorbit despre altceva. În

orice caz, Valorum nu prea are nevoie de sprijinul meu pentru a trece propunerea. Nu este aşa de slab pe cât îl cred mulţi.

— Prostii, spuse Taa. Se va ajunge la partizanat – un concurs între facţiunile lui Bail Antilles şi cei care îl lasă pe Ainlee Teem să vorbească pentru ei. Ca de obicei, planetele Nucleului vor fi alături de Valorum; coloniile din apropiere, împotriva lui.

— O să polarizeze şi mai mult Senatul, îşi dădu Edcel Bar Gane cu părerea pe o voce şuierătoare.

Reprezentând planeta Roona, Bar Gane avea un cap sferic şi ochi care se îngustau şi se alungeau în sus la colţurile exterioare.

Toora primi remarca fără să comenteze. Încă o dată, îl privi pe Palpatine.

— Sunt curioasă, domnule senator. Ce i-aţi spus lui Valorum în ceea ce priveşte impactul taxării asupra sistemelor din Inelul Exterior?

— Activaţi sistemul de anulare a sunetului din lojă şi s-ar putea să vă spun, zise Palpatine.

— Oh, fă-o, Taa, rosti entuziasmată Toora. Aşa îmi place intriga!

Taa apăsă un buton de pe balustrada lojei, activând un câmp de reţinere care o proteja de supravegherea audio. Însă Palpatine nu vorbi până când Sate Pestage – un om zvelt cu trăsături ascuţite şi păr negru, rar – verifică încă o dată dacă acest câmp funcţiona într-adevăr.

Acţiunile lui Pestage îl impresionară pe Argente.

— Toată lumea de pe Naboo este la fel de grijulie ca dumneavoastră, domnule senator?

Palpatine ridică din umeri.

— Să zicem că este un defect personal.

Argente dădu din cap cu seriozitate.

— O să ţin minte.

— Deci, spune-ne, zise Toora, Cancelarul Suprem o ia pe o cale periculoasă luându-se de Federaţia Comercială?

— Pericolul este că el nu vede decât o jumătate a imaginii, începu Palpatine. Deşi ar fi primul care să o nege, Valorum este, în sinea lui, un birocrat, la fel cum au fost şi strămoşii lui. Acţiunii directe îi preferă regulile şi procedura. Îi lipseşte judecata. Dinastia Valorum a fost, în mare, responsabilă pentru că a dat mână liberă Federaţiei Comerciale cu decenii în urmă. Cum credeţi că şi-au adunat vastele proprietăţi? Cu siguranţă, nu favorizând sistemele îndepărtate, ci făcând afaceri profitabile cu Clanul Băncilor Intergalactice şi corporaţii ca TaggeCo. Faptul că această ultimă criză se învârte în jurul Frontului Nebula este deosebit de ironic, deoarece tatăl lui Valorum a avut o şansă de a eradica acest grup şi a dat greş, pedepsindu-i în loc să îi distrugă.

— Mă surprindeţi, domnule senator, zise Toora. Într-un sens bun, cred. Vă rog, continuaţi.

Palpatine puse picior peste picior şi se îndreptă în scaun.

— Cancelarul Suprem nu reuşeşte să înţeleagă faptul că viitorul Republicii depinde foarte mult de ce se întâmplă în Inelele Mijlociu şi Exterior. Oricât de corupt ar fi devenit Coruscantul, adevărata coroziune – cea care, în final, poate ajunge până la centru – începe întotdeauna de la margini. Înaintează de la exterior spre interior.

— Dacă Valorum nu face ceva pentru a rămâne pe val, Coruscantul însuşi va fi într-o zi sclavul acestor sisteme, incapabil să dea vreo lege fără aprobarea lor. Dacă nu le doborâm acum, vom fi obligaţi să le aducem sub o formă de autoritate mai târziu. Ele sunt cheia supravieţuirii Republicii.

Taa pufni.

— Dacă am înţeles bine, vreţi să spuneţi că Federaţia Comercială este legătura noastră cu aceste sisteme – ambasadorul Coruscantului, dacă doriţi – şi că, prin urmare, nu ne putem permite să-i îndepărtăm pe neimoidieni şi pe ceilalţi.

— Aţi înţeles greşit, zise Palpatine ferm. Federaţia Comercială trebuie pusă sub control. Valorum are dreptate să insiste pentru taxare, deoarece Federaţia Comercială deja are prea mare influenţă în sistemele îndepărtate. Disperate să facă schimburi comerciale cu Nucleul, sute de sisteme din Inelul Exterior s-au alăturat Federaţiei ca membri semnatari, renunţând la drepturile lor de reprezentare individuală în Senat. Deocamdată, neimoidienii şi partenerii lor nu au destule voturi pentru a bloca taxarea. Dar într-un an, doi, s-ar putea să aibă susţinerea necesară pentru a controla Senatul cu fiecare ocazie.

— Atunci, veţi fi de partea lui Valorum, spuse Toora. Veţi susţine taxarea.

— Nu încă, zise Palpatine grijuliu. El vede taxarea ca pe un mijloc de a pedepsi Federaţia Comercială şi, în acelaşi timp, de a îmbogăţi Coruscantul – o abordare care va răcii relaţiile nu doar cu membrii Federaţiei Comerciale, ci şi cu sistemele îndepărtate. Înainte să acord sprijinul lui Naboo unei părţi sau alteia, vreau să văd cum se distribuie voturile. Acum, cei care aleg calea de mijloc se pregătesc de cele mai mari câştiguri. Cei care văd clar toate faţetele vor fi în poziţia de a conduce Republica prin această tranziţie critică. Dacă Valorum are destul sprijin fără susţinerea sistemului meu, cu atât mai bine. Dar voi fi neclintit în obligaţia mea de a face ceea ce este cel mai corect pentru binele general.

— Aţi vorbit ca un viitor organizator parlamentar al unui partid, spuse Taa cu un hohot puternic de râs.

— Într-adevăr, zise Argente cu toată seriozitatea.

Toora îl măsură din priviri pe Palpatine fără să se ferească.

— Mai am câteva întrebări, dacă nu vă supăraţi.

Palpatine făcu un semn către scenă.

— Deşi aş fi încântat să discut aceste probleme pe larg, spectacolul este gata să înceapă.

Purtând tunici mătuite şi cizme moi, elevii Jedi stăteau faţă în faţă pe două şiruri, douăzeci şi patru de săbii de lumină fiind aprinse într-un model strălucitor, ridicate în de două ori mai multe mâini.

La un semn al maestrului săbiilor Jedi, doisprezece elevi care formau un şir făcură trei paşi în spate în acelaşi timp şi luară poziţii de apărare – cu picioarele depărtate şi cu săbiile ţinute drept înainte de la înălţimea mijlocului lor.

Construite de fiecare elev în parte, pentru a se potrivi mâinilor cu diferite dimensiuni şi dexterităţi, nu existau două săbii la fel, deşi aveau câteva trăsături în comun: mufe de încărcare, plăci de proiecţie a lamei, mecanisme, baterii cu diatium şi rarele şi remarcabilele cristale adegane care dădeau naştere lamei. Puţine erau materialele din galaxie pe care o sabie de lumină să nu le poată tăia. Având toată energia şi aflându-se în mâinile potrivite, o sabie de lumină putea sparge durbetonul sau putea să creeze o cale, încet, prin uşile blindate din duroţel ale unei nave spaţiale.

La următorul semn al maestrului, al doilea şir luă poziţii de atac, întorcându-şi umerii cu un sfert, îndoindu-şi uşor genunchii pentru a-şi coborî centrul de greutate şi ridicându-şi săbiile cu ambele mâini, ca şi cum s-ar fi pregătit să lovească un obiect ce se îndrepta spre ei.

La ultimul semn al instructorului, al doilea şir înaintă cu încredere. Elevii din prima linie îşi aşezară săbiile în defensivă şi, cu precizia unui dans, se retraseră

intenţionat în timp ce îi lăsau pe oponenţii lor să lovească repetat în lamele ridicate. Când apărătorii fură împinşi până la jumătatea încăperii, maestrul opri exerciţiul şi puse grupurile să schimbe rolurile.

Acum cei care se apăraseră erau atacatorii, lamele Jedi zumzăind şi scrâşnind puternic atunci când se loveau una de alta, aurele împletindu-se, umplând aerul camerei de antrenament cu sclipiri orbitoare de lumină.

Qui-Gon şi Obi-Wan urmăreau dintr-o galerie de observaţie aşezată puţin mai sus de podeaua căptuşită, în adâncul piramidei care era baza înaltă a Templului Jedi. Exerciţiul se desfăşurase toată dimineaţa, însă doar câţiva elevi dădeau semne de oboseală.

— Îmi amintesc ca şi cum ar fi fost ieri, spuse Obi-Wan.

Qui-Gon zâmbi uşor.

— Pentru mine sunt multe zile de ieri, Padawan.

Deşi separaţi de mai mult de douăzeci de ani, amândoi îşi petrecuseră tinereţea în Templu, aşa cum se întâmplase cu toţi Padawanii, Cavalerii Jedi sau Maeştrii. Forţa se arăta în copilărie şi Jedi cu cel mai mare potenţial deveniseră locuitori ai Templului înaintea vârstei de şase luni, fie descoperiţi pe Coruscant sau pe lumi îndepărtate de către adevăraţi Jedi, fie aduşi la Templu de către familiile lor. Testele erau des folosite pentru a stabili vitalitatea relativă a Forţei ce se afla în candidaţi, însă acele teste nu prevedeau neapărat unde ar fi putut ajunge un candidat; dacă el sau ea, om sau extraterestru, ar fi purtat sabia de lumină în slujba păcii şi dreptăţii sau ar fi petrecut o viaţă în serviciul Forţelor Agricole, ajutând la hrănirea sărmanilor şi oropsiţilor galaxiei.

— De fiecare dată când mă antrenam mă temeam că îmi lipseşte temperamentul de a deveni un Padawan, cu atât mai puţin un Cavaler Jedi, adăugă Obi-Wan. M-am

luptat mai mult ca oricine pentru a-mi ascunde îndoiala de sine.

Qui-Gon îi aruncă o privire piezişă, stând cu mâinile în sân.

— Dacă te-ai fi luptat niţel mai mult, Padawan, cu siguranţă ai fi rămas în Forţele Agricole. Abia când ai încetat să te mai chinui atât de mult ţi-ai descoperit calea.

— Nu-mi puteam păstra mintea în prezent.

— Şi încă nu poţi.

Cu doisprezece ani în urmă, Obi-Wan fusese trimis la Forţele Agricole de pe planeta Bandomeer şi acolo stabilise o relaţie cu Qui-Gon, al cărui Padawan anterior căzuse pradă părţii întunecate a Forţei şi părăsise Ordinul Jedi. Dar, în ciuda legăturii care exista între el şi Qui-Gon, existau momente în care se întreba dacă avea ce îi trebuia pentru a fi un Cavaler Jedi.

— De unde ştiu eu că Forţele Agricole nu erau cu adevărat calea mea, maestre? Poate că întâlnirea noastră de pe Bandomeer a fost o răscruce în care am greşit drumul.

În cele din urmă, Qui-Gon se întoarse spre el.

— Există multe căi de urmat, Obi-Wan. Nu toţi suntem destul de norocoşi pentru a o găsi pe cea cu miez, calea pe care Forţa ne-a pregătit-o. Ce găseşti când îţi cercetezi sentimentele despre alegerile pe care le-ai făcut?

— Simt că am găsit calea cea dreaptă, maestre.

— Sunt de acord.

Qui-Gon îl bătu pe Obi-Wan pe umeri, apoi surâse în timp ce se întorcea să-i urmărească pe elevi.

— Chiar şi aşa, cred că ai fi fost un bun agricultor.

Elevii îngenuncheau pe două rânduri, cu picioarele sub ei şi tălpile încrucişate în spate. Camera era liniştită, în afara sunetului pe care îl făceau picioarele maestrului

de sabie care se lipeau de podea în timp ce se plimba printre cele două rânduri, cercetându-l pe fiecare dintre studenţi.

Îl chema Anoon Bondara şi era un twi'lek, cu cozi subţiri şi un trunchi musculos, un spadasin cu o măiestrie de neegalat. Qui-Gon se lupta cu el de fiecare dată când avea ocazia. Căci un meci cu Bondara, indiferent cât de scurt, era mai instructiv decât douăzeci de întreceri cu oponenţi mai slabi.

Maestrul de sabie de lumină se opri în faţa unei eleve, om, pe nume Darsha Assant, care se întâmpla să fie şi Padawanul lui. Bondara se lăsă pe vine pentru a o privi în ochi.

— La ce te gândeai când ai atacat?

— La ce mă gândeam, maestre?

— Ce era în gândurile tale? Care era intenţia ta?

— Doar să fiu cât mai puternică posibil, maestre.

— Ai vrut să câştigi.

— Nu să câştig, maestre. Am vrut să lovesc impecabil.

Bondara se strâmbă.

— Scapă de gândirea asta. Nu te aştepta să câştigi; nu te aştepta să pierzi. Nu te aştepta la nimic.

Obi-Wan se uită la Qui-Gon.

— Unde am mai auzit eu asta?

Qui-Gon îi făcu semn să tacă, fără a-şi lua ochii de la Bondara, care se îndrepta spre altcineva.

— Sabia de lumină nu este o armă cu care să învingi inamici sau rivali, spuse Bondara. Cu ea îţi distrugi propria lăcomie, mânie şi nebunie. Creatorul şi purtătorul unei săbii de lumină trebuie să trăiască în aşa fel, încât să reprezinte anihilarea a orice se află în calea păcii şi dreptăţii. Se opri şi se uită la toţi. Înţelegeţi?

— Da, maestre, răspunseră ei într-un glas.

Bondara bătu zgomotos din palme.

— Ba nu, nu înţelegeţi. Trebuie să învăţaţi să ţineţi sabia slăbind strânsoarea ei. Trebuie să învăţaţi să avansaţi ritmic, altfel veţi produce ritmuri fără formă. Înţelegeţi?

— Da, maestre, răspunseră ei.

— Ba nu, nu înţelegeţi. Se încruntă şi se aşeză la capătul rândurilor. O să vă spun o poveste.

— Un om, acuzat pe nedrept de o crimă, era transportat cu un vehicul cu elevatoare repulsoare peste un deşert de pe o lume îndepărtată către o închisoare aflată şi mai în adâncul pustiurilor. Pe neaşteptate, vehiculul a suferit o defecţiune chiar deasupra unei găuri care era, de fapt, gura enormă şi hrăpăreaţă a unei creaturi care popula pustiurile.

— Defecţiunea bruscă le-a catapultat pe escortele omului între fălcile acoperite de bale ale creaturii. Omul a fost şi el aruncat de la locul său. Însă, în ultima clipă, a reuşit să se prindă de trenul de aterizare. Totuşi, nu cu mâinile – căci acestea erau prinse în cătuşe paralizante la spate – ci cu dinţii.

— Curând, o caravană de călători a trecut pe lângă el. Pierduţi şi flămânzi, călătorii au vrut să afle locul celei mai apropiate aşezări, pentru a-şi putea împrospăta puţinele provizii.

— Omul se afla într-o dilemă. A înţeles că dacă nu le răspundea, i-ar fi condamnat pe călătorii pierduţi la o moarte sigură în pustiul de nisip. Însă dacă îşi deschidea gura şi rostea un cuvânt, s-ar fi condamnat pe sine însuşi la moarte sigură în tractul digestiv al creaturii de nisip.

Bondara se opri.

— În aceste condiţii, ce trebuie să facă omul?

Studenţii ştiau de la început că nu vor primi răspunsul de la Anoon Bondara.

— Vă ascult răspunsurile mâine, adăugă maestrul săbiei de lumină ridicându-se în picioare.

Elevii se aplecară de la mijloc şi îşi ţinură frunţile lipite de podea până când Bondara părăsi încăperea. Apoi se ridicară, dornici să îşi compare părerile despre antrenament, deşi nici unul nu rosti vreun cuvânt despre posibilele soluţii ale problemei de gândire oferite de profesor.

Qui-Gon îl bătu pe Obi-Wan pe umăr.

— Haide, Padawan, vreau să vorbesc cu cineva.

Obi-Wan îl urmă pe trepte şi pe podeaua moale. Acolo, câţiva maeştri Jedi discutau cu Padawanii lor. Obi-Wan îi cunoştea puţin pe unii dintre maeştri, însă persoana către care se îndreptă Qui-Gon era una pe care nu o mai întâlnise niciodată.

Probabil că era una dintre cele mai exotice femei din câte văzuse Obi-Wan vreodată. Avea ochii oblici şi depărtaţi, cu irişi mari şi albaştri, care păreau să prefere pleoapele superioare. Nasul era lat şi turtit, iar pielea ei avea culoarea aurie.

— Obi-Wan, vreau să faci cunoştinţă cu maestra Luminara Unduli.

— Maestre Jinn, zise femeia, luată prin surprindere, şi îşi înclină capul într-o plecăciune de respect.

Qui-Gon îi răspunse cu acelaşi gest.

— Luminara, el este Obi-Wan Kenobi, Padawanul meu.

Ea îşi înclină, de asemenea, capul spre Obi-Wan. Faţa ei avea o formă triunghiulară, iar partea de jos era tatuată cu mici romburi care formau o dungă verticală de la buza inferioară cărnoasă, de un albastru-închis, până la vârful bărbiei rotunde. Pe dosul fiecărei palme purta, de asemenea, tatuaje, la încheietura fiecărui deget.

Expresia lui Qui-Gon deveni serioasă.

— Luminara, Obi-Wan şi cu mine ne-am întâlnit recent cu cineva care poartă însemne asemănătoare cu ale tale.

— Arwen Cohl, zise Luminara, înainte ca Qui-Gon să poată continua. Femeia zâmbi uşor. Dacă aş fi crescut pe planeta mea natală şi nu în Templu, sunt sigură că toată tinereţea aş fi auzit poveşti despre Arwen Cohl.

Observă privirea curioasă a lui Qui-Gon.

— A fost un luptător pentru libertate, un erou pentru poporul nostru în timpul unui război purtat cu o lume vecină. A fost un mare războinic şi a făcut multe sacrificii. Însă, curând după ce poporul nostru şi-a câştigat libertatea, a fost acuzat de conspiraţie chiar de către cei de partea cărora luptase. Acesta a fost modul lor de a se asigura că Arwen Cohl nu avea să fie ridicat în poziţia de autoritate pe care poporul nostru dorea ca el să o ocupe. A petrecut mulţi ani în închisoare, supus pedepselor crude şi tratamentelor dure şi aceasta a întărit şi mai mult un om care fusese călit de război.

— Când a scăpat de aceste condiţii – când a evadat din acel loc îngrozitor, cu ajutorul câtorva dintre foştii lui acoliţi – s-a răzbunat pe cei care îl nedreptăţiseră şi ajurat că nu va mai avea nimic de-a face cu lumea pentru care se luptase atât de mult să o elibereze.

— A devenit mercenar, spunând deschis că nu-şi va mai repeta greşelile. Că acum înţelegea natura cosmosului şi că va fi întotdeauna cu un pas înaintea celor care ar fi încercat să îl doboare, să îl captureze sau să îi stea în cale în vreun fel.

Qui-Gon inspiră pe nas.

— Are o nemulţumire deosebită faţă de Federaţia Comercială?

Luminara scutură din cap.

— Nu mai mult decât oricine din sistemul meu natal. Federaţia Comercială ne-a adus în Republică, deşi a făcut-o cu preţul resurselor lumii mele.

— La început, Arwen Cohl se angaja doar la cei a căror cauză simţea că este dreaptă. Însă în timp – fără

îndoială din cauza sângelui pe care l-a vărsat – a devenit doar un pirat şi un ucigaş plătit. Se spunea că nu a trădat niciodată un prieten sau un aliat.

Se opri pentru o clipă, apoi adăugă:

— Este regretabil că istoria îl va reţine pe infractorul Cohl în loc de Cohl cel exemplar. M-am întristat când am auzit că a pierit la Dorvalla.

Deoarece Qui-Gon nu răspunse, Luminara întrebă:

— Nu a pierit?

Qui-Gon părea preocupat.

— Deocamdată, aş spune că a dispărut la Dorvalla.

Luminara dădu din cap cu nesiguranţă.

— Chiar dacă este mort sau viu, problema este în mâinile Departamentului Judiciar, nu?

Din nou, Qui-Gon răspunse cu întârziere.

— Tot ce este sigur e că destinul lui Cohl se află în alte mâini decât ale mele.

10

Punctat de carbon şi ars de explozia care sfâşiase cargobotul, un arc al braţului-hangar de la tribordul *Profitului* atârna deasupra calotei polare palide a Dorvallei. Aflată dincolo de umbra planetei, marea curbă de duroţel părea să fi fost dintotdeauna în acel loc. Lumina neîntreruptă a soarelui se scurgea prin portalul hangarului principal – acolo unde ar fi trebuit să fie braţul – luminând un abator de platforme de marfă şi de barje.

Totuşi, prinsă ca o moluscă de carena interioară era o navetă singură şi lovită. În ea stătea echipajul ei format din opt persoane.

— Încă mai aştept iertările pe care mi le-ai promis, îi zise Cohl Rellei.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Dacă şi când ne scoţi din asta, nici o clipă mai devreme.

Fiecare era în scaunul său, unii adormiţi, cu capetele sprijinite pe

braţele încolăcite sau atârnând pe spate cu gurile căscate. Lumina era slabă, aerul rece, iar oxigenul reciclat iar şi iar avea un gust clar metalic.

Reciclatorul mult folosit se îmbâcsise.

Stătuseră în braţ aproape patru zile standard, trăind cu raţii de hrană şi scăpând de plictiseală îmbrăcându-se în costume EVA şi aventurându-se în hangar. Deşi nava avea gravitaţie artificială, a te mişca prin braţ era ca şi cum ai fi explorat o epavă din adâncul oceanului. Multe dintre platformele de marfă se adunaseră pe peretele exterior al braţului, însă nori de lommit şi rămăşiţe de droizi pluteau peste tot ca nişte comori scufundate. Boiny chiar descoperise trupul unuia dintre twi'lekii care nu ajunseseră înapoi la punctul de întâlnire, aproape de nerecunoscut din cauza arsurilor provocate de focurile de laser.

Nu avuseseră de gând să rămână în braţ după explozie. Însă după ce se stabilise că se aflau lângă câmpul gravitaţional al Dorvallei, Cohl hotărâse că hangarul ar fi fost cel mai bun loc în care să rămână. *Şoimul-Liliac* şi celelalte nave de susţinere ale Frontului Nebula fugiseră, chiar şi *Achizitorul* dispăruse – un lucru pe care Cohl îl găsea curios, căci neimoidienilor nu le stătea în fire să lase marfa în urmă, aruncată sau nu.

O altă variantă ar fi fost să gonească spre suprafaţa Dorvallei, spre ceea ce fusese baza lor înaintea operaţiunii de abordaj. Dar Cohl bănuia că baza fusese descoperită şi că probabil se afla sub supraveghere.

Când Rella şi alţi câţiva propuseseră să plece spre exterior, nu spre apropiata Dorvalla IV, Cohl a fost cel care le-a reamintit că navele de salvare şi de ajutor erau în drum spre Dorvalla, iar o navă singuratică, târându-se prin spaţiu, ar fi atras, cu siguranţă, atenţia nedorită.

De fapt, echipaje de salvare sosiseră în câteva ore normale de la explozie. De atunci, Compania Minieră Dorvalla îşi trimisese feriboturile să adune ce se mai putea din platformele de marfă, deşi mare parte din cantitatea de lommit căzuse în atmosferă, ca şi cum ar fi vrut să se întoarcă acasă. Sfera centrală şi celălalt braţ-hangar fuseseră tractate înainte ca Dorvalla să le coboare la suprafaţă. Curând, recuperatorii aveau să-şi îndrepte eforturile către braţul de la tribord.

Pentru Cohl, zilele lungi nu erau decât plictisitoare; nu semănau deloc cu anii de izolare pe care îi suportase după ce fusese închis în baza acuzaţiilor false de conspiraţie făcute de oameni alături de care luptase şi pe care îi considerase prieteni. Deoarece ceilalţi membrii ai echipajului navei aveau încredere necondiţionată în el, suportau şi ei monotonia fără să crâcnească. Mulţi dintre ei erau stoici din fire şi nu erau străini de privaţiuni, în orice caz. Cine nu era, nu ar fi fost ales pentru operaţiune.

Doar Rella avea tendinţa să spună tot ce gândea. Însă ea şi Cohl aveau o înţelegere.

— Se aude ceva la comunicator? îl întrebă Cohl pe Boiny.

— Nimic, căpitane.

Rella pufni.

— Ce aştepţi să auzi, Cohl? *Şoimul-Liliac* a plecat de mult.

Cohl se uită pe lângă ea la rodian.

— Care-i starea sistemelor?

— Nominală.

Rella mârâi nerăbdătoare.

— Ştiţi, pot să rezist aici la fel de mult ca oricare dintre voi, dar litania asta mă înnebuneşte. Imită vocea lui Cohl: Care-i starea sistemelor? Apoi pe cea a lui Boiny: Nominală. Scutură din cap. Nu puteţi măcar găsi alte moduri de a o spune?

— Uite ceva care o să te înveselească, Rella, zise Jalan iritat. Orbita braţului se deteriorează.

Ea se forţă să caşte ochii.

— Dacă vrei să spui că suntem în pericol de a cădea de pe cer, ai dreptate, abia aştept.

Jalan se uită la Cohl.

— Nu este un pericol iminent, căpitane. Dar probabil că ar trebui să începem să ne gândim la plecare.

Cohl dădu din cap.

— Ai dreptate. E vremea să ne luăm adio de la acest loc. Ne-a servit bine, totuşi.

Rella îşi ridică ochii spre tavanul jos.

— Mulţumesc stelelor.

— În ce direcţie mergem, căpitane?

— În jos.

— Căpitane, sper că nu te gândeşti să coborâm cu chestia asta spre Dorvalla, spuse Jalan. Echipele de recuperare...

Dădu din cap în semn de refuz.

— Ne întoarcem la bază cu puterile noastre.

Membrii echipajului schimbară priviri neliniştite.

— Îmi cer iertare, căpitane, spuse Jalan, dar nu ziceai că există posibilitatea ca baza să fie supravegheată?

— Sunt sigur că e.

Rella se holbă o clipă la el.

— Te-ai zăpăcit, Cohl? Am tot monitorizat navele Departamentului Judiciar în ultimele patru zile, ca să nu mai vorbim de corvetele

Forţelor Spaţiale ale Dorvallei. Dacă voiai să fi prins, de ce ne-ai pus să mai stăm – făcu un semn larg – aici?

Ceilalţi mormăiră aprobator.

— Chiar dacă ajungem întregi la bază, continuă Rella, ce se întâmplă după aceea? Fără o navă capabilă să zboare în spaţiu, suntem naufragiaţi.

— Poate că Dorvalla IV merită o încercare, până la urmă, căpitane, interveni Jalan. Dacă reuşim... adică, împreună cu Frontul Nebula care, probabil, ne crede morţi şi cu tot aurodiumul pe care îl avem cu noi...

Rella îi aruncă lui Cohl o privire vicleană.

— Asculţi?

Cohl strânse din buze.

— Şi când Frontul Nebula află că am supravieţuit? Nu crezi că o să mutte planetele din loc ca să pună mâna pe noi?

— S-ar putea să nu conteze, căpitane, spuse Boiny precaut. Atât de mult aurodium ne-ar putea cumpăra tuturor vieţi noi în Sectorul Corporaţiilor sau în altă parte.

Privirea lui Cohl se întunecă.

— Nu o să se întâmple. Am acceptat această misiune şi o ducem până la capăt. Apoi ne luăm plata. Se întoarse mânios spre Rella. Începe-ţi pregătirea de zbor. Restul, pregătiţi-vă pentru lansare.

Mica navă îşi croia drum prin învelişul nebulos al însoritei Dorvalla, cu botul roşu strălucind şi pierzând bucăţi din ea în aerul rarefiat. Echipajul îşi strânse şi mai bine centurile şi se concentră în tăcere asupra diferitelor sarcini, chiar în timp ce obiecte se desprindeau din console şi începeau să ricoşeze prin cabina strâmtă, ca nişte proiectile mortale.

Rella îndreptă nava spre o vale largă din regiunea ecuatorială, delimitată de două povârnişuri abrupte. Acolo, unde odată domniseră mările străvechi şi plăcile tectonice distruseseră terenul, pământul era acoperit de

o pădure deasă, cu arbori şi ferigi de dimensiuni primordiale. Formaţiuni stâncoase imense, cu feţe netede, încoronate cu vegetaţie bogată se înălţau ca nişte insule. De un alb orbitor în lumina soarelui, aceste formaţiuni erau locul de naştere al cascadelor care cădeau mii de metri către bazine turcoaz agitate.

Însă, în ciuda acestei sălbăticii, nu era o pustietate. Compania Minieră Dorvalla tăiase drumuri largi la bazele celor mai multe dintre stânci şi două piste de aterizare circulare, destul de mari pentru a primi feriboturi, fuseseră croite în pădure. Formaţiunile stâncoase fuseseră săpate şi minele le transformau în faguri, iar un strat gros de lommit acoperea cea mai mare parte a vegetaţiei. La fel ca produsul aparatelor uriaşe, cratere adânci umplute cu apă poluată de steril reflectau cerul şi soarele ca nişte oglinzi aburite.

De aici, cu ajutorul câtorva angajaţi concediaţi de la Compania Minieră Dorvalla îşi finalizase Cohl planurile de abordaj al *Profitului*. Însă nu toată Dorvalla împărtăşea ura pentru Federaţia Comercială, cu atât mai puţin îngăduinţa pentru mercenari; cu siguranţă nu cei care vedeau în Federaţie salvarea Dorvallei, singura legătură a planetei cu Lumile Nucleului.

Nava îşi încetinea călătoria dificilă coborând spre suprafaţă, când o navă cu botul teşit ţâşni pe lângă babord, dorind să-şi facă simţită prezenţa.

— Cine a fost? întrebă Rella, ghemuindu-se din reflex atunci când boomul sonic al trecerii navei necunoscute se făcu simţit.

— Forţele Spaţiale ale Dorvallei, raportă Boiny, cu globii lui oculari negri aţintiţi asupra autentificatoarelor. Se întoarce pentru a mai trece o dată.

Cohl îşi răsuci scaunul spre videcran pentru a urmări cum nava se apropia cu viteza fulgerului. Era o navă de

patrulare cu aripi fixe, cu un singur pilot, dar cu două tunuri cu laser.

— Avem o transmisiune, căpitane, zise Boiny. Ne ordonă să aterizăm.

— Ne-au cerut să ne identificăm?

— Negativ. Vor doar să ajungem la sol.

Cohl se încruntă.

— Atunci deja ştiu cine suntem.

— Lanţeta aia a Departamentului Judiciar, spuse Rella, întorcându-se spre Cohl. Cine o pilota probabil că a înregistrat semnătura motoarelor noastre.

Nava de patrulare ţipă pe deasupra, de data asta mai aproape.

— Încă o trecere ca asta şi o să ne doboare la sol, căpitane, avertiză Jalan.

— Rămâi pe cursul spre bază, comandă Cohl.

Nava de patrulare se roti într-o buclă strâmtă şi se întoarse încă o dată spre ei, cu ocazia aceasta trăgând o rafală cu tunurile cu laser din faţă. Raze roşii zburară peste botul rotunjit al navetei.

— Ăştia vorbesc serios, căpitane! spuse Boiny.

Cohl se întoarse spre Rella.

— Caută un loc în care să ne prăbuşim.

Ea căscă gura la el.

— Te referi la pământ, nu?

— Cum am spus, accentuă Cohl. Până atunci, cu toată viteza înainte. Du-ne cât mai aproape de bază.

Ea scrâşni din dinţi.

— Ar fi bine să existe un inel de aurodium la capătul acestei curse a groazei, Cohl.

— Patrula trage.

— Evită, zise Cohl.

— Nu-i destul, căpitane. Nu putem să-i întrecem!

Laserele navei de patrulare trasară o linie zimţată pe coada navetei, făcând-o să descrie o rotaţie completă.

Ceea ce fusese un urlet continuu de la motoare, deveni un geamăt îngrijorat. Flăcările muşcară prin uşa-ghilotină de la pupa şi cabina începu să se umple cu vălătuci groşi de fum.

— Ne facem praf! strigă Rella.

Cohl o strânse cu mâna dreaptă de umăr.

— Ţine-o în aer! Porniţi repulsoarele şi ţineţi-vă bine pentru impact.

Lăsând în urmă o dâră de fum negru în timp ce trecea pe lângă o formaţiune stâncoasă, nava atinse vârful cupolei pădurii, rupând ramuri uriaşe din cei mai înalţi copaci. Rella reuşi să-i menţină la orizontală, apoi începură să se îndrepte cu botul spre sol. Nava se izbi de un copac gros şi se răsuci spre tribord, rotindu-se ca un disc în timp ce reteza părţile de sus ale coroanelor arborilor.

Păsările zburară ţipând din frunzişul copacilor, în timp ce aşchiile de lemn zburau în toate direcţiile. Centurile de siguranţă se rupseră şi doi dintre membri ţâşniră ca nişte păpuşi în uşa-ghilotină de la tribord. Răsturnată, nava se îndrepta în viteză spre sol. Videcranele crăpară, se împăienjeniră, apoi explodară în cabină.

Contactul cu pământul a fost mai aspru decât se aşteptase oricare dintre ei. Stabilizatorul de la tribord se înfipse în solul acoperit de frunze sub un unghi ascuţit, făcând nava să se învârtă ca o monedă aruncată. Scaunele se smulseră din punte, iar instrumentele zburară din locurile lor. Rostogolirea păru să dureze o veşnicie, punctată de zarva asurzitoare a coliziunilor. Carena se înfundă şi conductele explodară, scăpând lichide şi gaze toxice.

Dintr-odată, totul se termină.

Noi sunete umplură aerul: păcănitul metalului care se răcea, şuieratul ţevilor sparte, strigătele puternice ale

păsărilor înspăimântate, bubuitul fructelor, crăcilor şi al altor lucruri care loveau carena. Tusete, scâncete, gemete...

Gravitaţia îl avertiză pe Cohl că încă stăteau cu capul în jos. Îşi desfăcu centura de siguranţă şi se lăsă să cadă pe tavanul navei. Rella şi Boiny erau deja acolo, juliţi şi însângeraţi, însă îşi recăpătară cunoştinţa chiar în timp ce Cohl se îndrepta spre ei. Îşi puse un braţ pe după umerii Rellei şi se uită repede în jur.

Restul echipajului era cu siguranţă mort sau pe moarte. Mulţumit că Rella avea să fie bine, Cohl deschise trapa de la babord. Căldura umedă intră peste ei, dar şi binecuvântatul oxigen. Cohl ieşi în afară şi îşi consultă imediat ecranul busolei de la comunicator. Dezobişnuit cu gravitaţia standard, se simţea de două ori mai greu. Fiecare mişcare era anevoioasă.

— Jalan a scăpat? întrebă Rella cu o voce slabă.

Omul răspunse pentru sine.

— Abia.

Cohl se strecură înapoi. Jalan era prins fără speranţă de scăpare sub consolă. Puse o mână pe umărul lui.

— Nu putem să te luăm cu noi, zise el încet.

Jalan dădu din cap.

— Atunci lasă-mă să iau câţiva cu mine, căpitane.

Rella se târî până la Jalan.

— Nu trebuie să faci asta, începu ea.

— Sunt cel mai căutat în trei sisteme, o întrerupse el. Oricum, dacă mă găsesc în viaţă, nu o să fac decât să îmi doresc să fi murit.

Boiny se uită la Cohl, care dădu din cap.

— Dă-i codul de distrugere. Rella, împarte pepitele în patru cantităţi egale. Pune două în raniţa mea, una în a ta şi una în a lui Boiny. Se uită iar la acesta. Doar armele şi aurodiumul. Nu avem nevoie de hrană sau de apă, deoarece dacă nu ajungem la bază, penitenciarul

Dorvalla o să ne ofere tot ce ne trebuie. Dacă asta nu vă încurajează, nu mai ştiu ce să vă spun.

Câteva clipe mai târziu, cei trei ieşiră din navetă.

Cohl îşi puse pe umeri rucsacul greu, se mai uită o dată la busolă şi porni spre o formaţiune stâncoasă din apropiere în pas rapid şi hotărât. Rella şi Boiny ţinură pasul cât de bine putură, căţărându-se fără oprire pe sub crengile dese pentru primul sfert de oră în timp ce nava de patrulare survola locul în căutarea lor. De la înălţime, la baza stâncii de lommit văzură nava de patrulare plutind pe deasupra copacilor.

Rella se strâmbă.

— A găsit naveta.

— Ghinionul lui, zise Cohl.

Nici nu-şi termină bine vorba, că la sol avu loc o explozie, luând nava de patrulare pe nepregătite. Pilotul reuşi să scape de bila de foc ce se înălţa, însă răul fusese deja făcut. Cu motoarele topite, nava se înclină spre babord şi se prăbuşi ca o piatră.

O a doua navă de patrulare urlă pe deasupra capetelor, tocmai când prima explodă. O a treia o urmă, îndreptându-se direct spre baza formaţiunii stâncoase, unde Cohl şi ceilalţi se ascundeau.

Patrula deschise focul asupra rocii, aruncând în aer bucăţi de lommit cât nişte bolovani. Cohl urmări nava care îşi încheie tura şi se întoarse pentru un al doilea atac. Când se apropie, un zgomot mai puternic şi mai periculos răsună prin aerul umed. Pe neaşteptate, raze de energie stacojie ţâşniră din burta norilor, tăind din zbor aripile navei de patrulare. Incapabilă de a mai face manevre, aceasta pluti cu botul înainte în stâncă şi se dezmembră.

— Încă unul de care nu trebuie să ne mai facem griji, zise Cohl destul de tare pentru a se face auzit peste urletul ce venea din cer.

Rella îşi ridică privirea la timp pentru a vedea o navă mare zburând pe deasupra lor.

— *Şoimul-Liliac!* se uită surprinsă la Cohl. Ştiai? Ştiai că va fi aici?

El scutură din cap.

— Planul de rezervă cerea să fie aici. Dar nu ştiam sigur.

Ea schiţă un zâmbet.

— Până la urmă, s-ar putea să-ţi primeşti scuzele.

— Păstrează-le până când ajungem în siguranţă la bord.

Cei trei se ridicară iute în picioare şi începură să coboare grăbiţi pe un grohotiş care îmbrăca versantul stâncii. În apropiere, trăgând cu tot armamentul, *Şoimul-Liliac* cobora în centrul unei cîmpii mlăştinoase şi împuţite.

11

Mii de specii inteligente îşi aveau casa pe Coruscant, chiar dacă aceasta ar fi putut să fie doar un bloc înalt de un kilometru format din locuinţe obişnuite. Şi aproape toate aceste specii aveau o voce aici, chiar dacă aceasta ar fi putut fi a unui reprezentant de mult corupt de multele plăceri pe care le oferea Coruscantul.

Aceste multe voci se făceau auzite în Senatul Galactic, care se ridica precum o ciupercă pitică din

inima districtului guvernamental de pe Coruscant. Înconjurat de domuri mai mici şi de clădiri cu contraforturi ale căror vârfuri dispăreau în înaltul cerului aglomerat, senatul avea în faţă o largă piaţetă pentru pietoni. Aceasta domnea peste o întindere de zgârie-nori şi era decorată cu statui impresionante de câte treizeci de metri înălţime, dedicate fondatorilor Lumii Nucleului. Ascuţite şi cu forme umanoide, sculpturile asexuate şi cu membre lungi stăteau pe piedestale înalte din durbeton şi ţineau în mâini toiage de ceremonie subţiri.

Motivul iconic continua în interiorul Senatului, unde multe dintre coridoarele publice care încercuiau rotonda aveau statui la fel de alungite.

Înaintând sprinten pe unul dintre aceste coridoare, senatorul Palpatine se minuna că Senatul încă nu comandase şi nu expusese sculpturi reprezentând neumanoizi. Dacă unii dintre delegaţi doreau să trateze lipsa reprezentării non-umane ca pe o simplă scăpare din vedere, alţii o priveau drept o dovadă făţişă de dispreţ. Mai erau unii pentru care decorul nu conta, oricum. Dar speciile non-umane fiind dominante în Inelele Mijlociu şi Exterior şi delegaţiile lor copleşind rapid Senatul – spre dezamăgirea secretă a multor delegaţi umani ai Planetelor Nucleului – schimbările aveau să fie făcute, cu siguranţă, în curând.

Cu pasarelele ei pe mai multe niveluri, coridoarele şi turbolifturile verticale şi orizontale, clădirea în formă de emisferă era un labirint, aşa cum erau şi mecanismele interne ale senatului însuşi. Mulţumită anunţului făcut de Cancelarul Suprem Valorum despre o întrunire extraordinară, coridoarele erau şi mai aglomerate decât de obicei, însă Palpatine era încurajat de faptul că delegaţii încă mai puteau fi motivaţi să îşi lase deoparte afacerile personale pentru probleme de interes mai larg.

Flancat de cei doi aghiotanţi ai săi, Doriana şi Pestage, zâmbea plăcut în timp ce îşi croia drum spre rotondă, strecurându-se pe lângă Garda Senatorială aflată la intrare şi coborând pe platforma rezervată reprezentantului Naboo din marele amfiteatru. Una dintre cele 1024 de loji identice care se întindeau pe peretele interior al domului, platforma era circulară şi destul de spaţioasă pentru şase sau mai mulţi oameni. Fiecare lojă era, de fapt, capătul câte unei bucăţi triunghiulare a clădirii – întinzându-se de la rotondă până la inelul exterior al emisferei – în care diferitele delegaţii erau găzduite şi unde se desfăşura majoritatea problemelor lumeşti şi a afacerilor ilegale.

Aşezându-şi faldurile mantiei complicate, Palpatine păşi pe consola ca un podium aflată în partea din faţă a platformei. Din cauza poziţiei înalte în rotondă a lui Naboo, priveliştea era ameţitoare.

Amfiteatrul era izolat intenţionat de lumina naturală, ca şi de atmosfera nesigură a Coruscantului, pentru a reduce efectele apusului asupra delegaţilor; adică, pentru a încuraja pe toată lumea să rămână concentrată asupra problemelor în discuţie, în ciuda posibilităţii ca sesiunile să se prelungească până târziu în noapte. Însă tot mai mulţi cetăţeni ajunseseră să creadă că aceste condiţii artificiale ale rotondei simbolizau izolarea Senatului – separarea lui de realitate. Se considera că Senatul exista separat, dezbătând subiecte de interes minor sau secret, în afara celor care priveau direct îmbogăţirea ilegală a membrilor acestuia.

Cu toate acestea, Palpatine simţea o încordare proaspătă în aerul reciclat. Zvonurile îi avertizaseră pe toţi despre subiectele pe care Valorum avea de gând să le discute, însă mulţi erau nerăbdători să audă cu urechile lor şi dornici să răspundă.

Într-un efort de a lua pulsul opiniei senatorilor privind taxarea rutelor comerciale din sistemele îndepărtate, Palpatine îşi petrecuse ultimele câteva zile întâlnindu-se cu cât mai mulţi reprezentanţi posibil. Cu delicateţe, încercase să îi convingă pe cei indecişi să îl sprijine pe Valorum, astfel încât cancelarul suprem să poată trece de această zi fără susţinerea oferită de Naboo şi de planetele învecinate lui. În acelaşi timp, Palpatine alcătuise planuri alternative, suficiente pentru a face faţă unei mulţimi de situaţii.

Propriul său sentiment de agitaţie îl surprinse; atât de molipsitor era zumzetul din rotondă. Însă, aşa cum făcuse şi la operă, Valorum întârzia. Când, în cele din urmă, Cancelarul Suprem apăru, atmosfera era aprinsă.

Locul lui Valorum era un podium înalt de treizeci de metri care se ridica din centrul podelei ca o tulpină de floare. Purtat până la bobocul florii de un turbolift, Valorum rămase singur, chestorul senatului, secretarul parlamentar, secretarul de şedinţă şi reporterul oficial şezând în spatele lui, într-o farfurie care îmbrăţişa bobocul. Reproducând motivul coloristic complicat al amfiteatrului, purta o robă din brocart violet-deschis, cu mâneci largi şi un brâu asortat.

În timp ce aplauda, Palpatine îşi dădu seama că poziţia înaltă a Cancelarului Suprem îl făcea pe acesta să fie atât centrul atenţiei, cât şi ţinta preferată.

Când aplauzele şi aclamările răzleţe duraseră destul, Valorum îşi ridică mâinile într-un semn care cerea linişte. Primele lui cuvinte aduseră un zâmbet slab pe buzele lui Palpatine.

— Delegaţi ai Senatului Galactic, ne aflăm asediaţi de un aflux de provocări serioase. Sfâşiată la hotarele ei îndepărtate de lupte de hărţuire sângeroase şi măcinată chiar în inima ei de corupţie, Republica este în mare

pericol de a se destrăma. Evenimentele recente din Inelele Mijlociu şi Exterior ne cer să stăvilim valul de conflicte reinstaurând ordinea şi echilibrul. Atât de amarnică ne este situaţia, încât nici chiar măsurile extreme nu ar trebui refuzate pe negândite.

Valorum făcu o pauză scurtă, lăsând ca vorbele lui să se aşeze.

— Zonele libere au fost create iniţial pentru a ajuta la dezvoltarea comerţului între Planetele Nucleului şi sistemele îndepărtate din Inelele Mijlociu şi Exterior. Atunci, s-a crezut că schimbul liber şi deschis se va dovedi un beneficiu pentru toţi cei implicaţi. Însă aceste zone au devenit de atunci un rai nu doar pentru contrabandişti şi piraţi, ci şi pentru cartelurile comerciale şi de transport care au profitat de libertăţile pe care noi le-am garantat, ridicându-se ca entităţi cu putere politică şi militară.

Murmure de aprobare şi de dezaprobare cuprinseră atmosfera deja înfierbântată.

— Federaţia Comercială ni se prezintă cu o cerere de a face ceva pentru a păzi siguranţa comerţului în sectoarele îndepărtate. Este dreptul lor să ceară acest lucru, iar acordul nostru ne obligă să răspundem. Însă, într-un sens foarte real, practicile discutabile ale Federaţiei Comerciale au transformat-o pe aceasta într-o ţintă pentru hoţi şi terorişti.

Valorum îşi ridică vocea pentru a se face auzit peste sutele de conversaţii separate, în la fel de multe limbi.

— În acelaşi fel, trebuie să ne asumăm şi noi o parte de vină, căci acest grup a permis Federaţiei Comerciale o astfel de atitudine şi acest grup a ales să fie surd; iar şi iar la ceea ce iese la iveală din sistemele îndepărtate. Nu se poate permite ca această practică să continue. Federaţia Comercială a devenit o creatură îmbuibată, care înghite concernele mai mici şi refuză să facă afaceri

cu lumile care încearcă să stabilească acorduri de transport cu puţinii ei concurenţi rămaşi. Nu ar fi o exagerare să spunem că aceste zone de schimb nu mai sunt libere.

— Şi totuşi, Federaţia Comercială ni se înfăţişează pentru a ne solicita ajutorul în oprirea dezordinii pe care ea a creat-o.

— Federaţia cere protecţie – ca şi cum acest corp ar putea trimite fără griji o forţă armată împotriva piraţilor şi teroriştilor care pradă cargoboturile Federaţiei. Ca şi cum acest corp ar putea să ofere vânători stelari şi cuirasate şi, făcând aceasta, să transforme zonele libere într-un spaţiu disputat – un câmp de luptă.

— Există, totuşi, o soluţie pentru toate acestea. Dacă Federaţia Comercială vrea ca noi să garantăm că sistemele îndepărtate vor fi sigure pentru comerţ – o sarcină care va cere acţiunea acestui grup, ca şi a multor sisteme ce se află în zonele libere – atunci aceste sisteme planetare trebuie aduse în Republică, drept planete membre. Aceste planete, pe care Federaţia Comercială le reprezintă acum în Senat, trebuie să renunţe la afilierea lor la Federaţie şi să îşi aducă reprezentanţii individuali în această sală, pentru a se face încă o dată auzite autonom.

Valorum lăsă mormăielile să continue pentru câteva clipe înainte de a cere iar linişte printr-un semn.

— Îndemnăm lumile din zonele libere să se mişte iute şi hotărât. Grupurile teroriste ca Frontul Nebula sunt doar vârful unei nemulţumiri mult mai adânci. Acţionând în conformitate, militarii voluntari şi trupele spaţiale ale sistemelor afectate pot înăbuşi insurecţiile înainte ca acestea să se transforme într-o revoluţie întinsă.

— Consecinţa directă a acestui lucru va fi abolirea zonelor libere. Rutele comerciale către acele sisteme îndepărtate care se vor alătura Republicii vor fi supuse

de acum înainte aceloraşi taxe care se aplică şi rutelor din Nucleu, din Colonii şi din Inelul Interior. Vă îndemn să ţineţi cont de faptul că o astfel de acţiune trebuia începută de mult. Căci liberul schimb nu mai este astfel atunci când comerţul este controlat de un singur cartel.

Strigăte de aprobare şi huiduieli puternice răsunară, însă reacţia nu era atât de amestecată pe cât se temuse Palpatine că avea să fie. Totuşi, era dezamăgit. Valorum susţinuse taxarea fără a se referi la nici una dintre consecinţele pe care le-ar fi putut avea şi la nici unul dintre compromisurile care ar fi putut fi făcute.

Înainte ca o astfel de moţiune să poată fi adoptată ca lege, grupuri de interese speciale – în solda Federaţiei Comerciale sau a concernelor asemănătoare – aveau să îşi înregistreze protestele. Apoi moţiunea avea să înainteze în comisie, unde urma să fie slăbită şi mai mult. După aceea, avea să fie împovărată cu articole suplimentare, făcute să câştige bunăvoinţa grupurilor de interese speciale şi lobbyiştilor. În cele din urmă, avea să fie dezbătută la nesfârşit, în speranţa amânării continue.

Însă existau căi de a scurta drumul prin labirintul birocratic. Exasperat, Palpatine se uită prin amfiteatru, întrebându-se cine va face prima mişcare – atât la modul propriu, cât şi la cel figurat.

Cei care au acţionat au fost neimoidienii, desprinzându-şi loja de pe peretele interior şi îndreptând-o spre centrul rotondei. Desprinse, platformele semănau cu nişte variante mai elegante ale taxiurilor aeriene cu elevatoare repulsoare care umpleau cerul Coruscantului. Umbla vorba că unele platforme se mişcau mai repede decât altele – chiar şi când erau pe pilot automat – ceea ce era de importanţă crucială, căci delegaţii se întreceau adesea pentru a fi prezentaţi de Cancelarul Suprem.

— Îi oferim cuvântul domnului delegat Lott Dod, spuse Valorum, reprezentant al Federaţiei Comerciale.

Lott Dod purta robe bogate şi o mitră neagră, înaltă. O cameră video plutitoare în formă de farfurie, cu o singură antenă, se apropie iute pentru a transmite imaginea feţei lui plate pe ecranele încastrate în consolele din loje.

— Afirmăm că Senatul nu are dreptul sau autoritatea de a adopta taxarea zonelor de schimb îndepărtate. Acesta nu este decât un complot pentru a ne sparge consorţiul.

— Federaţia Comercială a fost cea care a deschis căile spaţiale către sistemele îndepărtate, ea a riscat vieţile căpitanilor ei călători pentru a aduce lumi, pe atunci primitive, în Republică şi noi resurse în Nucleu.

— Acum aflăm că se aşteaptă să ne apărăm singuri împotriva mercenarilor şi piraţilor deghizaţi în luptători pentru libertate, doar pentru a se îmbogăţi pe spezele noastre. Venim înaintea dumneavoastră pentru a cere ajutor şi, în schimb, devenim victimele unui atac indirect.

Dinspre delegaţiile reprezentând Breasla Comercială şi Uniunea Tehnică se auziră strigăte puternice de încurajare.

— Dacă Senatul nu doreşte să intervină în privinţa Frontului Nebula... sau dacă, într-adevăr, este incapabil să o facă, spuse Dod mai departe, atunci trebuie cel puţin să ne aprobe ceea ce avem nevoie pentru a ne apăra. Chiar şi aşa suntem complet vulnerabili în faţa unor luptători mult mai buni.

Câţiva aprobară, câţiva huiduiră, însă Valorum doar dădu din cap aprobator.

— Pot fi numite comisii care să analizeze dacă acum sunt necesare trupe defensive adiţionale, spuse el cu severitate.

O altă lojă coborî de pe peretele curbat.

— Îi oferim cuvântul domnului Ainlee Teem, delegat de pe Malastare, zise Valorum.

Un gran, Teem avea trei tije oculare groase şi apropiate una de alta.

— Cum Federaţia Comercială doreşte să se apere singură, pe propria cheltuială, nu există nici o justificare pentru taxarea rutelor comerciale.

Vocea lui Teem era profundă şi abrazivă.

— Avem precedentul în Alianţa Corporaţiilor. Altfel, se pare că Republica nu este interesată decât de a stoarce bani de la cei care s-au pus în primejdie pentru a trasa căile spaţiale folosite acum de toată lumea.

Jumătate de amfiteatru aplaudă. Dar, chiar în acel timp, o a treia platformă zbura spre centru.

— Îi oferim cuvântul domnului Bail Antilles de pe Alderaan.

— Domnule cancelar suprem, spuse omul cu mare emoţie, în nici un caz Senatul nu ar trebui să permită Federaţiei Comerciale să îşi mărească trupele defensive de droizi. Dacă Frontul Nebula a reuşit să facă periculoase unele sectoare, atunci Federaţia Comercială ar trebui să evite acele puncte dificile până când sectoarele implicate vor găsi o cale de a învinge terorismul. Aprobând măririle trupelor defensive ale Federaţiei Comerciale, punem în primejdie echilibrul puterii în întreg Inelul Exterior.

— Şi ce se întâmplă cu planetele din acele sectoare disputate? întrebă senatorul Orn Free Taa de pe Ryloh, cu cozile lui albastre lăsate să cadă pe pieptul unei robe extrem de scumpe. Cum facem comerţ cu Nucleul? Cu cine transportăm?

Susţinătorii zburară iute şi furios din toate părţile camerei – de la delegaţia wookiee, sullustani, bimmi şi bothani. Valorum încercă să invoce regulile, dar mulţi

dintre senatori se săturaseră de reguli şi strigară până când îl făcură să se oprească.

— Federaţia Comercială va căuta să compenseze taxele crescând preţurile serviciilor, comentă delegatul bothan. La rândul lor, sistemele îndepărtate vor fi nevoite să preia povara taxării.

Palpatine înţelese ce avea să urmeze şi îl trimise iute pe Sate Pestage, îmbrăcat în robă neagră, să îi ducă chestorului un bilet scris de mână, pe care acesta i-l transmise Cancelarului Suprem. Valorum primi mesajul o clipă mai târziu după ce delegatul bothan ceru să ştie cum vor fi alocate creditele adunate din taxe.

Ridicându-şi ochii de pe bilet, Valorum se uită spre loja Naboo înainte de a răspunde.

— Propun ca un procent din veniturile obţinute prin taxare să fie alocat sprijinirii şi dezvoltării sistemelor îndepărtate.

Aclamaţiile izbucniră din majoritatea lojilor de pe rândul de sus şi mulţi dintre senatorii de pe platformele de acolo se ridicară în picioare pentru a aplauda. Mai aproape de podea, încurajările veniră de la senatorul wookiee Yarua, Tendau Bendon de pe Ithor şi Horox Ryyder, ce reprezenta mii de lumi din sectorul Raioballo.

Palpatine îi reţinu pe cei care nu erau de acord, fiind vorba despre ToonbuckToora, Po Nudo, Wat Tambor şi alţi delegaţi. Apoi desprinse platforma şi coborî spre centrul rotondei, cu două camere video plutitoare pe urme.

— Îi oferim cuvântul domnului senator din sistemul suveran Naboo, zise Valorum.

— Domnule cancelar suprem, rosti Palpatine, îmi permiteţi să sugerez că, deşi au fost făcute multe observaţii importante, aceste probleme sunt departe de a fi rezolvate şi poate ar trebui să fie cercetate în mai

mare amănunt într-un alt forum, după ce toată lumea a avut ocazia să reflecteze la ceea ce s-a spus.

Pentru o clipă, Valorum păru dezorientat.

— Ce fel de forum, domnule senator Palpatine?

— Înainte ca moţiunea să intre în comisie, propun să aibă loc o întâlnire la nivel înalt în care delegaţi ai Federaţiei Comerciale şi membrii ei semnatari să se poată întâlni deschis şi să ofere soluţii pentru aceste... "provocări serioase", după cum spuneaţi dumneavoastră.

Aceiaşi senatori care îl ovaţionaseră pe Valorum acum îl aplaudau pe Palpatine.

Nesiguranţa şi, poate, vaga bănuială îl făcură pe Valorum să pălească.

— Vă gândiţi la vreun loc anume, domnule senator? întrebă el.

Palpatine căzu pe gânduri.

— Îmi permiteţi să propun... Eriadu?

O platformă se alătură celei a lui Palpatine în centrul rotondei. Membrii umani cu piele neagră ai delegaţiei purtau veşminte largi şi turbane din pânză.

— Domnule Cancelar Suprem, rosti purtătorul lor de cuvânt, Eriadu ar fi onorat să găzduiască o astfel de întâlnire la nivel înalt.

Senatoarea Toora susţinu moţiunea şi începu să impună un moratoriu privind propunerea de taxare.

Valorum nu avu de ales şi acceptă.

— Voi discuta cu toate părţile implicate şi voi stabili o dată pentru summit, spuse el când gălăgia se mai reduse. În privinţa taxării rutelor comerciale îndepărtate, va exista un moratoriu asupra procesului de votare până când întâlnirea la nivel înalt se va încheia şi toate punctele de vedere vor fi exprimate. Mai mult, ca semn al angajamentului Senatului de a apăra pacea şi stabilitatea, eu însumi voi participa la summit.

Mulţi dintre cei din rotondă se ridicară şi aplaudară.

Privirea lui Valorum îl găsi pe Palpatine şi zăbovi asupra lui o clipă. Palpatine zâmbi şi dădu din cap, conspirativ.

12

Purtând răni zimţate pe care nu le avusese când apăruse prima dată deasupra Dorvallei, nici mai târziu, când coborâse pentru a-i recupera pe Cohl şi ce mai rămăsese din echipa lui, *Şoimul-Liliac* plutea în spaţiu, ancorat gravitaţional de o planetă de culoare galben—deschis, formată din lanţuri muntoase aride şi din mări de un albastru de gheaţă. Cinci vânători stelari Formă Invizibilă îl înconjurau cu un al şaselea cuibărit în camera de presurizare de la tribord a navei de susţinere. Departe, mult dincolo de nave, se întindea o bandă de mine spaţiale, făcute să semene cu nişte asteroizi.

Pe partea din *Şoimul-Liliac* a camerei de presurizare, Cohl aştepta vigilent pentru ca vizitatorii să sosească la bord. Braţele goale îi erau pline de răni de la ferigile tăioase prin care fusese obligat să înainteze pe Dorvalla, iar pe faţa lui neagră, cu masca ei de tatuaje în formă de romb din jurul ochilor, vânătăile se ascundeau în barbă. Adăugând severitate trăsăturilor sale pe care mulţi oricum le considerau feroce, părul buclat îi încadra figura ca pliurile unei cobre.

Lumina indicatoare a camerei de presurizare pâlpâi.

— Vrei să dispar? întrebă Rella din spatele lui.

Ea era într-o formă şi mai proastă decât Cohl. Ochiul stâng îi era acoperit de un bactaplasture şi antebraţul stâng era îmbrăcat în ghips plastic. Boiny încă era într-o bactacuvă.

Cohl scutură din cap fără să îşi ia ochii de pe camera de presurizare.

— Stai pe-aproape. Ţine-ţi pistolul la îndemână.

Rella scoase arma din tocul de pe şoldul drept şi verifică încărcătorul.

Camera de presurizare se deschise şuierând şi un om subţirel şi un umanoid reptilian păşiră în coridor, îmbrăcaţi la fel, cu caftane, pantaloni din ţesătură aspră şi cizme până la genunchi. Cel din urmă avea o piele dură, plină de cute, irizată în lumina soarelui şi mâini de dimensiunile unor mănuşi de scoopball. Faţa lui plată avea mai multe nări şi patru coarne mici îi ieşeau din frunte. În mâna stângă îi atârna o servietă destul de mare.

— Bun venit pe Asmeru, căpitane Cohl, spuse omul în bazică. Mă bucur să te văd în viaţă şi destul de sănătos.

Cohl dădu scurt din cap, în semn de salut.

— Havac.

Havac făcu semn spre însoţitorul său masiv.

— Ţi-l aminteşti pe Cindar.

Cohl dădu iar din cap. Nici el, nici scanerele Şoimului-Liliac nu vedeau semne de arme ascunse asupra celor doi.

— Rella, zise el, arătând spre ea, în loc de prezentare.

Havac zâmbi şi îşi întinse mâna spre ea într-un gest curtenitor.

— Cum de am putut uita?

— Să mergem mai încolo, unde putem sta de vorbă, spuse Cohl.

Îşi măsură oaspeţii în timp ce mergeau. Havac nu era numele adevărat al omului, ci cel de luptă. Un fost holodocumentarist, Havac fusese un activist pentru drepturile extratereştrilor în timpul conflictului Stark din

hiperspaţiu şi petrecuse ultimii ani înregistrând diferitele abuzuri ale Federaţiei Comerciale. De fapt, nu suporta violenţa, însă era incisiv şi avea o înclinaţie spre trădare.

El şi Cindar nu erau reprezentativi pentru miile de membri umani şi non-umani ai Frontului Nebula. Însă erau exemplare obişnuite în înfloritoarea aripă militantă a organizaţiei. Având acum sediul pe planeta aridă de dedesubt. Frontul făcuse recrutări de pe toate lumile de pe ruta comercială Rimma, de la Sullust până la Sluis Van, însă doar Casele Antice care domneau în sectorul Senex le oferiseră o bază de operaţiuni.

— Unde este restul echipajului tău, căpitane? întrebă Havac peste umăr.

Întrebarea îl lovi pe Cohl ca un coşmar retrăit. Era aceeaşi întrebare pe care el i-o pusese comandantului *Profitului* cu câteva zile în urmă, când echipa lui Cohl număra douăsprezece persoane.

— S-ar putea spune că mulţi dintre ei n-au mai părăsit spaţiul Dorvallei, zise el în final.

Lui Havac îi luă un moment să înţeleagă la ce se referea Cohl, apoi se încruntă în semn de compasiune.

— Îmi pare rău să aud asta, căpitane. Credeam că te-am pierdut şi pe tine.

Cohl scutură din cap.

— Nici o şansă.

— Jumătate de Inel vorbeşte despre ce s-a întâmplat la Dorvalla. Chiar nu ne aşteptam să distrugi *Profitul*.

— Nu-mi place să pierd timpul – mai ales când am de-a face cu neimoidieni, zise Cohl. Mai degrabă s-ar sacrifica pe ei decât transportul. Din fericire, comandantul *Profitului* era mai laş decât majoritatea semenilor săi. Cât despre distrugerea cargobotului, o poţi considera un dar.

Cei patru intrară în cabina principală de la prora şi se aşezară la o masă circulară. Cindar puse servieta în centrul mesei.

— Trebuie să recunosc, căpitane, spuse Havac, ai făcut Federaţia Comercială să fugă cu coada între picioare. Chiar au cerut ajutorul Coruscantului.

Cohl ridică din umeri.

— Încercarea moarte n-are.

Havac se apleca înainte cu o anumită nerăbdare.

— Ai aurodiumul?

Cohl îi aruncă Rellei o privire, iar aceasta deschise o telecomandă de la curea şi tastă un cod scurt. O mică sanie repulsoare purtând un seif se ridică de pe puntea din apropiere şi pluti către masă. Rella introduse alt cod şi capacul cutiei se deschise, conţinutul ei de pepite revărsând o lumină multicoloră în cabină.

Havac şi Cindar căscară ochii.

— Nu am cuvinte să îţi spun ce va însemna asta pentru noi, zise Havac.

Însă o urmă de suspiciune se strecurase în privirea partenerului său.

— Sunt toate? întrebă Cindar.

Căutătura neutră a lui Cohl se transformă într-una ameninţătoare.

— Ce mă întrebi?

Humanoidul ridică din umeri.

— Doar mă întrebam dacă nu s-a întâmplat ca unele să se fi rătăcit pe drum.

Brusc, Cohl se întinse peste masă, îl apucă pe Cindar de pieptul caftanului şi îl trase spre el.

— Comoara asta e pătată de sânge. Oameni buni au murit ca să v-o aducă. Îl împinse pe Cindar înapoi în scaun. Aţi face bine să o folosiţi cu cap.

— Opreşte-te, te rog, spuse Havac.

Cohl se uită mânios.

— Nu-ţi place violenţa... dacă nu e la ordinele tale, asta e?

Havac îşi studie mâinile, apoi îşi ridică ochii.

— Stai liniştit, căpitane, aurodiumul va fi folosit bine.

Cindar îşi netezi pieptul caftanului, dar altfel era nepăsător faţă de furia lui Cohl. Împinse servieta în faţă. Cohl o luă de pe masă şi o aşeză pe punte.

Cindar îl urmări o clipă, apoi spuse:

— Nu întrebi dacă e totul acolo?

Cohl îl privi fix.

— Să îţi explic. Pentru fiecare credit care lipseşte iau un kilogram de carne de pe tine.

— Şi, ai fi nebun, spuse Cindar rânjind.

Cohl dădu din cap.

— Tu ai fi nebun.

Rella îi dădu telecomanda lui Havac, iar Cindar închise uşa seifului.

— Unde se duce aurodiumul? întrebă Cohl cu blândeţe.

Havac păru surprins.

— Căpitane, eu te-am întrebat ce o să faci cu plata?

Cohl surâse.

— Corect.

Urmărind acest schimb de replici, Rella se întoarse spre Cohl.

— Sunt sigură că are de gând să-l doneze organizaţiei de caritate preferate.

Havac râse.

— Nu eşti departe.

— Uite încă un supliment pentru tine, Havac, spuse Cohl. Am avut ceva necazuri neaşteptate la Dorvalla. Cineva s-a infiltrat pe *Profit* folosind aceeaşi metodă ca a noastră. Au ascuns o navă într-o platformă de marfă, aşa cum am făcut şi noi. Ne-au urmărit atunci când am părăsit cargobotul şi au fost aproape să distrugă ceea ce

eu credeam că era un plan sigur. Nava s-a dovedit a fi o lanţetă a Departamentului Judiciar.

Havac şi Cindar schimbară priviri surprinse.

— Judiciarii? zise Havac. Tocmai la Dorvalla?

Cohl se uită cu atenţie la ei.

— De fapt, cred că erau Jedi.

Neîncrederea lui Havac crescu.

— De ce crezi asta?

— Să spunem că-i o bănuială. Ideea este că nimeni nu ar fi trebuit să ştie despre operaţiune.

Havac se lăsă pe spate, uimit.

— Acum e rândul meu să mă întreb, căpitane. Ce vrei să ştii de la mine?

— Cine din Frontul Nebula mai ştia despre operaţiune?

Cindar pufni în batjocură.

— Gândeşte-te, Cohl. De ce ar fi sabotat vreunul dintre noi propria noastră campanie?

— Asta întreb, spuse Cohl. S-ar putea ca nu toţi cei mai de jos să fie de acord cu metodele voastre – cu faptul că ne-aţi angajat, de exemplu. Cineva ar fi putut încerca să vă saboteze pe voi, nu pe mine.

Havac dădu din cap.

— Mulţumesc, căpitane, o să ţin minte.

— Ce o să faceţi acum? întrebă el după o scurtă pauză.

— Ne gândeam să ne retragem din scandal, zise Rella, apucându-l în acelaşi timp pe Cohl de mâna stângă. Poate luăm o fermă hidrofilă.

Havac rânji.

— Pot să-mi imaginez. Voi doi pe Tatooine sau în altă parte, trăind printre bantha sau crupe-umede. Exact stilul vostru.

— De unde atâta curiozitate? întrebă Cohl.

Rânjetul lui Havac se lărgi.

— S-ar putea să pregătim ceva mare. Ceva care se potriveşte perfect talentelor voastre. Se uită la Rella, apoi iar la Cohl. Plata ar fi destul de mare să vă asigure pensia.

Rella îi aruncă o privire de avertizare lui Cohl.

— Nu-l asculta, Cohl. Lasă pe alţii să fie angajaţi de Frontul Nebula. Îşi întoarse ochii spre Havac. În plus, vrem să ne retragem cu stil.

— Vreţi să vă retrageţi bogaţi? spuse Cindar. Cumpăraţi un neimoidian cu cât face şi apoi vindeţi-i cu cât crede el că face.

— Treaba la care mă gândesc vă va permite să vă retrageţi cu mare stil, aruncă Havac momeala.

— Cohl, zise Rella, le spui tu ăstora să se întoarcă la nava lor sau o fac eu?

Cohl dădu drumul mâinii ei şi îşi mângâie barba.

— Nu strică să îi ascultăm.

— Ba da, Cohl, strică.

El o privi, apoi hohoti scurt.

— Rella are dreptate, îi spuse el lui Havac. Nu ne interesează.

Havac îşi înălţă greoi umerii şi se ridică în picioare, întinzându-i

mâna lui Cohl.

— Dacă te răzgândeşti, fă-ne o vizită.

* * *

Mult mai aproape de Nucleu, *Achizitorul* se întorsese acasă. Neimoidia cea întunecată se rotea încet sub cargobotul în formă de inel. Ca şi în cazul îndepărtatului sistem Senex, întâlniri sinistre aveau loc; discuţii care se învârteau în jurul armelor şi a strategiei, a distrugerii şi a morţii. Însă navele care îi aduseseră pe oaspeţii *Achizitorului* nu aveau nevoie să se lipească de camere

de presurizare. Nu când însăşi braţele-hangar erau destul de potrivite pentru o armată de invazie.

În zona doi a braţului de la babord, în vârful mecanoscaunului său cu picioare dotate cu gheare, şedea viceregele Nute Gunray, în robe vişinii bogate şi cu o tiara în trei colţuri. La dreapta lui Gunray stăteau consilierul juridic Rune Haako şi viceregele adjunct Hath Monchar; iar la stânga lui Gunray, noul comandant al *Achizitorului*, micuţul Daultay Dofine, venit direct de la dezastrul de la Dorvalla şi încă uluit de neaşteptata lui promovare.

În centrul podelei hangarului stătea ghemuită o matahală cu aripi, care semăna puţin cu zburătorii-ac cu aripi diafane de pe Neimoidia. Ieşind anevoie pe rampa dintre fălcile căscate ale matahalei, înaintau vehicule roşcate cu blindaj gros care păreau a fi proiectate după nişte bantha în atac – cu spatele arcuite în semn de mânie, pufăind nori de gaze fierbinţi, cu tunurile de laser întinse ca nişte colţi. Şi, în spatele acestora, veneau tancuri cu elevatoare repulsoare conduse de droizi, cu boturile în formă de lopată şi turele de mitralieră montate în vârf.

Prototipurile de maşini de război, gigantica navă de transport, transportoarele multi-trupe monstruoase şi tancurile aerodinamice fuseseră proiectate de uzinele Haor Chall şi de Armurăria Baktoid, ai căror reprezentanţi extratereştri stăteau în faţa lui Gunray şi zâmbeau cu mândrie.

Mai ales pentru Haor Chall, perfecţiunea proiectului avea valoarea unui edict religios.

— Priviţi, domnule vicerege, spuse reprezentantul insectoid al lui Haor Chall, făcând semn cu toate cele patru braţe către cel mai apropiat transportor, a cărui trapă circulară de debarcare, care se deschidea în sus, tocmai se ridica.

Gunray urmări surprins cum din trapă se extinse un cadru şi zeci de droizi de luptă se desfăcură sub ochii lui.

Şi aceasta, domnule vicerege, adăugă reprezentantul înaripat de pe Baktoid.

Ochii roşii ai lui Gunray se întoarseră spre nava de transport la timp pentru a vedea douăsprezece aparate de zbor ridicându-se în înaltul braţului-hangar. Vehicule subţiri ca nişte lame, cu câte două suporturi pentru picioare şi dotate cu arme cu laser, toate erau pilotate de droizi ale căror poziţii aplecate spre spate îi făceau să pară că se ţineau de ghidoanele subţiri speriaţi de moarte.

Gunray rămăsese fără cuvinte.

Deşi nu mai văzuse niciodată unele ca acestea, în fiecare dintre prototipuri recunoştea elemente ale aparatelor pe care Federaţia Comercială le folosise de secole pentru transportul resurselor naturale şi al altor bunuri. De exemplu, în fuselajul navei de transport cu aripi vedea barja de minereu îngustă a Federaţiei. Însă Haor Chall aşezase fuselajul pe un piedestal şi pusese peste el două aripi imense, probabil pentru a împiedica paralizarea de către puternice câmpuri de tractare.

În ciuda aspectului animist pe care Baktoid îl dăduse transportoarelor de trupe, Gunray recunoştea platforma de marfă cu elevatoare repulsoare a Federaţiei Comerciale, construită la o scară uriaşă. Cât despre droizii de luptă plianţi şi platformele de zbor individual, acestea erau doar variaţii ale droizilor de securitate de la Baktoid şi ale aparatelor de zbor de clasă Bespin de la Longspur şi Alloi.

Însă un lucru era clar: privea mai puţin defensiva aeriană şi mai mult desfăşurarea de trupe la sol. Acest lucru era mai mult decât putea accepta Gunray, mai mult decât voia să accepte.

— După cum probabil aţi observat, domnule vicerege, spunea reprezentantul Haor Chall, Federaţia Comercială deja are mare parte dintre materiile prime necesare creării unei armate. Făcu semn către reprezentantul lui Baktoid. În parteneriat cu Baktoid, vă putem transforma droizii de securitate şi de lucru în modele de luptă, iar barjele şi platformele de marfă în nave de transport.

— Mai multe unităţi, mai puţini bani, adăugă reprezentantul lui Baktoid.

— Cel mai bine este că, de vreme ce componentele navelor de transport pot fi depozitate în diferite locuri – aripile, fuselajele şi piedestalele – pot fi asamblate pe loc. Aţi putea pune câte o navă de transport în fiecare dintre cele o sută de cargoboturi ale dumneavoastră sau o sută de nave de transport într-un singur cargobot – pentru situaţiile deosebit de spinoase. În ambele cazuri, nimeni dintre cei veniţi la bord pentru inspecţie nu va înţelege ce vede. După cum spune prietenul nostru comun, veţi avea o armată fără a arăta că o aveţi.

— Prieten comun, mormăi Rune Haako, destul de tare ca să îl audă Gunray. Darth Sidious spune fă asta, se face.

— Suntem încântaţi să facem afaceri cu neimoidienii, zise reprezentantul lui Baktoid, făcând un pas în faţă, deoarece demonstraţi entuziasm şi veneraţie pentru creaţiile noastre. Prin urmare, ne gândim şi la alte arme pentru voi: vânători stelari care nu vor mai trebui să depindă de piloţi droizi, ci vor răspunde singuri unui calculator de control general.

— Aţi putea chiar lua legătura cu colicoizii de pe Colla IV, despre care se spune că au creat un droid de luptă capabil să se rostogolească spre destinaţie. Extraterestrul făcu un gest larg spre hangarul imens. Perfect pentru acoperirea distanţelor mari din interiorul

cargoboturilor dumneavoastră şi pentru apărarea împotriva trupelor de abordaj.

Gunray îl auzi pe Dofine înghiţind zgomotos în sec, dar, încă o dată, Haako fu cel care vorbi.

— E o nebunie, spuse el cu o voce scăzută şi şchiopătând mai aproape de mecanoscaun. Suntem comercianţi sau aşa-zişi cuceritori?

— L-ai auzit pe Darth Sidious, şuieră Gunray. Aceste arme ne vor asigura că rămânem comercianţi. Sunt garanţia că grupuri ca Frontul Nebula sau mercenari de felul căpitanului Cohl nu vor mai risca niciodată să se pună cu noi. Întreabă-l pe comandantul Dofine. O să-ţi explice.

— Darth Sidious ne ţine într-o stare de frică supusă, zise Haako, clipind repetat.

— Ce altceva putem face? În loc să ne onoreze cererea de trupe defensive adiţionale, Senatul ne ameninţă cu taxarea. Trebuie să luăm problema în mâinile noastre dacă vrem să ne apărăm transporturile. Sau vrei să continuăm să pierdem nave din cauza teroriştilor, pe lângă scăderea profiturilor din cauza taxelor?

— Dar ceilalţi membri ai directoratului...?

— Deocamdată, nu trebuie să ştie nimic despre asta. Îi vom informa treptat despre aceste lucruri.

— Şi doar dacă va fi necesar.

— Da, spuse Gunray. Doar dacă va fi necesar.

13

Cu nenumăratele lui canioane întunecate, terasele abrupte, adânciturile ascunse şi parapetele proeminente

– cu abundenţa lui de ascunzători la vedere – Coruscantul invita la corupţie. Însăşi geografia lui inspira discreţie.

Palpatine se afla pe Coruscant de câţiva ani şi i se părea că îl cunoştea mai bine decât mulţi dintre locuitorii lui de o viaţă. Îl cunoştea aşa cum un tigru îşi cunoaşte teritoriul. Avea o înţelegere instinctivă a stărilor lui schimbătoare şi îi simţea punctele de forţă şi zonele periculoase. Aproape că putea vedea întunericul încolăcit care popula Senatul şi lumina puternică ce se scurgea din turnurile Templului Jedi.

Era un loc minunat pentru cineva care fusese mult timp un învăţat, istoric, iubitor de artă şi colecţionar de rarităţi; pentru cineva pasionat de explorarea diferitelor înălţimi şi profunzimi ale vieţii.

Adesea, îşi abandona roba complicată şi îmbrăca hainele simple ale unui comerciant sau ale unui pustnic. Îşi arunca o glugă pe cap şi rătăcea prin abisurile neluminate, pe potecile întunecate şi prin pieţele neglijate, prin tuneluri şi pe alei, prin lumea subterană murdară. Anonim, făcea călătorii spre ecuator, spre poli şi alte locuri îndepărtate. Dincolo de ambiţiile sale – pentru sine, pentru Naboo, pentru toată Republica – întotdeauna fusese modest şi această lipsă vizibilă de vinovăţie îi permitea să treacă neobservat; aproape dispărând în mulţime, aşa cum ar fi putut face doar o persoană solitară – ca unul care îşi fusese sieşi singura companie atât de mulţi ani.

Şi totuşi, alţii îl iscodeau. Poate chiar din cauză că dezvăluia atât de puţine despre sine. La început, presupusese că însingurarea lui trezea curiozitatea celorlalţi, ca şi cum el ar fi trăit o viaţă secretă.

Însă a aflat curând că, de fapt, ceea ce voiau cu adevărat era să vorbească despre ei; nu pentru a-i cere sfatul, ci atenţia, având încredere că urma să le

păzească ascunzişurile vieţii lor la fel de bine ca pe ale lui.

Aşa se întâmplase cu Valorum, care stabilise o relaţie cu Palpatine la începutul celui de-al doilea mandat de patru ani în funcţia de Cancelar Suprem.

Ceea ce lui Palpatine îi lipsea în privinţa carismei, recupera prin candoare şi sinceritatea lui fusese cea care dusese la marea lui popularitate în Senat. Iată-l pe Palpatine, cu zâmbetul său veşnic; deasupra corupţiei, deasupra înşelăciunii sau făţărniciei, un fel de confesor, dornic să asculte şi cele mai banale mărturisiri sau cele mai josnice păcate fără a le judeca – oricum, nu cu voce tare. Căci în sufletul său judeca universul după normele sale, cu o înţelegere clară a binelui şi a răului.

Nu căuta altă îndrumare decât în sinea sa.

Printre delegaţii care reprezentau planetele din sistemele îndepărtate, reputaţia lui era deosebit de înaltă, în principal deoarece minuscula Naboo era una dintre acele lumi, singură la marginea Inelului Mijlociu, Malastare – casa granilor şi dugilor – fiind singurul ei vecin demn de luat în seamă. Ca mulţi dintre semenii ei, Naboo era condusă de un monarh ales – şi încă unul neluminat, în acest caz – însă era o planetă paşnică, intactă, bogată în elemente clasice şi locuită nu doar de oameni, ci şi de specia indigenă, în mare parte acvatică, numită gungan.

Deşi majoritatea colegilor săi se retrăsese din serviciul public la vârsta de douăzeci de ani, Palpatine alesese să rămână politician, iar mandatul său pe Coruscant îi oferise înţelegerea unică a bolilor care afectau sistemele îndepărtate.

În timp ce se împrietenea cu un grup de delegaţi bith aflase prima dată despre Frontul Nebula şi, mai târziu, tot un bith îl prezentase unora dintre conducătorii organizaţiei. De drept, Palpatine nu ar fi trebuit să aibă

de-a face cu teroriştii, dar membrii fondatori ai Frontului Nebula nu erau nici fanatici, nici anarhişti. Multe dintre nemulţumirile lor legate de Federaţia Comercială şi de Coruscant erau legitime. Şi mai important, în orice problemă în care se implica Federaţia, era greu să rămâi imparţial.

Dacă Palpatine ar fi fost unul dintre mulţii senatori care primeau mită de la Federaţia Comercială, i-ar fi fost uşor să privească în altă parte sau să nu dea atenţie – după cum spusese Valorum. Însă, ca reprezentant al unei planete care depindea de Federaţie pentru hrană şi alte bunuri, aşa cum era Naboo, îi era imposibil să ignore ceea ce văzuse şi auzise.

În cele din urmă, bithul îl prezentase celui mai nou conducător al Frontului, Havac.

Pentru întâlnirile anterioare cu Havac, Palpatine alesese locuri ferite de la nivelurile inferioare, în afara legii, ale Coruscantului. Dar criza actuală din Senat ceruse ca ei să aplice un grad şi mai mare de discreţie, aşa că Palpatine alesese un club doar pentru oameni de la nivelul mediu al Coruscantului – un loc în care aristocraţii se puteau aduna pentru t'bac, coniac, jocuri de dejarik şi lecturi în linişte – şi unde existau, de fapt, mai puţine priviri iscoditoare decât la nivelurile de mai jos. Ca precauţie suplimentară, îl informase pe Havac despre acest loc în ultimul moment. Oricât de tactic era Havac, îi lipsea experienţa pentru a-l prinde pe Palpatine cu garda jos.

— Valorum este cutezător, zise Havac mânios, de îndată ce se aşezară la o masă din restaurantul cu lambriuri din lemn de esenţă tare al clubului. Are neruşinarea să anunţe o întâlnire la nivel înalt în Inelul Exterior – ba chiar pe Eriadu – fără să invite şi Frontul Nebula.

— Spre deosebire de Federaţia Comercială, spuse Palpatine, Frontul Nebula nu se bucură de reprezentare în Senat.

— Da, însă Frontul are mulţi prieteni pe Eriadu, domnule senator.

— Atunci, mă gândesc că este cu atât mai bine pentru voi.

Havac venise singur, ca şi Palpatine, deşi Sate Pestage şi Kinman

Doriana stăteau în apropiere. Palpatine acceptase de la început că "Havac" era un pseudonim, iar Pestage confirmase mai târziu acest lucru. Pestage mai aflase că Havac era născut pe Eriadu, unde holodocumentarele lui înflăcărate îl transformaseră pentru unii într-un duşman al Federaţiei Comerciale, un susţinător al drepturilor non-umane, un nemulţumit şi un idealist. Dorea cu disperare să schimbe galaxia, dar tiradele sale vizuale împotriva nedreptăţii trecuseră, în mare parte, neobservate.

Era venit destul de curând în Frontul Nebula, însă facţiunea militantă a acestuia îl recrutase pentru a servi unei agende speciale. Exasperaţi de indiferenţa Senatului şi de violarea continuă a acordurilor comerciale de către Federaţia Comercială, militanţii se hotărâseră să treacă de la simpla îngreunare a afacerilor Federaţiei, la terorism. Havac şi noii radicali ai Frontului erau decişi să lovească Federaţia Comercială acolo unde i-ar fi durut cel mai tare pe neimoidieni şi pe ceilalţi – în buzunarele lor burduşite.

Palpatine îl încurajase pe Havac, fără să susţină, de fapt, violenţa. În schimb, insistase că modul cel mai sigur de a provoca o schimbare de durată era de a lucra în Senat.

— Ne-am săturat de Valorum, spunea Havac. Loveşte docil când şi unde este interesată Federaţia

Comercială. Ameninţarea lui de a taxa rutele comerciale este pur retorică. E vremea să îl convingă cineva că Frontul Nebula poate fi un inamic mai puternic decât Federaţia Comercială.

Palpatine făcu un gest nepăsător, ca de anulare.

— Este adevărat că domnul Cancelar Suprem înţelege puţine despre obiectivele Frontului Nebula

— Dar nu el este obstacolul nostru principal.

Havac susţinu privirea cu gene grele a lui Palpatine.

— Avem nevoie de un cancelar mai puternic. Cineva care nu s-a născut bogat.

Palpatine făcu iar un semn.

— Caută-ţi inamicii în altă parte. Caută printre membrii Directoratului Federaţiei Comerciale.

Havac se gândi o clipă la asta.

— Poate că ai dreptate. Poate că, într-adevăr, trebuie să căutăm în altă parte.

Rînjii subţire şi scăzu tonul vocii pentru a adăuga:

— Ne-am făcut un nou şi puternic aliat, care a sugerat câteva direcţii de acţiune.

— Chiar aşa?

— El a fost cel care a oferit informaţiile de care am avut nevoie pentru a distruge un cargobot al Federaţiei Comerciale la Dorvalla.

— Federaţia are mii de cargoboturi, zise Palpatine. Dacă vă aşteptaţi să fiţi victorioşi distrugându-le navele, vă amăgiţi. Trebuie să ajungeţi la cei de sus. Aşa cum am făcut eu în Senat.

— Avem vreun prieten acolo?

— Foarte puţini. În timp ce Federaţia Comercială are sprijinul multor delegaţi importanţi – Toonbuck Toora, Tessek, Passel Argente... Se îmbogăţesc din loialitatea lor.

Havac scutură din cap, revoltat.

— E de plâns că Frontul trebuie să cumpere sprijinul senatorial, în acelaşi fel deplorabil în care este obligat să angajeze mercenari.

— Nu există altă cale, spuse Palpatine, suspinând intenţionat. Instanţele de judecată sunt inutile şi părtinitoare. Însă corupţia are şi ea avantaje atunci când poţi să cumperi pur şi simplu voturile delegaţilor lipsiţi de scrupule în loc să fi nevoit să îi convingi de virtuţile poziţiei tale.

Havac puse coatele pe masă şi se aplecă în faţă.

— Avem fondurile pe care le-ai cerut.

Palpatine ridică sprâncenele.

— Deja?

— Binefăcătorul nostru ne-a spus că *Profitul*...

— Cel mai bine ar fi să nu ştiu cum le-aţi obţinut, îl întrerupse Palpatine.

Havac dădu din cap în semn de aprobare.

— O posibilă problemă. Fondurile sunt sub forma unor pepite de aurodium.

— Aurodium? Palpatine se lăsă pe spate în scaun, lipindu-şi palmele una de alta. Da, asta ar putea fi o problemă. Nu pot să distribui pur şi simplu pepite senatorilor pe care sperăm să-i... impresionăm.

— Sunt prea uşor de urmărit, zise Havac.

— Exact. Va trebui să convertim aurodiumul în moneda Republicii, chiar dacă asta va dura ceva.

Palpatine tăcu pentru o clipă apoi zise:

— Aş sugera ca unul dintre aghiotanţii mei să vă ajute să deschideţi un cont special într-o bancă de pe o planetă îndepărtată, care nu va pune întrebări despre provenienţa pepitelor. Odată ce aurodiumul va fi depozitat în siguranţă acolo, veţi putea transfera fonduri prin Banca Intergalactică şi să le extrageţi din cont sub forma creditelor Republicii.

În mod clar, lui Havac îi plăcu ideea.

— Ştiu că vei folosi aceste fonduri în cel mai bun mod posibil.

— Voi face tot ce îmi stă în putere.

Havac zâmbi admirativ.

— Eşti vocea sistemelor din Inelul Exterior, domnule senator.

— Nu sunt o voce a acestor sisteme, Havac, replică Palpatine. Dacă insişti să îmi oferi un titlu onorific, atunci poţi să consideri că sunt vocea Republicii. Să nu uiţi asta, pentru că dacă începi să te gândeşti la sistemele din Inelul Exterior contra celor din Inelul Interior, sectoarele stelare contra inelelor, nu mai poate exista unitate, în loc de egalitate pentru toţi, vom sfârşi în anarhie şi secesiune.

14

Stând în poarta de est a Templului Jedi, Qui-Gon se gândea în ce parte să o ia. Era cald şi cerul lipsit de nori, doar spre nord se vedeau furtuni microclimatice care se roteau în jurul vârfurilor unora dintre clădirile mai înalte ale Coruscantului, iar Qui-Gon nu avea nimic de făcut.

Începu să se plimbe prin soare, amintirile din tinereţe ieşind la suprafaţă, ca imaginile zărite atunci când răsfoieşti un pachet de cărţi de sabacc. Ca de fiecare dată, se văzu în Templu, meditând, studiind, antrenându-se, făcându-şi prieteni, pierzându-i pe unii dintre ei. Retrăi ziua în care se furişase într-unul dintre turnuri şi văzuse pentru prima dată peisajul fantastic al Coruscantului şi cum, din acea clipă, tânjise să exploreze planeta-oraş de jos până sus. O misiune care avea să

rămână un vis până în adolescenţă şi, de fapt, încă nu era îndeplinită complet.

În rarele ocazii când elevilor li se permitea să părăsească Templul, se plimbau ca nişte turişti şi erau întotdeauna însoţiţi de diferiţi supraveghetori. Vizite la Senatul Galactic, la Clădirea Instanţelor, la Clădirea Autorităţilor Municipale... Dar în aceste prime expediţii, Qui-Gon a văzut destule pentru a înţelege că oraşul nu era tărâmul de poveste pe care şi-l imaginase. Clima Coruscantului era mai mult sau mai puţin controlată, topografia lui originară fusese demult nivelată sau îngropată şi natura care mai rămăsese era în interior, unde putea fi îngrijită şi controlată.

Deoarece se afla în toate formele de viaţă, Forţa era, într-un fel, concentrată pe Coruscant. Însă Forţa era simţită altfel în acest loc decât pe planetele care se aflau în forma lor naturală, unde interconectivitatea tuturor formelor de viaţă crea schimbări şi ritmuri subtile.

Dacă pe multe lumi Forţa era un murmur slab, pe Coruscant era un urlet – un zgomot alb de sentimente.

Qui-Gon nu se gândea decât la plimbare. Holoharta uriaşă din turnul Consiliului Suprem indica sute de puncte fierbinţi şi de urgenţe, însă Consiliul Reconcilierii nu îi trimiseseră pe el şi pe Obi-Wan nicăieri. Se întrebă dacă nu cumva Yoda şi ceilalţi erau mânioşi pentru aparenta lui obsesie cu căpitanul Cohl.

Pentru Qui-Gon, membrii consiliului erau prea dornici să îl privească pe Cohl ca fiind doar un simptom al vremurilor grele, pe când acesta era mult mai mult de atât. Şi totuşi, Coruscantul avea tendinţa să se gândească la repercursiuni, la evenimente din viitor, nu la prezent. Lui Yoda, mai ales, îi plăcea să spună că viitorul este întotdeauna în mişcare şi totuşi, el şi Mace Windu se purtau uneori ca şi cum nu ar fi fost aşa.

Ştiau despre vreun eveniment important ce se întrezărea la orizont? se întrebă Qui-Gon. Şi nu cumva el nu avea să îl vadă, chiar dacă ar fi dat cu nasul de acesta? Presupuse că ar fi trebuit ca măcar să rămână deschis la posibilitatea că maeştrii Consiliului Suprem ştiau ceva ce el nu ştia.

Singurul lucru pe care îl accepta ca fiind fără de tăgadă consta în faptul că Forţa era şi mai misterioasă decât o percepea orice Jedi.

Nu parcursese nici o jumătate de kilometru, când Adi Gallia îl prinse din urmă, luându-l prin surprindere.

— Cauţi ceva anume, Qui-Gon, sau doar speri că o să dai peste ceva care să îţi atragă atenţia?

El îi zâmbi.

— Te am... găsit pe tine.

Ea râse, apoi îi aruncă o privire dojenitoare.

Adi avea unghiile vopsite şi acelaşi albastru care îi înconjura ochii bleumarin desena şi ligamentele de pe dosul palmelor ei. Era membru al înaltului Consiliu de mai bine de zece ani şi maestru Jedi de şi mai mult timp. Părinţii ei erau diplomaţi corellieni, însă, asemeni lui Qui-Gon, fusese crescută în Templu. Adi fusese întotdeauna vrăjită de Coruscant şi cunoştea planeta aproape la fel de bine ca oricine. În decursul anilor, legase o prietenie strânsă cu Consilierul Suprem Valorum, împreună cu câţiva delegaţi ai Planetei Nucleului.

— Unde este tânărul tău ucenic? întrebă ea în timp ce se plimbau agale.

— Îşi ascute mintea.

— Deci chiar îi dai din când în când câte o pauză de la supravegherea ta atentă, îl tachină ea.

— E o chestie reciprocă, zise Qui-Gon.

Ea râse din nou, apoi deveni serioasă.

— Am veşti care o să te intereseze. Se pare că ai avut dreptate atunci când ai spus despre Cohl că a supravieţuit exploziei acelui cargobot al Federaţiei Comerciale.

Qui-Gon se opri brusc în mijlocul podului suspendat pe care îl traversau. Droizii şi pietonii trecură încetişor pe lângă el prin ambele părţi.

— Cohl a fost văzut?

Adi se sprijini pe balustrada podului şi se uită spre Templu.

— Forţele Spaţiale de la Dorvalla au urmărit o navetă care se potrivea descrierii şi semnăturii motoarelor pe care tu şi Obi-Wan le-aţi oferit. Naveta s-a prăbuşit şi a explodat pe planetă, se pare că nu departe de locul în care Cohl îşi făcuse o bază temporară.

Qui-Gon dădu din cap.

— Ştiu zona.

— La locul prăbuşirii nu a mai rămas prea mult de investigat, însă rămăşiţele a trei oameni găsite în sfărâmături au fost identificate ca aparţinând acoliţilor lui Cohl. Dar uite şi partea interesantă: naveta încerca, în mod clar, să se întâlnească cu nava personală a lui Cohl.

— *Şoimul-Liliac*.

— A aterizat aproape de locul prăbuşirii, apoi a început să tragă în toate direcţiile pe Dorvalla pentru a se putea ridica, nimerind pe parcurs mai multe nave de patrulare ale planetei.

— Cohl a ajuns la navă, spuse Qui-Gon.

— Chiar aşa de sigur eşti?

— Da.

Adi dădu din cap.

— Unul dintre piloţii navelor de patrulare a raportat că doi sau trei dintre cei din banda lui Cohl s-ar fi putut să ajungă la *Şoimul-Liliac*.

— S-a mai văzut vreo urmă a acestei nave de atunci?

— A făcut saltul în hiperspaţiu de îndată ce a lăsat Dorvalla în spate. Însă a fost dublată supravegherea la toate ascunzătorile cunoscute ale lui Cohl. Presupunând că într-adevăr a supravieţuit, va fi găsit şi, cu ceva noroc, prins.

— Adi, se poate ca eu şi Obi-Wan să...

— Cohl nu ne mai priveşte, îl întrerupse ea. Cancelarul Suprem încearcă să convingă sistemele din lungul rutei comerciale Rimma să accepte responsabilitatea de a pune capăt actelor de terorism din sectoarele lor. Intervenţia din partea noastră ar fi privită ca un sprijin indirect al Federaţiei Comerciale.

Qui-Gon se încruntă.

— E lipsit de viziune. Cele mai multe dintre planetele de pe Rimma sprijină Frontul Nebula mai mult sau mai puţin. Recruţi, fonduri, informaţii... Lumile de pe Rimma furnizează aceste lucruri şi altele.

Adi îl privi îndelung.

— Qui-Gon, să presupunem că ţi-aş putea aranja o întâlnire cu domnul Cancelar Valorum, pentru a-l putea informa personal despre aceste probleme.

Qui-Gon dădu din cap.

— În regulă.

— Atunci ne-am înţeles. Mă duc să mă întâlnesc cu el acum şi nu există un moment mai bun decât prezentul.

— Nici eu n-aş fi putut-o spune mai bine.

În apartamentele sale de sub rotonda Senatului, Valorum se lăsă pe spate în scaunul său, expirând obosit în timp ce îşi întindea braţele peste cap. După ce terminase cu treburile de dimineaţă, acum trebuia să dea ochii cu delegaţii care nu reuşiseră să îşi programeze

o întâlnire şi care, neîndoielnic, aşteptau în faţa biroului său, nerăbdători să îi răpească o clipă.

— Ce e în agendă pentru după-amiaza asta? o întrebă el pe Sei Taria atunci când aceasta intră pe uşa înaltă şi ornamentată a biroului.

Tânăra femeie aruncă o privire la ecranul comunicatorului de la încheietura mâinii.

— Aveţi o întâlnire cu Adi Gallia, apoi una cu Bail Antilles şi Horox Ryyder. După aceea, vă întâlniţi cu reprezentaţii Alianţei Corporaţiilor şi cu delegaţia comercială de pe Ord Mantell. Apoi...

— Destul, zise Valorum ridicând mâinile şi închizând ochii.

Făcu semn către uşă şi coridoarele din spatele ei.

— Cât de rău e acolo?

— Mai aglomerat ca niciodată, domnule, spuse ea. Dar mă tem că asta nu e nici măcar jumătate.

Valorum se ridică în picioare şi îşi luă mantia.

— Spune-mi şi restul.

— Piaţa este plină cu demonstranţi. Unii cer spargerea Federaţiei Comerciale, alţii protestează împotriva faptului că susţineţi taxarea. Securitatea recomandă să plecăm pe la platformele de pe acoperiş.

— Nu, zise Valorum hotărât. Era de aşteptat şi acum nu este momentul să îmi evit criticii.

Sei zâmbi aprobator.

— Le-am zis celor de la securitate că asta o să spuneţi. Ei au zis că dacă insistaţi să ieşiţi prin piaţă, o să tripleze garda.

— Foarte bine. Valorum îşi îndreptă umerii. Eşti gata?

Sei merse la uşă.

— După dumneavoastră, domnule.

De îndată ce Valorum ieşi în anticameră, apărură două gărzi şi îl încadrară. Purtau robe bleumarin lungi,

mănuşi de aceeaşi culoare şi glugi de protecţie în două colţuri care le lăsau la vedere doar ochii şi gura. Pe umărul drept, gărzile purtau puşti lungi şi grele care erau mai mult de ceremonie decât practice. Când Valorum trecu în birourile din faţă, mai multe gărzi apăruseră deja în faţa şi în spatele lui. În apropierea coridoarelor publice, încă o pereche se alătură grupului şi încă două atunci când Valorum ieşi pe hol.

Pe cât de larg era, drumul se dovedea a fi plin de fiinţe care fuseseră obligate să stea lipite una de alta de-a lungul pereţilor în spatele baricadelor ridicate în grabă.

Gărzile din faţa lui Valorum strânseră rândurile într-o formaţie triunghiulară, străpungând o pădure de braţe întinse. Totuşi, unele mâini trecură pe lângă ei, purtând mesaje destinate buzunarelor adânci ale robelor lui Valorum, dar care cel mai des sfârşeau călcate în picioare pe podeaua din piatră lustruită.

Coridorul răsuna de voci, cele mai multe îndemnându-l pe Valorum să îşi îndrepte atenţia asupra unei probleme urgente sau a alteia.

— Domnule Cancelar Suprem, despre termenii negocierii de pace...

— Domnule Cancelar Suprem, privind deprecierea recentă a creditului bothan...

— Domnule Cancelar Suprem, aţi promis să răspundeţi acuzaţiilor de corupţie aduse senatorului Maxim...

Valorum recunoştea unele dintre voci şi multe dintre feţe. Îl observă strivit de peretele din stânga pe delegatul de pe Noua Bornalex. În spatele lui, senatorul Grebleips şi cei trei delegaţi ai săi cu ochi mari şi tălpi bătătorite de pe Brodo Asogi. Spre dreapta.

Chinuindu-se să ajungă în faţa mulţimii la timp pentru trecerea lui Valorum, stătea Aks Moe, delegatul lui Malastare.

Când se apropiară de ieşirea în piaţă, vocile din coridor fură acoperite de scandările şi de urletele mulţimii adunate pe bulevardul Fondatorilor Nucleului, cu statuile lui înalte şi zonele de staţionare coborâte.

Gărzile Senatoriale se strânseră şi mai mult, aproape ridicându-l pe Valorum de la pământ şi purtându-l pe umeri afară din clădire.

Şeful grupului de gardă se roti spre Valorum.

— Domnule, ne îndreptăm direct spre platforma plutitoare de la nord. Naveta dumneavoastră personală vă aşteaptă. Nu ne oprim pe drum ca să răspundem reporterilor sau protestatarilor. În cazul vreunei activităţi duşmănoase, vă puneţi în grija noastră şi veţi face cum vă spunem. Întrebări, domnule?

— Nici una, zise Valorum mecanic. Dar, cel puţin, să încercăm să părem cordiali, căpitane.

— Nu mi-ai spus că mă inviţi la un protest politic, zise Qui-Gon atunci când el şi Adi Gallia ajunseră la piaţa întinsă din faţa Senatului.

— Nu am ştiut, spuse Adi, vizibil uluită de privelişte.

Mulţimea formată dintr-un amestec de specii se întindea de la clădirea aşezată pe piedestal până la capătul bulevardului Fondatorilor Nucleului. Balcoanele de acolo se ridicau deasupra unei întinderi de clădiri înalte, vârfurile lor ascuţite ridicându-se sub piaţă.

— Unde trebuie să te întâlneşti cu el? zise Qui-Gon destul de tare pentru a se face auzit peste scandările periodice şi zarva generală.

— În faţa ieşirii de la nord, îi răspunse ea la ureche.

Destul de înalt pentru a vedea pe deasupra capetelor multora dintre cei din mulţime, Qui-Gon se uită către domul senatului.

— Nu avem cum să ajungem la el... după cum cunosc eu Garda Senatorială.

— Să încercăm, totuşi, spuse Adi. Dacă nu, mergem la biroul lui privat din turnul prezidenţial.

Qui-Gon o luă pe Adi de mână şi începu să se strecoare prin mulţime. La acea distanţă de clădire, nu aveai cum să îi deosebeşti pe susţinătorii lui Valorum de oponenţii lui.

Qui-Gon îşi extinse percepţiile.

Dincolo de curentul de mânie şi de nemulţumire, mai era ceva în aer. Urletul obişnuit al Coruscantului era încărcat cu ameninţare.

Simţea pericol – nu de felul vag care ar putea fi emanat de o asemenea adunare, ci distinct şi cu ţintă. Îşi închise ochii o clipă şi lăsă Forţa să îl conducă.

Deschise ochii şi găsi un bith, stând în partea din faţă a unui grup. Forţa îi îndreptă privirea lui Qui-Gon spre stânga, la doi rodieni, pândind la baza înaltă a uneia dintre statui. Mai aproape de uşa de nord a Senatului stăteau doi twi'leki şi un bothan.

Qui-Gon îşi ridică ochii spre traficul neîncetat deasupra capătului nordic al pieţei. Un taxi aerian verde îi atrase atenţia. În formă de disc şi fără capotă, cu un semicerc de stabilizatoare dedesubt, nu se deosebea de majoritatea taxiurilor care umpleau cerurile Coruscantului. Însă faptul că mergea în afara coridorului delimitat al căii de autonavigaţie îi spuse lui Qui-Gon că pilotul – un alt rodian – cunoştea destul de bine căile aeriene pentru a primi un permis de liberă trecere.

Nu cu mult sub taxi, chiar la marginea pieţei, plutea pe elevatoare repulsoare o platformă cu opt lobi, pe care stătea naveta personală a cancelarului Valorum.

Qui-Gon se întoarse către Adi.

— Simt o tulburare în Forţă.

Ea dădu din cap.

— O simt şi eu, Qui-Gon.

El se uită la taxiul aerian, apoi îşi îndreptă ochii spre rodienii aflaţi lângă baza statuii.

— Cancelarul Suprem este în pericol. Trebuie să ne grăbim.

Desfăcându-şi săbiile de lumină de la cingători, începură să îşi croiască drum prin mulţime, cu mantiile cafenii fluturându-le pe umeri. Ajunseră la ieşirea de nord la timp pentru a vedea o falangă de gărzi revărsându-se în piaţă. În spate venea Valorum şi tânăra sa aghiotantă, în centrul a alte şase gărzi, care îndreptau cuplul spre platforma de andocare.

Qui-Gon se uită în sus. Taxiul aerian schimbă direcţia şi începu să plutească deasupra pieţei. În aceeaşi clipă, cei doi twi'leki începură să se grăbească spre Valorum, cu mâinile ascunse în mânecile robelor lor largi.

Scandările ajunseră la un crescendo.

Brusc, raze de laser ţâşniră din mulţime, nimerind două dintre gărzile din faţă şi aruncându-le pe pavaj. Ţipetele erupseră şi mulţimea intră în panică, luând-o la goană în toate direcţiile pentru a evita pericolul.

Qui-Gon îşi aprinse sabia de lumină şi se îndreptă spre twi'leki. Cu armele scoase, aceştia traseră, doar pentru a vedea razele respinse de lama verde strălucitoare a săbiei lui Qui-Gon. Alte raze de laser ţâşniră din pistoalele rodienilor, însă Qui-Gon se mişcă iute şi reuşi să le blocheze şi pe acestea. Se răsuci, ridicându-şi arma pentru a para focul, atent să îndrepte razele de laser deasupra capetelor demonstranţilor care se împrăştiau.

Forţa îi spuse că Adi, cu lama ei azurie aprinsă, se îndreptase către Valorum, care era ţintuit de gărzile lui în piaţă.

O explozie înfundată se auzi în apropiere, scoţând nori de fum alb înecăcios, îngrozind şi mai mult demonstranţii care fugeau.

Qui-Gon înţelese imediat că explozia era doar o diversiune. Adevăratul pericol venea din partea opusă a pieţei, de unde încă doi asasini veneau în goană, înarmaţi cu mici blastere cu laser. Când o altă gardă se prăbuşi, unul dintre asasini trase în spaţiul liber format în cordonul de apărare al lui Valorum. Adi respinse două raze de energie, dar o a treia trecu.

Valorum se schimonosi şi căzu într-o parte.

O Gardă Senatorială avansă, cu puşca lungă scuipând laser, doborându-i pe cei doi asasini.

Qui-Gon auzi cum taxiul aerian începu să coboare iute, de silueta lui rotundă atârnând trei cabluri de tractare. Un twi'lek şi cei doi rodieni îşi croiră drum până într-o zonă liberă a pieţei şi se prinseră de cabluri.

Qui-Gon scoase un lansator de cablu lichid dintr-o pungă de la curea şi trase din fugă. Cârligul se înfipse adânc în burta taxiului şi cablul de monofilament începu să se desfacă. Qui-Gon se agăţă de el, porni mecanismul de răsucire şi se înălţă spre cer, cu sabia de lumină aprinsă în mâna dreaptă.

Ajungând lângă cei doi rodieni, le tăie cablurile, făcându-i să cadă ca nişte bolovani în piaţă. Totuşi, twi'lekul era încă deasupra lui, iar Qui-Gon îşi dădu seama că nu avea cum să îl ajungă la timp. Taxiul aerian deja se înclina spre marginea nordică a pieţei, sperând, în mod clar, să-l scuture pe Qui-Gon într-unul dintre hăurile de dedesubt.

Fiind la acelaşi nivel cu cea mai înaltă dintre statuile Fondatorilor Nucleului, Qui-Gon se lăsă să cadă, aterizând pe umerii statuii, apoi sărind pe piedestal şi, în cele din urmă, în piaţă.

Bătând în retragere şi trăgând continuu, unul dintre rodieni intră în braţele a două Gărzi Senatoriale, care îl aruncară brutal pe pietrele pavajului. Un picior rupt îl ţintuia pe celălalt rodian în locul în care căzuse.

Qui-Gon se roti pe călcâie şi se grăbi spre Valorum. Aşezate într-o formaţie impenetrabilă, gărzile rămase stăteau cu picioarele bine înfipte în pământ şi cu armele îndreptate spre exterior. Adi îl văzu pe Qui-Gon apropiindu-se şi le spuse gărzilor să îi facă loc.

Pe partea dreaptă a robei lui Valorum era o pată mare de sânge.

— Trebuie să-l ducem la centrul medical, zise Adi iute.

Qui-Gon îşi puse braţul drept pe sub mâna stângă a lui Valorum şi îl ajută să se ridice. Adi îl sprijini din cealaltă parte. Cu săbiile Jedi încă aprinse, începură să îl mişte pe Cancelarul Suprem înapoi spre clădirea Senatului, în timp ce gărzile le acopereau retragerea.

15

Se făceau speculaţii – de către cei care se dedicau acestor lucruri – că puteai să cazi de pe acoperişul Senatului şi să aterizezi drept în centrul medical în care delegaţii se bucurau de privilegii aparte, presupunând, fireşte, că vânturile care băteau prin hăurile Coruscantului erau potrivite şi că reuşeai să eviţi să fi lovit de vehiculele în mers în timpul trecerii prin căile de trafic.

O metodă mai sigură şi mai puţin periculoasă de a ajunge întreg la Centrul Medical al Senatului Galactic era

să iei un turbolift din rotondă sau să fi adus cu o maşină zburătoare, aşa cum senatorul Palpatine alesese să facă.

Centrul medical ocupa cele cinci etaje superioare ale unei clădiri banale ce se înălţa abrupt către nivelul mediu al Coruscantului. Numeroasele ei intrări erau codificate, prin culori şi alte mijloace, pentru diferite specii, dintre care multe aveau nevoie de condiţii speciale de atmosferă şi de gravitaţie, aşa cum se întâmpla şi cu multe dintre lojile din rotonda Senatului.

Sate Pestage pilotă vehiculul zburător către un lob neocupat al unei platforme de andocare ancorată lângă intrarea marcată pentru oameni şi aproape-oameni, de departe cea mai decorată dintre toate zonele rectangulare de intrare.

— Nu pierde vremea, spuse Palpatine de pe scaunul din spate, dar fi discret.

Pestage dădu din cap.

— E ca şi făcut.

Palpatine ieşi din spatele maşinii zburătoare circulare, trase scurt de poalele mantiei sale brodate şi dispăru prin intrare. În hol se întâlni cu senatorul Orn Free Taa.

— Am auzit că sunteţi aici, spuse Palpatine.

Twi'lekul corpolent scutură din capul său masiv, în ceea ce ar fi trebuit să fie părere de rău.

— Un eveniment tragic. Cu adevărat îngrozitor.

Palpatine ridică o sprânceană.

— Bine, se înfurie Taa. Adevărul este că Valorum mi-a tot blocat cererile de reducere a tarifelor pentru exportarea ryllului de pe Ryloth. Dacă pot uşura asta vizitându-l la centrul medical, aşa să fie.

— Facem ceea ce trebuie, spuse Palpatine cu blândeţe.

Taa îl cercetă o clipă.

— Şi să înţeleg că vizita dumneavoastră se datorează unei îngrijorări sincere?

— Cancelarul suprem este vocea Republicii, nu?

— Deocamdată, zise Taa răutăcios.

Gărzile Senatoriale fiind postate prin toată zona de intrare, Palpatine fu obligat să îşi arate actele de nu mai puţin de şase ori înainte de a fi condus într-o sală de aşteptare rezervată vizitatorilor lui Valorum. Acolo, se salută cu delegatul Alderaanului în Senat, Bail Antilles – un bărbat înalt, frumos, cu păr negru – şi cu senatorul la fel de distins de pe Corellia, Com Fordox.

— Aţi auzit cine este de vină pentru ce s-a întâmplat? întrebă Fordox în timp ce Palpatine se aşeza pe canapeaua din faţa acestuia.

— Se pare că Frontul Nebula a fost implicat.

— Avem dovezi despre implicarea lor, zise Antilles.

Trăsăturile lui Fordox reflectau mânia şi nedumerirea.

— E de neînchipuit.

— Un act ce nu poate scăpa nepedepsit, aprobă Antilles.

Alăturându-li-se, Palpatine strânse buzele şi scutură din cap.

— Un semn îngrozitor al vremurilor prin care trecem, spuse el.

Multe dintre problemele care îi aduceau pe delegaţi în centrul

medical erau de obicei rezultatul consumului exagerat de mâncare şi de băutură sau al rănilor suferite pe terenurile de scoopbal, în accidentele de taxi aerian ori în ocazionalele dueluri de onoare. Rareori veneau delegaţii din cauza bolii şi, chiar şi mai rar, ca urmare a unei tentative de asasinat.

Palpatine se simţea vinovat.

Ar fi trebuit să înţeleagă ce avea să se întâmple în timpul întâlnirii cu Havac. De mai multe ori susţinuse tânărul militant că Valorum trebuia să vadă cât de periculos era Frontul Nebula. Însă Palpatine nu crezuse că Havac era atât de disperat, încât să recurgă la asasinat.

Faptul că Havac era şi prost îl făcea deosebit de periculos. Chiar credea că lucrurile aveau să meargă mai bine pentru Frontul Nebula cu altcineva în afară de Valorum în fruntea Senatului? Nu înţelegea că Valorum era singura speranţă a Frontului de a controla Federaţia Comercială, prin taxare şi alte mijloace? încercând să-l omoare pe Valorum, Havac nu doar întărise afirmaţia Federaţiei că Frontul Nebula era o ameninţare publică, dar adăugase şi greutate cererii neimoidienilor de arme defensive adiţionale.

Lui Havac trebuia să i se amintească cine erau duşmanii lui.

Fireşte, doar dacă Havac nu era mai mult decât lăsa să se vadă, îşi spuse Palpatine. Oare figura plăcută, dar opacă a lui Havac ascundea un intelect sclipitor?

Palpatine se gândi în timp ce Fordox şi Antilles îl vizitară pe Valorum. Încă medita la asta când Sei Taria intră în camera de aşteptare, ceva mai târziu.

Palpatine se ridică şi dădu din cap.

— Mă bucur să te văd, Sei. Ce mai faci?

Ea surâse cald.

— Sunt bine acum, domnule senator. Dar a fost groaznic.

Palpatine adoptă o expresie gravă.

— Vom face tot ce vom putea pentru a-l apăra pe Cancelarul Suprem.

— Ştiu că dumneavoastră o să faceţi acest lucru.

— Cum se simte?

Ea aruncă o privire spre uşă.

— Dornic să vă vadă.

Gărzi înarmate flancau uşa spre camera lui Valorum – o împrejmuire de aparate de monitorizare, fără ferestre, supravegheată de un droid medical biped echipat cu cleşti cu servoprindere şi un vocabulator asemănător cu o mască de respirat.

Valorum era palid şi încruntat, dar şedea în capul oaselor în pat, cu braţul drept, de la încheietura palmei la umăr, îmbrăcat într-un tub moale umplut cu bacta. Un lichid gelatinos, transparent, produs de o specie insectoidă extraterestră, bacta avea abilitatea de a produce reîntinerirea şi vindecarea rapidă a celulelor, de obicei fără a rămâne semne. Lui Palpatine i se părea adesea că substanţa minunată era o cheie a supravieţuirii Republicii, la fel de mult pe cât erau şi Cavalerii Jedi.

— Domnule Cancelar Suprem, spuse el apropiindu-se de pat, am venit imediat ce am auzit.

Valorum făcu un gest nepăsător cu mâna stângă.

— N-ar fi trebuit să vă deranjaţi. Îmi dau drumul astăzi, mai încolo, îi făcu semn lui Palpatine spre un scaun. Ştiţi ce au făcut gărzile când m-au adus aici? Au scos toţi pacienţii din camera de urgenţe, apoi au golit tot acest etaj, aproape fără să le pese de starea pacienţilor.

— Securitatea a fost asigurată, zise Palpatine. Ştiind că veţi fi adus, dacă ar fi dat greş, asasinii ar fi putut pune o a doua echipă în zona de intrare.

— Poate, acceptă Valorum. Dar mă îndoiesc că acţiunile protectorilor mei mi-au adus noi aliaţi. Se încruntă. Mai rău, trebuie să suport îngrijorarea falsă a delegaţilor ca Orn Free Taa.

— Chiar şi senatorul Taa înţelege că Republica are nevoie de dumneavoastră, spuse Palpatine.

— Prostii. Sunt mulţi calificaţi să ocupe postul meu. Bail Antilles, Ainlee Teem... chiar şi dumneata, domnule senator.

Palpatine mimă o expresie surprinsă.

— Nu prea, domnule Cancelar Suprem.

Valorum rânji.

— N-am putut să nu observ cum s-au comportat delegaţii în faţa dumneavoastră în timpul acelei sesiuni speciale.

— Inelul Exterior are nevoie disperată de voci. Eu nu sunt decât unul dintre cei mulţi.

Valorum scutură din cap.

— E mai mult de atât. Făcu o pauză scurtă. În orice caz, vreau să vă mulţumesc pentru mesajul pe care aghiotantul dumneavoastră l-a adus la podium. Dar de ce nu m-aţi anunţat din timp de planul dumneavoastră de a ţine o întâlnire la vârf?

Palpatine îşi desfăcu braţele graţios.

— A fost o decizie luată sub impulsul momentului. Trebuia făcut ceva înainte ca propunerea de taxare să ajungă în comisii, unde ar fi putut fi zdrobită imediat.

— O lovitură de geniu. Valorum amuţi pentru o vreme. Departamentul Judiciar m-a informat că atacatorii mei au fost membri ai Frontului Nebula.

— Şi eu am auzit.

Valorum scoase un oftat.

— Acum înţeleg cu ce se confruntă Federaţia Comercială.

Palpatine nu spuse nimic.

— Dar ce motiv a avut Federaţia Comercială să mă atace? Fac tot ce pot pentru a găsi o soluţie paşnică la toate astea.

— Evident, eforturile dumneavoastră nu sunt de ajuns pentru ei, zise Palpatine.

— Sunt aşa de convinşi că Antilles ori Teem ar face altfel?

Palpatine îşi formulă răspunsul cu grijă.

— Domnul senator Antilles se gândeşte doar la planetele Nucleului. Fără îndoială, ar sprijini o politică neintervenţionistă. Cât despre domnul senator Teem, probabil că ar oferi tot ceea ce cere Federaţia Comercială în privinţa armamentului avansat şi a francizelor adiţionale.

Valorum se gândi la acest lucru.

— Poate că am greşit atunci când am hotărât ca Frontului Nebula să nu i se permită să participe la întâlnirea la nivel înalt de pe Eriadu. M-am temut să dau impresia că Republica îi va recunoaşte ca entitate politică. Mai mult, nu mi i-am putut închipui stând la aceeaşi masă cu neimoidienii. Nelămurirea îi înceţoşă ochii. Dar ce-or fi sperat să câştige din uciderea mea?

Palpatine îşi aduse aminte cum vorbea Havac despre faptul că nu fusese invitat la întâlnirea la nivel înalt. Ne trebuie un Cancelar Suprem mai puternic, zisese Havac.

— Şi eu mi-am pus aceeaşi întrebare, răspunse Palpatine. Dar aţi avut dreptate să nu le cereţi participarea. Sunt periculoşi... Şi frustraţi.

Valorum dădu din cap.

— Nu puteam risca să intervină pe Eriadu. Prea multe sunt în joc. Sistemele îndepărtate trebuie să fie încurajate să vorbească pentru ele, fără teama de a fi pedepsite de Federaţia Comercială sau atacate de Frontul Nebula.

Palpatine îşi uni degetele meditativ, amintindu-şi de întâlnirea recentă cu Havac, auzind iar fiecare dintre cuvintele lui...

— Poate că este vremea să cerem ajutorul Jedilor, spuse el în cele din urmă.

Valorum îl privi îndelung.

— Da, poate că Jedi vor dori să intervină. Se mai lumină. Doi dintre ei au ajutat la împiedicarea aşa-zişilor mei asasini.

— Chiar aşa?

— Senatul va trebui să aprobe implicarea Jedilor. Doriţi să introduceţi moţiunea?

Ochii lui Palpatine se luminară.

— Ar fi o mare onoare, domnule Cancelar Suprem.

Lăsând în urmă platforma de andocare a spitalului, Sate Pestage acceleră în calea de trafic de nivel mediu, apoi, la fiecare intersecţie pe verticală, începu să urce spre drumurile de la nivelurile superioare, până când intră în zona rarefiată a limuzinelor şi a vehiculelor zburătoare particulare. Aici, rareori întâlneai un taxi, cu atât mai puţin o navă de curierat, pentru că aceia care locuiau la înălţimi aveau propriile lor vehicule şi bunurile erau livrate la magazinele de la etajele inferioare ale clădirilor şi erau urcate spre cer cu turboliftul.

Pestage continuă să urce până când ajunse pe banda cea mai de sus. În acea parte a Coruscantului, drumul era restricţionat pentru toate vehiculele zburătoare în afara celor pe care scanerele mobile de trafic le identificau ca bucurându-se de privilegiu diplomatic, ceea ce aparatul lui Palpatine avea.

Pilotă maşina spre platforma ataşată unui zgârie-nori luxos, înalt de un kilometru, şi andocă. Din compartimentul de bagaje al vehiculului, scoase două genţi care păreau a fi scumpe. Cea mai mare era pătrată cu mâner; cealaltă era o sferă cam de dimensiunea unui pepene, care se potrivi bine într-un sac de umăr special făcut.

Pestage le duse pe amândouă în holul superior al clădirii, unde fu scanat din cap până în picioare înainte de a i se permite să urce în turboliftul care ducea la

mansardă. Încă o dată, documentele angajatorului său deschiseră multe uşi care altfel ar fi rămas închise pentru el. Câţiva rezidenţi se aflau prin zonă şi nici unul nu se uită de două ori la el, având încredere că oricine reuşise să intre în clădire avea tot dreptul să se afle acolo.

Merse cu turboliftul la mansardă, deţinută de unul dintre colegii de Senat ai lui Palpatine, dar care acum era neocupată, căci senatoarea se îmbarcase, doar cu o zi în urmă, într-o călătorie spre planeta ei natală.

În alcovul mansardei, Pestage duse genţile la intrare şi tastă un cod la ecranul încastrat în perete. Când scanerul ceru coroborarea retinală, introduse un al doilea cod, care îi ordonă scanerului să-şi scurteze rutina de securitate obişnuită şi să deschidă uşa.

Codul de trecere îşi făcu treaba şi uşa se strânse în perete.

O lumină slabă se aprinse când Pestage intră în camera elegantă din faţă. Mobila şi operele de artă care atestau gustul rafinat al senatoarei erau expuse peste tot. Pestage merse direct la uşile terasei şi ieşi.

Traficul zumzăia sub alcovul placat cu dale, iar luminile clădirilor şi mai înalte băteau spre el. Aerul era cu zece grade mai rece decât la nivelul mediu şi nici pe departe la fel de întunecat. De la zidul înalt până la piept, aflat la marginea terasei, Pestage vedea clar până la Templul Jedi, într-o direcţie, şi la Senatul Galactic, în cealaltă.

Dar nu aceste imagini îl interesau; doar cea aflată direct în capătul opus al canionului, într-o mansardă în mare parte cufundată în întuneric, de dimensiuni asemănătoare.

Pestage puse cele două bagaje pe podea şi le deschise. Cel pătrat conţinea un calculator cu ecran şi tastatură incluse. Cel de-al doilea, era un droid de supraveghere, rotund şi negru, cu trei antene care se

extindeau din creştetul şi din lateralele lui metalice. Punând calculatorul în picioare, Pestage aşeză droidul lângă acesta.

Cele două aparate comunicară o vreme, într-un dialog de piuituri şi ciripituri. Apoi, droidul de supraveghere se ridică de unul singur şi începu să plutească în canion.

Pestage repoziţionă calculatorul pentru a putea urmări zborul droidului în timp ce introducea comenzi la tastatură.

Deja sfera neagră traversase abisul şi plutea în faţa uneia dintre camerele luminate ale mansardei, transmiţând imagini color înapoi pe ecranul calculatorului. Micul ecran înfăţişă cinci femei twi'leke, întinse cu toatele pe mobile confortabile. Una dintre ele era consoarta lethană cu piele roşie a senatorului Orn Free Taa. Celelalte ar fi putut fi consoarte mai puţin importante sau simple prietene ale lethanei, desfătându-se cu băuturi şi bârfind în timp ce senatorul cu faţă mare era în vizită la Valorum, la centrul medical.

Pestage era mulţumit. Femeile erau atât de absorbite de distracţia lor frivolă, încât nu aveau să intervină în treaba lui.

Comandă droidului de supraveghere să se mutte la o fereastră neluminată, la trei camere distanţă, şi să treacă în modul infraroşu. O clipă mai târziu, ecranul arătă o imagine de aproape a terminalului calculatorului lui Taa, care, deşi reuşea să comunice cu sisteme îndepărtate, nu putea fi accesat de la distanţă.

Pestage scrise repede ceva la tastatură.

Lipindu-se de fereastră, droidul tăie o gaură mică în geamul blindat şi antifonat – destul de mare pentru a face loc braţului de intercomunicare cu calculatorul care se desfăcu din corpul metalic. La capătul baghetei

extensibile a braţului era o cheie magnetică, pe care droidul o introduse în mufa de acces a sistemului lui Taa.

Calculatorul porni şi ceru o parolă, pe care Pestage o oferi. Un agent novice s-ar fi putut gândi să îl întrebe pe senatorul Palpatine cum obţinuse parola. Însă o parte din ce îl făcea pe Pestage să fie un adevărat profesionist era faptul că ştia când să nu pună întrebări.

Calculatorul lui Taa îl primi înăuntru.

Acum era doar o problemă de a pătrunde în documentele relevante şi de a planta părţile de informaţii codificate care îi fuseseră date. Chiar şi aşa, infiltrarea nu era una de rutină. Mai întâi, datele nu trebuia să poată fi urmărite şi era indicat să fie introduse în aşa fel încât calculatorul să fie convins că, de fapt, descoperise informaţiile. Apoi calculatorului trebuia să i se comande să dezvăluie datele – să le însemneze – doar ca răspuns la anumite cereri din partea lui Taa.

Cel mai important, Taa însuşi trebuia să fie convins că descoperise informaţii de o asemenea importanţă răsunătoare, încât era obligat să le strige în gura mare.

16

În centrul turnului înaltului Consiliu al Templului Jedi se afla o imensă reprezentare holografică a galaxiei, pe care erau marcate zonele dificile şi locurile în care se desfăşurau activităţi Jedi. Proiecţia sferică era schimbată în funcţie de semnalele primite de un ansamblu multiinformaţional aflat în camera din vârf a turnului, în timp ce un disc de calibrare pus în camera de sub proiecţie concentra razele şi le proteja de fluctuaţiile de tensiune.

Qui-Gon şi Obi-Wan stăteau pe pasarela circulară care înconjura holoharta, aşteptând să fie chemaţi în faţa membrilor înaltului Consiliu. Câţiva Jedi erau prin jur, studiind harta sau îndreptându-se către unul dintre cele trei balcoane de contemplare exterioare care dădeau spre câmpia întinsă a oraşului de sub Templu. Din balconul de la apus avusese Qui-Gon prima lui imagine adevărată a Coruscantului.

— Aceasta este prima dată când văd Coruscantul subliniat, observă Obi-Wan în timp ce se uita la sferă, cu coatele sprijinite pe balustrada pasarelei.

Qui-Gon aruncă o privire spre sferoidul pâlpâitor care era Coruscantul, apoi îşi lăsă ochii să rătăcească la jumătatea perimetrului holohărţii, unde un alt sferoid era aprins.

Dorvalla.

— Coruscantul ar trebui să rămână luminat tot timpul, începu el să zică, când încă un sferoid, la şi mai mare distanţă de Dorvalla, începu să pâlpâie.

— Eriadu, spuse Obi-Wan, citind imaginea ataşată de el. Se uită întrebător la Qui-Gon.

— Locul întâlnirii comerciale la nivel înalt care va avea loc.

— A cui a fost ideea, maestre? întrebă Obi-Wan.

— A senatorului Palpatine, zise o voce umană de bariton din spatele lor.

Se întoarseră şi îl descoperiră pe Jorus C'baoth care îi urmărea. Un bătrân maestru Jedi uman, C'baoth avea o faţă ca tăiată în piatră, părul alb la fel de lung ca al lui Qui-Gon şi o barbă de trei ori mai mare.

— Palpatine reprezintă Naboo, adăugă C'baoth.

— Exact planeta pentru Qui-Gon, spuse un alt Jedi uman de mai departe de pe pasarelă.

C'baoth dădu din cap.

— Mai multe specii indigene pe kilometru pătrat decât ai întâlni de obicei pe o sută de lumi. Zâmbi slab. Îmi este uşor să mi-l închipui pe maestrul Qui-Gon pierzându-se acolo.

Înainte ca fie Qui-Gon, fie Obi-Wan să poată răspunde, Adi Gallia intră în camera holohărţii.

— Te aşteptăm, Qui-Gon, anunţă ea.

Qui-Gon şi Obi-Wan îşi împreunară braţele, astfel încât fiecare mână dispăru în mâneca opusă a robelor şi o urmară pe Gallia la turboliftul care ducea în camera din vârf.

— Nu spune nimic, Padawan, zise Qui-Gon încet când ajunseră în încăperea circulară. Doar ascultă şi învaţă.

Obi-Wan dădu din cap.

— Da, maestre.

Panouri din oţel transparent sprijinite în partea de sus de arce ofereau o privelişte panoramică. Tavanul era, de asemenea, arcuit, iar podeaua lucioasă era desenată ca o serie de cercuri concentrice, încrustată cu motive florale.

Lăsându-l pe Obi-Wan să aştepte lângă turbolift, Qui-Gon înaintă către centrul încăperii şi rămase în picioare, cu mâinile încrucişate pe piept.

La dreapta turboliftului şedea Depa Billaba, o femeie zveltă aproape umană de pe Chalacta, care purta un semn al iluminării între şi puţin deasupra ochilor. Lângă ea era Eeth Koth, cu faţa acoperită de un labirint de linii şi cu capul chel bătut cu reminiscenţe ale unor coarne galbene de diferite lungimi. Urma quermianul cu gât lung, Yarael Poof; apoi Adi, Opo Rancisis şi Even Pieli, un războinic lannik a cărui faţă purta o cicatrice ridată. La stânga lui Pieli şedea Yaddle, o femeie din specia lui Yoda; Saesee Tiin, un iktotchi cu coarne îndreptate în jos; Ki-Adi-Mundi, un umanoid deosebit de înalt de pe Cerea;

Yoda, în scaunul roşu care îl îmbrăţişa; şi egalul lui Yoda, Mace Windu, un om robust, cu pielea neagră şi cu craniul ras. La stânga lui Windu, aproape de laterala opusă a intrării în turbolift, şedea Plo Koon.

Cu degetele împletite, Mace Windu se aplecă în faţă din scaunul său şi îi vorbi lui Qui-Gon.

— Tocmai ne-am întâlnit cu membrii Departamentului Judiciar, pentru a discuta în legătură cu tentativa de asasinat asupra cancelarului suprem Valorum. Sperăm că ne poţi da mai multe informaţii despre ce s-a întâmplat la Senatul Galactic.

Qui-Gon dădu din cap.

— Cred că pot.

Yoda îi aruncă o privire lui Windu, apoi îşi ridică ochii spre Qui-Gon.

— Cum te-ai nimerit la Senat, Qui-Gon? Alertat de sursa ta din Frontul Nebula ai fost?

— O să răspund eu, zise Adi Gallia. I-am cerut lui Qui-Gon să mă însoţească la Senat, pentru a vorbi personal cu domnul Cancelar Suprem Valorum.

Windu o privi încruntat.

— În ce scop?

Adi se uită puţin la Qui-Gon.

— Qui-Gon are motive să creadă că domnul Cancelar Suprem greşeşte când se bazează pe planetele de pe ruta comercială Rimma în oprirea terorismului din acele sectoare.

— Aşa este, Qui-Gon? întrebă Ki-Adi-Mundi.

Qui-Gon dădu din cap.

— Frontul Nebula primeşte multe dintre fondurile sale chiar de la aceste lumi.

— Ştie multe despre situaţie, Qui-Gon, spuse Yoda pe un ton de laudă falsă. Corect a fost despre supravieţuirea căpitanului Cohl în explozia de la Dorvalla. Se opri. În spatele tentativei de asasinat Cohl este?

— Nu, maestre, zise Qui-Gon. Cohl se ascunde. Mai mult, nu sunt convins că Frontul Nebula chiar a vrut să îi facă rău cancelarului suprem.

Expresia lui Yoda deveni dură.

— L-au împuşcat. Urmăriţi după documente până la baza lor secretă din sectorul Senex au fost.

— Prea uşor, maestre, zise Qui-Gon, fără să se dea bătut. Semnele au fost mult prea evidente.

— Terorişti sunt. Nu soldaţi.

Windu se uită la Yoda, apoi la Qui-Gon.

— Este evident că ai meditat la acestea. Continuă.

— Asasinii au tras în gărzile cancelarului suprem Valorum. Cred că raza de laser care l-a atins a fost una rătăcită. Fuga a fost, de asemenea, neconvingătoare. Şi cum trebuie să fi ştiut de la început că şansa de a scăpa toţi era mică, de ce mai aveau acte la ei?

— Spre deosebire de căpitanul Cohl, nu, Qui-Gon?

Acesta dădu din cap.

— Nu ar fi fost atât de neatent.

Yoda îşi duse degetul arătător la gură.

— Asta el a plănuit – de departe. Să-ţi cauţi legătura bith în Frontul Nebula trebuie.

Qui-Gon se întoarse spre el.

— Aşa o să fac, maestre. Totuşi, de ce l-ar ţinti Frontul pe Cancelarul Suprem, când, în cele din urmă, a luat poziţie împotriva Federaţiei Comerciale?

— Răspunde-ţi singur la întrebări, zise Windu.

Qui-Gon inspiră adânc şi scutură iute din cap.

— Nu sunt sigur, maeştrilor. Dar mă tem că Frontul Nebula se gândeşte la ceva şi mai perfid.

Cu raze de lumină furioase ţâşnind peste tot pe lângă el, *Şoimul-Liliac* zbura la suprafaţa unei planete verzi, înfrumuseţată de două luni mici din apropiere,

pline de cratere. Aprigii lui urmăritori erau trei nave subţiri, vopsite în roşul Coruscantului de la prora la pupa, cu botul teşit, câte trei propulsoare subluminice în formă de tobe şi mai multe perechi de baterii de turbo-lasere.

Pe puntea înghesuită a navei de susţinere, Boiny studia ecranele de autentificare ale consolei.

— Crucişătoare spaţiale corelliene, căpitane! Câştigă teren rapid! Timp estimat până când ne ajung...

— Nu vreau să ştiu, spuse Cohl din scaunul căpitanului, în timp ce o explozie înclină puternic nava spre babord. La naiba cu Departamentul Judiciar! N-au altceva mai bun de făcut?

— Se pare că nu, căpitane, replică Boiny.

Cohl se întoarse de la videcranele din faţă pentru a se uita la Rella, care conducea nava.

— Cât mai e până putem să facem saltul la viteza luminică?

Ea îi aruncă o privire mânioasă.

— Calculatorul de navigaţie nu vrea să răspundă.

Cohl se uită la Boiny.

— Convinge-l.

Rodianul se împletici prin cabina de comandă şi lovi cu palma în calculatorul de navigaţie.

— Asta era, zise Rella uşurată.

O altă rază de laser zgudui nava.

— Trece energia în deflectoarele din spate, ordonă Cohl.

— Acum, spuse Boiny, în timp ce îşi prindea iar centurile de siguranţă.

Rella se întoarse puţin spre Cohl.

— Ştii, nu toţi se desfată în situaţiile grele.

El râse teatral.

— Asta spune cineva care susţine că o scăpare nu merită dacă nu e la limită?

— Asta era vechea Rella. Cea nouă are idei diferite despre ce e distractiv şi ce nu.

— Atunci ai face mai bine s-o laşi deoparte pe noua Rella până când ajungem în spaţiu liber.

Lovit în coadă, *Şoimul-Liliac* se clătină în timp ce se rotea pe o parte.

— Unde sunt coordonatele alea pentru salt? se răsti Cohl.

— Acuma vin, îl asigură Rella. E vremea să lăsăm sectorul ăsta în urmă, Cohl. Toate ascunzătorile noastre sunt supravegheate.

— Şi unde ar trebui să mergem?

— Nu-mi pasă dacă mergem să trăim cu hutt-ii. Tot ce ştiu e că aici a devenit prea fierbinte pentru noi.

Cohl se strâmbă.

— Nu-mi spune că ai muncii pentru viermii ăia umflaţi.

— Cine a vorbit de muncă?

— Cum rămâne cu retragerea noastră cu stil?

— În momentul ăsta, aş rămâne la retragere, una simplă.

Cohl scutură din cap.

— Nu la asta mă gândeam. Nu-mi place ideea de a fi gonit de pe terenul meu de vânătoare.

— Chiar şi când e clar că tu ai devenit prada? Cohl o privi pe Rella îndelung.

— Vorbeşti serios, nu? Te gândeşti să ieşi din cursă. Ea îşi muşcă buzele şi dădu din cap.

— Dacă nu te hotărăşti să-ţi vină mintea la cap, Cohl. Suntem prea bătrâni pentru asta. Vreau să respect unele dintre promisiunile pe care ni le-am făcut, înainte să fie prea târziu.

El se gândi la asta, apoi hohoti.

— N-o să pleci. Ştii că ţi-ar fi dor de mine şi că ai veni să mă cauţi.

Rella îi aruncă o privire tristă.

— Încă te mai gândeşti la vechea Rella, Cohl.

El se uită la Boiny.

— Am sau nu dreptate că o să mă caute? Rodianul îşi înclină capul cu creastă.

— Nu mă băgaţi la mijloc. Nu sunt bun decât să îndeplinesc ordinele.

Cohl scutură din cap spre Rella.

— Prima noastră luptă.

— Greşit, Cohl. Ultima. Se întinse spre maneta de acceleraţie. Facem saltul în hiperspaţiu.

Cu razele de laser încă muşcând din el, *Şoimul-Liliac* ţâşni înainte. Stelele se alungiră, iar nava de susţinere dispăru din vedere.

17

În camera de primire a biroului său din Senatul Galactic, Valorum îşi trase pe el roba din pânză veda şi îşi privi imaginea într-o oglindă cu ramă complicată. Braţul drept aproape i se vindecase şi, în locul tubului greoi, era o cutie moale, ascunsă în mâneca largă a mantiei.

Două Gărzi Senatoriale flancau uşa, stând cu faţa spre încăpere, însă Valorum le ignoră în timp ce se pregătea pentru sosirea iminentă a maeştrilor Jedi Mace Windu şi Yoda.

Dinastia Valorum sperase de mult ca unul dintre vlăstarele ei să fie puternic în Forţă, însă, după toate dovezile, se părea că Forţa nu era în sângele lui Valorum. Totuşi, regretabila absenţă nu îl oprise pe Finis Valorum

să îi slăvească pe Jedi. Ca tânăr de vază pe Coruscant şi pe alte planete ale Nucleului, îşi petrecuse zile nenumărate cu cronicile de familie, devorând mărturii despre legăturile străbunilor săi cu ordinul – adesea cu Cavaleri şi maeştri Jedi legendari. Poveştile nu făcuseră decât să îi întărească o convingere apărută mai devreme, conform căreia, chiar dacă nu reuşea să fie un Jedi, cel puţin îşi putea modela viaţa după ei, comportându-se ca şi cum Forţa ar fi fost aliatul lui, şi devotându-se apărării păcii şi dreptăţii în toate situaţiile.

Însă Republica pe care Valorum o moştenise îi oferise puţine oportunităţi pentru a întreţine pacea sau dreptatea. Slăbit de lăcomie şi de corupţie, Senatul devenise o unealtă pentru mărirea rupturii dintre bogaţi şi săraci şi pentru susţinerea ambiţiilor celor privilegiaţi şi influenţi. Oricât încercase să rămână credincios idealurilor sale, Valorum se trezise înconjurat de delegaţi nărăviţi la mită şi înrobiţi de propriul interes. De ce să servească binele comun când era mai profitabil să servească Breasla Comercială, Uniunea Tehnică, Alianţa Corporaţiilor sau Federaţia Comercială?

Fie din motive personale, fie pentru favoruri comerciale oferite sistemelor lor natale, mai mult de jumătate dintre delegaţii din Senat răspundeau corporaţiilor puternice, care, în schimb, cereau doar ca anumite moţiuni să fie respinse sau altele să fie susţinute. Iar şi iar, Valorum era făcut să pară slab, iniţiativele fiindu-i respinse, iar această aparentă slăbiciune îi făcuse pe cei care ar fi trebuit să înţeleagă mai mult să îl considere ineficient.

Incapacitatea, fireşte, era scopul nerostit al celor care corupeau. Dacă un conducător slab ar fi fost înlocuit, iar unul puternic, neproductiv, unul care doar abandonase lupta era văzut ca fiind cea mai bună soluţie.

Jalnica poziţie de mijloc fusese terenul lui Valorum de prea mulţi ani, până de curând, când senatori ca Bail Antilles, Horox Ryyder, Palpatine şi alţi câţiva începuseră să i se alăture, susţinându-şi sprijinul pentru oprirea corupţiei – sau, cel puţin, pentru a o ţine sub control. Mulţi credeau că actuala criză care implica Federaţia Comercială ar fi fost o probă pentru ce îi aştepta. Valorum nu spera decât să-şi poată petrece ultimii ani de mandat făcând bine pentru toţi, servind cu adevărat pacea şi dreptatea.

De aceea trebuia ca Frontul Nebula să fie oprit, în mod normal, Jedilor nu li se cerea să intervină în dispute comerciale, însă atentatul la adresa vieţii lui Valorum avusese mai puţin de a face cu problemele comerciale decât cu păstrarea legii şi ordinii. Deoarece Jedi răspundeau în faţa cancelarului suprem şi a Departamentului Judiciar, acum li se putea cere ajutorul şi, în acest sens, tentativa de asasinat însemnase tot răul spre bine.

Oricum, Valorum nu-şi amintea de vreun caz în care ei să fi refuzat să servească. Uneori, totuşi, a avea legături cu ei îl făcuse pe Valorum să se simtă ca şi cum ar fi stabilit contactul cu o putere chiar mai mare decât cea de care se bucurau diferitele consorţii comerciale sau Republica.

În număr de zece mii, forţa lor era atât de mare, încât ar fi putut conduce Republica dacă ar fi dorit – dacă dedicaţia lor faţă de pace ar fi fost mai puţin cinstită. Deşi guvernul Republicii finanţa ordinea, uneori se părea să existe un preţ în plus şi pentru sprijinul lor – un sentiment că într-o zi ar putea veni pentru a-i cere lui Valorum ca favorurile pe care le făcuseră să fie răsplătite înzecit. Deşi Valorum nu-şi putea închipui ce ar fi putut cere din ceea ce el sau Republica ar fi avut de oferit. În timp ce Jedi operau în lume, ei erau, în acelaşi timp, în

afara ei, trăind în interiorul Forţei, ca şi cum aceasta ar fi fost o realitate diferită.

Uneori, lui Valorum i se părea că Jedi se comportau ca şi cum Forţa ar fi condus lumea obişnuită şi că rolul Jedilor era de a se purta în aşa fel, încât să fie păstrat întotdeauna un echilibru între bine şi rău, între lumină şi întuneric – pentru ca balanţa să nu se încline într-o parte sau alta, deschizând un portal prin care să se reverse întunericul sau lăsând lumina să îi orbească pe toţi cu un adevăr mai important.

Cu două mii de ani în urmă, Jedi se confruntaseră cu o ameninţare puternică la adresa păcii, în forma Lorzilor Sith şi a armatelor lor de ucenici din partea întunecată. Fondat de un Jedi decăzut, ordinul Sith credea că puterea ignorată era puterea pierdută. În locul dreptăţii pentru toţi, căutau o autoritate unică. Agitaţia şi conflictul erau considerate mai importante pentru transformare decât înţelegerea treptată.

Din fericire, puterea întunecată nu era uşor de stăpânit şi, în decurs de o mie de ani, cei din ordinul Sith se distruseseră singuri în cele din urmă.

Valorum auzi gărzile luând poziţie de drepţi când uşa sălii de primire se deschise şi intră Sei Taria, urmată de cei doi maeştri Jedi. Demn în roba lui cu glugă, cu tunica albă din pânză şi cu cizmele cafenii până la genunchi, Mace Windu părea să umple încăperea. Dar micuţul şi enigmaticul Yoda, în veşmintele lui învechite şi mai puţin alese, era cel care ocupa cel mai mult spaţiu.

— Maeştrii Windu şi Yoda, spuse Valorum cu căldură, vă mulţumesc că aţi venit.

Yoda îl privi o clipă, apoi zâmbi uşor.

— Vindecat eşti.

Valorum îşi atinse antebraţul drept pe sub robă.

— Aproape. Dacă asasinul ar fi tras mai bine...

Windu şi Yoda schimbară priviri pline de înţeles.

— Cum vă pot sluji Jedi, domnule cancelar suprem? întrebă Windu.

Valorum le făcu semn spre scaune.

— Nu vreţi să luaţi loc?

Windu se aşeză ţinându-şi spatele drept şi tălpile lipite de podea. Yoda se gândi dacă să se aşeze, apoi păşi spre centrul încăperii, lovind podeaua cu toiagul său.

— În mişcare mai bine gândesc.

Valorum le făcu semn să iasă lui Sei Taria şi celor două gărzi şi se aşeză în faţa lui Windu, de unde îl putea vedea şi pe Yoda.

— Cred că aţi auzit că asasinii au fost identificaţi ca fiind membri ai Frontului Nebula. Valorum aşteptă ca Windu să dea din cap, apoi continuă. Cei câţiva care au reuşit să scape au fost urmăriţi pe Asmeru, o planetă la marginea sectorului Senex.

Întinzându-se către masa care îl despărţea de Windu, Valorum activă un holoproiector. În conul de lumină albastră translucidă prinse formă o hartă stelară. Valorum indică un grup de sisteme stelare.

— Senex este un sistem autonom, condus de o dinastie de case regale aprig de independente. Republica respectă independenţa lumilor Senex şi nu doreşte să se amestece în problemele acestora – mai ales având în vedere cererea mea recentă ca planetele de pe ruta comercială Rimma, din apropiere, să se unească pentru a opri terorismul în sectorul lor. Totuşi, când problemele de acolo se întind peste stele pentru a afecta Coruscantul, nu putem sta deoparte.

Valorum închise holoproiectorul.

— Am comunicat cu conducătorii Caselor Vandron şi Elegin, care domnesc peste Asmeru şi alte sisteme din acea parte a sectorului Senex. Neagă faptul că au oferit Frontului Nebula adăpost. Susţin că teroriştii au cucerit

Asmeru de la o populaţie indigenă scăzută şi că au folosit planeta ca bază de operaţiuni pentru atacuri împotriva navelor care călătoresc pe ruta comercială Rimma şi pe nucleul comercial corellian. Dorind să evite să devină ţinte ale Frontului Nebula, Casele Vandron şi Elegin au ignorat activităţile de pe Asmeru.

— Până acum, interveni Windu.

Valorum dădu din cap.

— Au fost de acord să ne ajute în efortul nostru de a bloca Frontul Nebula pe Asmeru până la încheierea summitului comercial de pe Eriadu.

Yoda se încruntă.

— Crescători de sclavi sunt. Nu mai buni decât cei care formează Frontul Nebula.

Valorum recunoscu acest lucru cu un oftat obosit.

— Este adevărat. Sclavia este cea care a împiedicat sectorul Senex să facă schimburi libere cu Republica. Posibilitatea comerţului este cea care le stârneşte dorinţa de a ne ajuta.

Sprâncenele lui Windu se arcuiră.

— Ce fel de ajutor oferă Casele Senex?

— Sprijin logistic. Din cauza unui puţ gravitaţional din apropiere şi a minelor spaţiale plantate de Frontul Nebula, nu este uşor să te apropii de Asmeru.

Windu se gândi la acest lucru.

— Doriţi să însoţim crucişătoarele Departamentului Judiciar.

— Da, zise Valorum neutru. Dacă sunteţi de acord, voi cere autorizarea Senatului. Dar lăsaţi-mă să vă explic. Această operaţiune nu este creată pentru a fi o demonstraţie de forţă, nici o încercare de răzbunare pentru ce s-a întâmplat aici. Propune să trimitem două crucişătoare, purtând treizeci de judiciari, împreună cu atâţi Jedi câţi consideraţi potrivit.

— Din câte ştim, cei responsabili de atentatul la viaţa mea ar putea fi membri ai unei facţiuni radicale. Restul ar putea să nu ştie nimic despre planul de asasinare. Cu toate acestea, nu vreau ca ei să întrerupă întâlnirea la nivel înalt de pe Eriadu. De asemenea, doresc să aflu ce au sperat să obţină prin asasinarea mea. Dacă acţiunile lor au la bază faptul că nu au fost incluşi în summitul comercial, atunci vreau să ştie că sunt dispus să mă întâlnesc cu ei, de îndată ce sunt de acord să se abţină de la atacarea navelor Federaţiei Comerciale. Dacă nu doresc să accepte un armistiţiu, este probabil ca Federaţia Comercială să primească aprobarea de a-şi mări arsenalul deja substanţial.

Windu îi aruncă o privire lui Yoda înainte de a răspunde.

— Şi dacă încercarea noastră de a comunica aceste lucruri celor responsabili este respinsă?

Valorum se încruntă.

— Atunci aş cere ca Jedi să aibă grijă ca nimeni dintre cei din Frontul Nebula să nu părăsească Asmeru. Trebuie ţinuţi acolo până la noi ordine.

Windu îşi mângâie bărbia netedă.

— S-ar putea să vă trimiteţi judiciarii într-o capcană.

— Trebuie să ne asumăm acest risc, spuse Valorum cu severitate, apoi îşi îmblânzi vocea. Ar trebui cel puţin să încercăm să negociem înainte de a trece la măsuri disperate. Se uită de la Windu la Yoda şi înapoi.

Yoda se opri şi îl privi pe Valorum lipsit de înţelegere.

— Să rezolvi acest conflict vrei.

Windu îşi împleti degetele şi se aplecă înainte în scaun.

— Federaţiei Comerciale nu ar trebui să i se permită să deţină armament suplimentar. Defensive sau nu,

armele nu sunt calea de a rezolva asta. Astfel de acţiuni vor duce doar la înrăutăţirea ei.

— Sunt de acord, spuse Valorum cu tristeţe. Şi aş vrea să fi fost atât de simplu. Însă Federaţia Comercială este adânc implicată în politica Republicii.

— În război cu tine însuţi eşti, observă Yoda. Prins în propriul tău conflict.

Umilit de remarcă, Valorum îşi clătină capul dintr-o parte în alta.

— Aceste probleme cer mare delicateţe şi înţelegeri pe care urăsc să le fac.

Windu strânse buzele.

— Ne vom gândi ce fel de ajutor vă putem da la Asmeru.

Valorum era dezamăgit.

— Mulţumesc, maestre Windu. De asemenea, aş dori să vă cer să vă gândiţi şi la asigurarea pazei la summitul de pe Eriadu. Mă tem că nimeni nu este în siguranţă.

Windu dădu din cap, se ridică şi merse către uşă. Yoda se întoarse spre Valorum înainte de a pleca.

— Vom discuta şi despre decizia noastră vă vom informa.

Cu inelele de andocare unite de un batardou rigid, *Şoimul-Liliac* şi o Formă Invizibilă modificată orbitau plictisitorul Asmeru învăluite din belşug în umbre.

— Să fiu cinstit, nu mă aşteptam să te întorci, îi spunea Havac căpitanului Cohl în compartimentul de la prora navei de susţinere.

Cohl pufni.

— Să fiu cinstit, nu mă aşteptam să mă întorc.

Partenerul lui Havac, Cindar, se uită demonstrativ prin compartiment.

— Unde ţi-e secundul, Cohl?

— A plecat, zise Cohl.

Havac îl privi o clipă.

— Şi tu nu ai plecat cu ea? De ce?

— Treaba mea, se răsti Cohl.

Cindar nu-şi putu reţine un rânjet arogant.

— Te-ai întors pentru că nu ai putut rezista creditelor, şi ea da.

Cohl scutură repede din cap.

— Nu creditele m-au adus înapoi. Ci viaţa. Râse amar. Cum să se retragă cineva ca mine? Ce ştiu eu despre a fi fermier? îşi plesni pistolul de la şold. Asta ştiu eu. Aşa sunt eu.

Havac schimbă priviri satisfăcute cu Cindar.

— Atunci suntem şi mai încântaţi să te avem din nou la bord, căpitane.

Cohl se sprijini cu coatele de masă.

— Atunci încercaţi să nu-mi pară rău pentru călătorie.

Havac dădu din cap.

— Poate că nu ai auzit, însă Cancelarul Suprem Valorum intenţionează să susţină taxarea zonelor libere. Dacă propunerea obţine aprobarea Senatului, Federaţia Comercială îşi va vedea o mare parte dintre profituri sfârşind pe Coruscant. Toate ar fi bune şi frumoase dacă neimoidienii ar fi de acord fără zarvă, dar nu sunt. Vor încerca să acopere taxele ridicând preţurile transporturilor. Fără a avea pe altcineva cu care să facă transporturi, sistemele îndepărtate nu vor avea de ales decât să plătească oricât le cere Federaţia. Planetele care refuză să joace după noile reguli vor fi ignorate şi pieţele lor se vor prăbuşi.

— Concurenţa va deveni ucigătoare, adăugă Cindar. Grea, mai ales pentru lumile care au nevoie disperată de a face comerţ cu Nucleul. Va fi o grămadă de credite pentru cine va dori să profite de situaţie.

Cohl se uită fix la cei doi şi zâmbi batjocoritor.

— Şi ce are asta de-a face cu mine? Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de nici una dintre părţi.

Havac miji ochii.

— Exact de dezinteres este nevoie în misiunea asta, pentru că scopul nostru este de a schimba regulile.

Cohl aşteptă.

— Vrem să alcătuim o echipă de observatori, urmăritori şi experţi în arme, zise Havac. Trebuie să fie foarte bine pregătiţi şi ar trebui să împărtăşească înclinaţia ta puternică pentru imparţialitate. Dar nu vreau să folosesc profesionişti. Nu vreau să risc să fie deja supravegheaţi sau primii suspecţi după aceea.

— Cauţi asasini, spuse Cohl.

— Nu-ţi cerem să fi implicat în acţiune, zise Cindar. Doar în livrare. Dacă ai nevoie să îţi linişteşti cumva conştiinţa, gândeşte-te la echipă ca la un transport de arme.

Cohl îşi răsfrânse buza de sus.

— O să te anunţ când conştiinţa mea o să aibă nevoie de linişte. Cine-i ţinta?

— Cancelarul Suprem Valorum, spuse Havac cu grijă.

— Vrem să lovim în timpul întâlnirii la nivel înalt de pe Eriadu, dezvoltă Cindar.

Cohl se holbă la ei amuzat.

— Asta e misiunea de mare importanţă pe care o promiteaţi?

Cindar îşi desfăcu braţele uriaşe.

— Retragerea ta asigurată, căpitane.

Cohl scutură din cap şi râse.

— Cine ţi-a băgat ideea asta strălucită în cap, Havac?

Acesta se îmbăţoşă.

— Primim ajutor din partea unei puternice agenţii externe care ne susţine cauza.

— Aceeaşi care v-a spus despre transportul de aurodium.

— Cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine, îl sfătui Cindar.

Cohl râse iar.

— Informaţii secrete, ha?

Havac se încruntă îngrijorat.

— Nu crezi că se poate face?

Cohl ridică din umeri.

— Oricine poate fi omorât.

— Atunci, de ce eziţi?

Cohl pufni în batjocură.

— Cred că voi doi mă luaţi drept negustor de furbogi. Doar pentru că am fost urmărit peste tot pe Rimma şi prin tot sectorul ăsta nu înseamnă că nu sunt atent şi la zgomotul din fundal. Aţi încercat să-l omorâţi pe Valorum pe Coruscant şi aţi dat greş. Acum veniţi spre mine, ceea ce ar fi trebuit să faceţi de la început.

Cindar îi întoarse rânjetul.

— Nu te interesa, mai ştii? Te îndreptai spre o viaţă de condensat umiditatea pe Tatooine.

— În plus, nu am dat greş cu nimic, zise Havac. Ne-am gândit că l-am putea speria pe Valorum ca să invite Frontul Nebula la întâlnirea la nivel înalt. Nu a muşcat momeala, aşa că acum vrem să terminăm treaba pe Eriadu.

Cindar rânji cu răutate.

— O să-i stricăm summitul într-un fel pe care nimeni nu-l va uita prea curând.

Cohl se scărpină în barbă.

— Pentru ce? Ca Valorum să nu mai taxeze zonele libere? Cum ajută asta Frontul Nebula sau sistemele îndepărtate?

— Parcă nu te interesa politica, spuse Havac.

— Simplă curiozitate.

— În regulă, acceptă Havac. Fără taxare, nici o planetă nu va trebui să se teamă de creşterea costurilor. Cât despre Federaţia Comercială, vom continua să ne ocupăm de ea în felul nostru.

Cohl nu era convins.

— O să obţineţi o recoltă de noi inamici, Havac – inclusiv Jedi, dacă mai ştiu şi eu câte ceva. Dar bănuiesc că nu mă plătiţi să gândesc.

— Exact, punctă Cindar. Să zicem că ne laşi pe noi să ne facem probleme despre urmări.

— Mie-mi convine, spuse Cohl. Dar să vorbim despre Eriadu. Din cauza a ceea ce aţi făcut pe Coruscant, securitatea va fi extrem de mare. Indiferent ce aţi încercat să faceţi, deja v-aţi sabotat.

— Un motiv în plus să strângem o echipă extrem de bine pregătită, aprobă Havac.

Cohl îşi puse mâinile pe masă.

— O să am nevoie de o navă nouă. *Şoimul-Liliac* e prea bine cunoscut.

— S-a făcut, promise Cindar. Altceva?

Cohl se gândi repede.

— Bănuiesc că nu aveţi ce face ca să nu-mi stea Jedi în cale.

Havac surâse.

— De fapt, căpitane, practic pot să îţi garantez că Jedi o să aibă de lucru în altă parte.

SISTEMELE ÎNDEPARTATE

18

Înaintând încet în lumina slabă a soarelui pe după curba unei luni minuscule, două crucişătoare diplomatice se apropiau de sfera galben-deschis a lui Asmeru. În faţa şi de ambele părţi a navelor corelliene cărămizii, zbura o escortă întunecată de vânători stelari Tikiar, semănând cu nişte păsări de pradă cu cioc şi gheare. În urma lor, încă ascunse de umbra lunii, veneau două cuirasate colosale, cu prore colţuroase şi aripioare elegante la pupa, acoperite cu arme şi purtând blazonul regal al Casei Vandron.

La ani-lumină distanţă, scrijelită pe fundalul brăzdat de stele, se profila o imensă spirală de lumină, pierzându-se către centrul de beznă pură.

Qui-Gon privea cerul acoperit cu vinişoare din cabina de comandă a crucişătorului care venea în urmă. Obi-Wan stătea lângă el, uitându-se printre scaunele din faţă pentru a vedea mai bine. Femeia pilot şi copilotul bărbat purtau uniformele albastre mulate ale Departamentului Judiciar.

— Ne apropiem de câmpul de mine, zise pilotul în timp ce mâinile îi erau ocupate cu reglarea instrumentelor.

Un grup de cilindri scânteietori îi atrase atenţia lui Qui-Gon.

— Puteam să-i fi confundat cu asteroizi, spuse copilotul.

Obi-Wan se aplecă spre el.

— Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi.

Qui-Gon îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Să nu uiţi asta când o să fim pe planetă, Padawan, spuse el încetişor.

Obi-Wan îşi înghiţi o replică şi dădu din cap.

— Da, maestre.

Copilotul aduse pe ecran o imagine mărită a uneia dintre mine.

— Detonată la comandă, îi spuse el peste umăr lui Qui-Gon. Probabil că pot fi declanşate de navele-santinelă ale teroriştilor sau de jos.

În timp ce Qui-Gon se gândea la asta, o voce de femeie se auzi din difuzoarele cabinei de comandă.

— Proeminenţa, aici Eclipticul. Escorta noastră ne sfătuieşte să ridicăm ecranele deflectoare şi să ne urmăm neabătuţi cursul. Scanerele de rază lungă arată trei nave de vânătoare în partea opusă a câmpului minat. Suntem sigur că ştiu de noi.

Qui-Gon îl atinse pe Obi-Wan pe umăr.

— E timpul să ne alăturăm celorlalţi pe platforma centrală.

Părăsiră cabina de comandă înghesuită şi merseră spre pupa pe un coridor îngust care trecea direct prin staţia de navigaţie, cea de comunicaţii şi camera echipajului. Coridorul se termina la un turbolift, cu care coborâră pe puntea inferioară. Apoi merseră înainte prin

vestibulul platformei centrale şi intrară pe platforma largă.

Înfipte sub prora abruptă şi matricea de senzori din faţă, platformele conice erau interschimbabile şi capabile de a oferi diferite tipuri de atmosferă. În situaţii de urgenţă, puteau fi ejectate şi folosite ca vehicule de salvare. Aceasta avea videcrane şi la babord, şi la tribord şi o masă circulară mare, cu un holoproiector în centru.

— Abordăm câmpul minat, zise Qui-Gon.

— Într-adevăr, spuse Cavalerul Jedi Ki-Adi-Mundi de la videcranul de la tribord. Avea un craniu alungit, neted şi o privire sfredelitoare. Pe bărbie purta un smoc lung de păr cenuşiu; pe buza superioară, mustăţi lungi care se potriveau cu sprâncenele groase.

— Îngrijorat Padawanul tău pare, Qui-Gon, observă Yaddle din scaunul ei de la masă. Câmpul minat este sau alte motive?

Qui-Gon aproape zâmbi.

— Aşa arată el atunci când are previziuni. Când chiar este îngrijorat, scoate aburi pe urechi.

— Da, zise Yaddle. Cum se antrena l-am urmărit. Am văzut aburul.

— Nu sunt îngrijorat, maeştrilor, spuse Obi-Wan vesel. Doar mă gândesc la viitor. Aşteptă ca Qui-Gon să-i ofere o vorbă înţeleaptă despre Forţa vie, dar, de data aceasta, maestrul rămase tăcut.

— Bine faci să priveşti în viitor, Padawan, îi zise Yaddle. Cu uşurinţă tratează problemele importante şi cu hotărâre pe cele neimportante. Dificil este să te confrunţi cu o criză şi să o rezolvi cu blândeţe, dacă nu înainte terminat eşti tu, căci nesiguranţa îţi va submina eforturile. Când timpul vine, a gândi înainte te ajută să tratezi cu uşurinţă.

Ochii ei mari se mutară asupra lui Qui-Gon.

— De acord eşti, Qui-Gon?

El înclină capul.

— După cum spui, maestre.

În partea opusă a mesei, pe diagonală faţă de Yaddle, Saesee Tiin ridică privirea şi zâmbi, ca şi cum ar fi citit gândurile lui Qui-Gon. Lângă el, şi la fel de mică de statură ca Yaddle, stătea Vergere, o femeie fosh, şi fostul ucenic al Thraciei Cho Leem, care părăsise ordinul Jedi cu câţiva ani în urmă. Trunchiul subţire al lui Vergere era acoperit cu pene scurte de diferite culori. Faţa ei uşor concavă avea ochi oblici, gura largă cu mustăţi subţiri şi era mărginită de urechi alungite şi antene gemene. O pereche de picioare articulate invers şi de tălpi late o ajuta să se deplaseze.

Alături de Vergere stătea Depa Billaba, gluga robei ei cafenie ridicându-i-se peste cap.

Vocea pilotului Proeminenţei cârâi prin difuzoarele platformei.

— Maestre Tiin, transmisiune de la escorta noastră.

Qui-Gon se apropie de masă. În curând, imaginea unui aristocrat uman apăru deasupra holoproiectorului.

— Preţuiţi membri ai Ordinului Jedi, începu bărbatul. În numele Lordului Crueya şi a Doamnei Theala din Casa Vandron, suntem onoraţi să vă urăm bun venit în sectorul Senex. Ne cerem iertare pentru ruta ocolită pe care am fost obligaţi să o urmăm şi, de asemenea, pentru precauţiile pe care circumstanţele ne-au obligat să le adoptăm. Forţele gravitaţionale şi armele orbitale formează o combinaţie neobişnuit de imprevizibilă.

Zâmbi subţire.

— Oricum ar fi, sperăm să nu judecaţi sectorul Senex după ceea ce este posibil să întâlniţi pe Asmeru. Planeta a avut odată oraşe măreţe şi palate uriaşe, însă toate au căzut pradă unei schimbări climaterice bruşte. Populaţia actuală este compusă din sclavi ossani creaţi pe planeta Karfeddion a Casei Vandron, însă interzişi aici

din cauza diferitelor defecte. Crescuţi pentru munci agricole, sclavii au reuşit să-şi facă o viaţă, deşi ne îndoim că îi veţi găsi deosebit de primitori. Aceasta s-ar fi putut întâmpla şi în cazul membrilor Frontului Nebula, dacă nu ar fi avut arme superioare.

— Încântător, spuse Depa, destul de tare pentru a fi auzită doar de camarazii ei.

— Ne pare rău că nu putem fi de mai mult ajutor acum, adăugă omul. Poate când actuala criză va fi rezolvată, Casele Senex şi Republica se vor putea întâlni pentru a discuta probleme de interes şi de câştig comun.

Silueta în miniatură dispăru, lăsându-i pe cei şapte Jedi să schimbe priviri neîncrezătoare.

— Şi nici măcar la jumătatea câmpului de mine nu suntem, zise Yaddle.

Comunicatorul sună iar.

— Transmisiune de la suprafaţa lui Asmeru, anunţă pilotul. Navele-santinelă ale Frontului Nebula nu prezintă o ameninţare deschisă, dar vânătorii Casei Vandron au rupt formaţia pentru a se depărta de orice acţiune posibilă.

Prin videcranul de la babord, Qui-Gon vedea tikiarele aerodinamice depărtându-se graţios de Proeminenţa. Când se întoarse la masă, un umanoid cu piele tăbăcită şi cu o gură schimonosită barbar stătea în lumina albastră a conului holoproiectorului. Faţa îi era adânc ciupită de vărsat şi avea trăsături mari. Craniul era ras, în afara unei cozi împletite în creştet, care îi cădea pe umeri. Qui-Gon se gândi că vedea pentru prima dată unul dintre sclavii interzişi de pe Asmeru, până când humanoidul vorbi.

— Crucişătoare ale Republicii, identificaţi-vă sau deschidem focul.

Saesee Tiin se aşeză în faţa holocamerei şi vorbi pentru Jedi, cu gluga coborâtă pentru a-i dezveli faţa strălucitoare şi îngustă şi coarnele îndreptate în jos.

— Suntem membri ai unei misiuni diplomatice trimisă de Coruscant.

— Acesta nu este spaţiul Republicii, Jedi. Nu aveţi nici o autoritate aici.

— Ştim asta, răspunse Tiin cu o voce calmă. Însă am convins conducătorii acestui sector să ne îndrume la Asmeru pentru a deschide negocierile cu Frontul Nebula.

Umanoidul îşi arătă dinţii.

— Problemele Frontului Nebula sunt cu Federaţia Comercială, nu cu Coruscantul – şi le putem rezolva pe acestea în felul nostru. Mai mult, ştim foarte bine cum "negociază" Jedi.

Tiin se întinse spre obiectivul holocamerei, mijindu-şi ochii.

— Atunci, să vă ofer un motiv. Coruscantul are probleme cu Frontul Nebula atunci când acesta atentează la viaţa unui demnitar al Republicii.

Umanoidul clipi, aparent uimit.

— Înţelesul îmi scapă, Jedi. A cui viaţă a fost ameninţată?

— Viaţa Cancelarului Suprem Valorum.

Îngrijorarea întinse trăsăturile grosolane ale umanoidului.

— Îndrumătorii voştri v-au înşelat. Cum spuneam, nu avem treabă cu Republica.

— Unii dintre asasini erau de pe Asmeru, insistă Tiin.

— S-ar putea să fi fost de aici, dar nu ştim nimic despre acţiunile lor.

Tiin continuă să insiste pe ideea lui.

— Propun ca o persoană dintr-o poziţie de comandă să vină la bord şi să discute cu noi.

Umanoidul râse batjocoritor.

— Cred că vă place să staţi în spaţiu.

— Atunci ne laşi să venim la suprafaţă şi să vorbim cu voi?

— Avem de ales?

— Nu, nu chiar.

— Mă gândeam eu, zise umanoidul. Câţi Jedi sunteţi?

— Şapte.

— Şi câţi judiciari?

— Cam douăzeci.

Umanoidul se întoarse pentru a discuta problema cu cineva nevăzut.

— Ca un semn de bună-credinţă, lăsaţi unul dintre crucişătoare pe orbită împreună cu cea mai mare parte a trupelor judiciare, răspunse el în cele din urmă. Două dintre Formele noastre Invizibile îl vor conduce pe celălalt crucişător.

Tiin aruncă o privire spre Yaddle, apoi spre Billaba, ambele dădură din cap. Se întoarse iar spre obiectivul holocamerei.

— Vă aşteptăm escorta.

— Mai e cineva aici care are încredere în asta? întrebă Vergere în timp ce crucişătorul cobora prin norii subţiri care abia ascundeau suprafaţa încreţită a lui Asmeru. Când nimeni nu răspunse Jedi-ului delicat şi cu pene, ea îşi scutură capul disproporţionat de mare.

— Aşa cum mă temeam.

Qui-Gon îi aruncă o privire plină de înţeles lui Obi-Wan. Cei doi părăsiră platforma şi refăcură drumul spre cabina de comandă. Când ajunseră, trăsăturile geografice începeau să se vadă: lanţuri muntoase cu vârfuri înzăpezite, platouri aride, versanţi abrupţi cu terase complicate, acoperite de ogoare verde-pal, înălţându-se deasupra panglicilor de apă neagră curgătoare.

— Ce ar trebui să facem în caz de pericol, maestre? întrebă Obi-Wan încet.

Privirea lui Qui-Gon nu părăsi videcranul cabinei de comandă.

— Pe furtună, încerci să rămâi uscat fugind la adăpost. Dar, oricum, te uzi.

— E mai bine să accepţi de la început că te vei uda, spuse Obi-Wan.

Qui-Gon dădu din cap.

Ruinele unui oraş antic din piatră excavată apărură la orizont – monumente monolitice, platforme rectangulare şi piramide în trepte, conturate pe cer, ca şi cum ar fi fost un lanţ muntos. Direct dedesubt, forme geometrice şi simboluri animiste enorme fuseseră săpate în pământul continuu însetat. Oraşul era înconjurat de ziduri făcute din bolovani gigantici, aşezaţi în forma unor fulgere.

În jurul ruinelor se întindea un labirint de locuinţe primitive, construite din noroi şi lut uscat la soare. Siluete minuscule puteau fi zărite mişcându-se pe drumurile prăfuite, unele dintre ele în căruţe, altele conducând turme de animale de povară cu păr lung, mari cât nişte bantha. Spre nord, un lac mare presărat cu insule stâncoase se întindea ca un lichid vărsat pe terenul plin de crăpături.

— Acolo e pista de aterizare, spuse pilotul.

Îi atrase atenţia lui Qui-Gon spre o piaţă mare din centrul ruinelor, la fel de largă ca braţul-hangar al unui cargobot al Federaţiei Comerciale şi de două ori mai lungă. Îngrădită pe toate cele patru laturi de piramide cu feţe netede, piaţa era destul de mare pentru o liotă de crucişătoare.

— Proeminenţa, aici Eclipticul, zise grăbită aceeaşi voce de femeie prin difuzoarele cabinei de comandă. Scanerele noaste au detectat cinci nave neidentificate

ieşind din partea întunecată a lui Asmeru. Tikiarele şi cuirasatele Casei Vandron părăsesc orbita.

Qui-Gon se uită la pilot.

— E o capcană, căpitane. Ordonă Eclipticului să se retragă.

— Ecliptic, începu pilotul să spună, când o rafală lungă de paraziţi se auzi din difuzoare. Apoi vocea femeii reveni, strigându-şi vorbele alarmată.

— Proeminenţa, au început să detoneze minele! Nu putem face manevre! Navele neidentificate se apropie. Patru vânători stelari şi o navă de susţinere de clasă Furtuna.

Obi-Wan se uită cu ochii mari la Qui-Gon.

— *Şoimul-Liliac!*

— O să aflăm în curând.

Un ţipăt prelung erupse din difuzoare. În acelaşi timp, Proeminenţa începu să se zgâlţâie puternic.

— Suntem traşi, spuse pilotul uluit.

Ea şi copilotul începură să se lupte cu manetele. Qui-Gon îşi lipi faţa de videcranul rece din oţel transparent. O deschizătură rectangulară apăruse în faţa înclinată a uneia dintre piramidele din piaţă, dezvăluind grilajul trădător al unei raze de tractare.

— E o matrice comercială, spuse Qui-Gon. Putem scăpa?

— Putem încerca, zise pilotul.

— Am putea să ne ardem motoarele subluminice, se gândi Obi-Wan să observe.

Copilotul deschise un canal cu staţia de comunicaţii.

— Trimite o transmisiune rapidă pe Coruscant şi anunţă-i despre situaţia noastră.

Dedesubt, tavanul plat al unei clădiri întinse se desfăcea precum o cortină. Ţeava unei arme ieşi la iveală.

— Tun ionic, scrâşni pilotul din dinţi.

Qui-Gon se ghemui lângă ea.

— Este clar că vizita noastră era aşteptată, căpitane.

Brusc, ea se roti către manetele care coordonau sistemul de ejecţie al platformei principale.

— Maestre, spune-le camarazilor tăi să iasă de pe platformă. S-ar putea să mai avem o cale de scăpare.

Qui-Gon aruncă o privire pe videcran. Una dintre FormeleInvizibile de escortă îşi schimbase vectorul pentru a trece în faţa crucişătorului. Pista de aterizare era drept în faţă, la doar câţiva kilometri distanţă.

— Există căi, căpitane. Dar nu cea la care te gândeşti.

— Fă cum îţi spun! se răsti ea.

Qui-Gon ezită, apoi se întinse spre interfon.

— Maestre Tiin, evacuaţi platforma centrală imediat.

— De ce, Qui-Gon?

— Nu e timp de explicaţii. Grăbiţi-vă!

Pilotul aşteptă confirmarea că platforma era goală. Apoi declanşă încărcăturile de separare ale platformei. Prora crucişătorului se ridică atunci când magneto-clamele de sub cabina de comandă explodară şi platforma se desprinse de fuselaj.

Aproape imună la efectele razei de tractare datorită dimensiunilor ei mici, platforma ţâşni înaintea crucişătorului care încetinea, cu motoarele autonome arzând, însă cu direcţia dictată de căpitanul Proeminenţei.

Pilotul FormeiInvizibile care zbura în faţă nici nu a ştiut ce l-a lovit.

Izbit cu putere în coadă de către platformă, vânătorul stelar se zgâlţâi spre faţă, apoi viră violent în lateral. Pilotul încercă să redreseze, însă motorul repulsor fusese distrus şi mica navă era scăpată de sub control. Scuipând intermitent norişori de fum alb şi o dâră de lichide vâscoase, Forma Invizibilă se lăsă pe stabilizatorul

drept, apoi începu o prăbuşire răsucită către piaţa centrală a oraşului.

Pilotul se aplecă înainte pentru a urmări vânătorul stelar, cu pumnul drept strâns.

— Rămâi pe direcţie, îndemnă ea nava. Rămâi pe direcţie...

Forma Invizibilă se izbi cu botul de latura înclinată a piramidei

care găzduia raza de tractare şi explodă. Aproape ratat, grilajul rezistă o clipă, apoi începură să joace scântei în perimetrul nevăzut al ecranului său deflector.

— Asta e tot ce ne trebuia! zise pilotul.

Acceleră la maxim cele trei propulsoare şi tocmai începea să se ridice când crucişătorul se opri zvâcnind, apoi fu eliberat, doar pentru a fi blocat iarăşi.

— Ai stricat-o căpitane, zise Qui-Gon, dar nu ai omorât-o.

Eforturile neîncetate ale pilotului de a scăpa reuşiră doar să arunce

crucişătorul într-o rotire ameţitoare pe orizontală. Încă prinsă pe jumătate de grilajul orbit, Proeminenţa se întoarse brusc spre tribord, zburând peste piaţă şi îndreptându-se direct spre piramida de la nord. Qui-Gon era convins că aveau să lovească structura frontal, dar în ultima clipă crucişătorul ţâşni în sus. Chiar şi aşa, coada lovi platforma superioară a piramidei, smulgând motoarele centrale şi de la tribord.

În aceeaşi clipă, tunul ionic deschise focul.

Energia pulsa din ţevile care trăgeau alternativ, găsind puncte slabe în burta navei. Exploziile săriră în jurul ecranului deflector, ramificându-se ca trăsnetele, apoi cuprinzând întreaga navă într-o pânză pâlpâitoare de lumină albastră.

Toate sistemele de bord cedară.

Tăcerea domni pentru o fracţiune de secundă, apoi energia reveni sporadic. Crucişătorul începu să plutească rapid pe diagonală, ţinut în aer de singurul său motor rămas.

Radiind în lumina apusului târziu, lacul negru se desfăcu sub ei.

— Şi eu care credeam că a te uda era doar o metaforă, maestre, zise Obi-Wan în timp ce se uita în jur după ceva de care să se ţină.

19

Proeminenţa sări pe suprafaţa lacului, apoi intră cu burta în apă şi începu să alunece spre centru. Crucişătorul se îndrepta spre una dintre insulele stâncoase, până când prora coborî şi lacul îi reduse impulsul de înaintare. Se opri zgâlţâindu-se în apa agitată, apoi se aplecă pe partea avariată şi începu să se scufunde încetişor.

Cei şapte Jedi şi cei câţiva judiciari de la bord se adunaseră deja la camera de presurizare a inelului de andocare de la tribord. Deschizând forţat trapa, se strecurară în apa rece şi începură să înoate către cea mai apropiată insulă, care se ridica într-un amestec de bolovani neteziţi de apă şi de vânt până la o înălţime de o sută şi ceva de metri.

Ajuns primul la mal, Qui-Gon sări pe uscat, aterizând în picioare pe o fâşie îngustă de plajă stâncoasă. Valurile produse de prăbuşirea crucişătorului se spărgeau de gleznele lui. Îşi folosi mâinile pentru a stoarce nişte apă din părul şi barba lui lungi. Apoi îşi goli cizmele, îşi trase tunica udă de pe piept şi îşi puse roba pe care o ţinuse deasupra valurilor în timp ce înota. Desfăcându-şi sabia

de lumină de la centură, activă lama şi o flutură în faţa lui. Satisfăcut că arma nu se stricase, o opri şi o prinse la loc de cureaua lată de piele.

Inspiră adânc, dar nu reuşi să îşi umple plămânii cu oxigen. Aerul de înaltă altitudine era tare; cerul; un bol întors; de cel mai închis albastru, părea să se sprijine de umerii albiţi de zăpadă ai lanţurilor muntoase care mărgineau orizontul. Soarele lui Asmeru era o imensă pată roşie spre vest. Temperatura scădea repede şi, cu siguranţă, până la apus avea să ajungă sub zero grade.

Spre sud, cerul era brăzdat de dârele navelor care coborau în viteză prin puţul gravitaţional al planetei, îndreptându-se, neîndoielnic, spre pista de aterizare. Pentru puţin timp, Qui-Gon se întrebă care dintre ele ar fi putut fi *Şoimul-Liliac*.

Se întoarse cu spatele la lac şi îşi lăsă privirea să rătăcească peste pietrele lipsite de viaţă. Creată mai degrabă de mâna omului decât de natură, insula era o piramidă, cu ruinele structurilor antice aşezate pe ea.

De ambele părţi ale lui Qui-Gon, Jedi şi judiciari începeau să iasă din lac, tunicile şi uniformele lor îmbibate de apă îngreunându-i. Urmând exemplul lui Qui-Gon, Obi-Wan sări din apă, aterizând pe o piatră mai mică. Vergere pluti ca o pasăre acvatică până când ajunse la plaja pietroasă, apoi se folosi de puternicele ei picioare invers articulate pentru a se catapulta pe mal. Palmele uriaşe ale lui Saesee Tiin tăiau valurile ca nişte lopeţi. Yaddle stătea pe umerii laţi ai lui Ki-Adi-Mundi, cu braţele ei scurte încolăcite în jurul lungului său cap şi cu coada ei de păr brun-auriu lipită de craniul verde. În apropiere, Depa Billaba păşi graţios pe plajă, ca şi cum ar fi ieşit dintr-o baie caldă.

La trei sute de metri depărtare, carena Proeminenţei se vedea încă deasupra luciului apei. Bule uriaşe de aer ieşeau la suprafaţă şi se spărgeau zgomotos.

Cu toţii erau un pic ameţiţi. Având un braţ rupt, pilotul crucişătorului era cel mai rănit. Suferind vizibil, se târî spre Qui-Gon, ajungând la el fără suflare.

— Am crezut că ne putem elibera, spuse ea, cerându-şi iertare.

— Nu-ţi condamna acţiunile încă, răspunse Qui-Gon. Nimic nu se petrece la întâmplare.

Pilotul dădu din cap şi se uită la Sasee Tiin.

— Casa Vandron ne-a trădat.

Iktotchiul îşi încrucişă braţele pe pieptul masiv.

— Aceasta are mică însemnătate în situaţia noastră de faţă.

Îi aruncă o privire lui Yaddle.

— Întrebarea este ce facem acum?

— Un răspuns imediat întrebarea cere, răspunse micuţa Jedi, căci alţii la noi vin.

Qui-Gon îi urmări privirea. Câteva nave se apropiau dinspre malul de sud al lacului.

Obi-Wan întinse mâna să îşi desprindă sabia de lumină, însă Qui-Gon îl opri cu o privire.

— Mai e timp pentru asta. Acum trebuie să evaluăm unde ne aflăm.

Obi-Wan se uită în jur.

— Pe o insulă, în mijlocul unui lac, cu adversari care se apropie, maestre.

— Nu tu spuneai că lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par?

Obi-Wan se încruntă.

— Recunosc, am greşit.

Qui-Gon îi puse mâna pe umăr şi făcu semn cu bărbia spre ceilalţi.

— N-are rost să ne transformăm în ţinte sigure.

Folosind Forţa şi luându-i pe judiciari cu ei, Jedi săriră pe bolovani. De sus, aveau un punct de observaţie mai bun de unde să vadă exact cine erau cei care se

apropiau. Conduse de repulsoare, navele erau la fel de îngrozitor de complicate ca navele spaţiale ale Casei Vandorn. Unele aveau prore animistice întoarse în sus şi copastii ca nişte coaste; altele aveau pupa înălţată şi complexă, sculptată cu feţe oribile. Toate erau echipate cu arme cu laser.

Flota bestială se opri plutind aproape de insulă, cu armele îndreptate spre mal. Fiecare navă avea un echipaj format din oameni, weequayi, rodieni, bithi, sullustani şi alţii, mulţi dintre ei purtând veşminte grele, mănuşi şi acoperăminte de cap care le ascundeau nasurile şi gurile.

Stând la prora navei conducătoare, un om înalt îşi desfăcu eşarfa colorată care îi masca partea de jos a feţei şi îşi puse mâinile pâlnie la gură.

— Dacă are importanţă, Jedi, aveam de gând să vă oferim o primire mai călduroasă şi, cu siguranţă, mai uscată.

Saesee Tiin, Ki-Adi-Mundi şi Qui-Gon ieşiră la iveală.

— Aceeaşi primire călduroasă pe care aţi oferit-o şi celuilalt crucişător al nostru? întrebă Tiin.

Omul puse barca să se întoarcă spre Tiin.

— Încercând să fugă, celălalt crucişător a lovit câteva mine şi a fost distrus. Nu am avut intenţia să tragem în el.

— Care sunt intenţiile voastre acum? întrebă Ki-Adi-Mundi.

— Mai întâi, să declarăm că suntem dezamăgiţi că Jedi se opun liberului schimb în sistemele îndepărtate alegând să treacă de partea Federaţiei Comerciale.

— Nu au trecut de partea nimănui, zise Tiin cu asprime. Singurul nostru scop este să rezolvăm această criză înainte să se transforme într-un război deschis. Acesta, de asemenea, este scopul Cancelarului Suprem

Valorum, care este orice, dar nu duşmanul vostru în această problemă.

— Nu avem nici o legătură cu tentativa de asasinat, strigă cineva dintr-una din celelalte bărci.

Purtătorul de cuvânt al teroriştilor se răsuci mânios către sursa izbucniri, apoi îşi redobândi calmul.

— Dacă Valorum nu este duşmanul nostru, atunci de ce Frontul Nebula a fost exclus de la summitul de pe Eriadu?

— Dacă sunteţi de acord să vă întâlniţi cu domnul Cancelar Suprem, vă va explica motivele.

Omul scutură din cap.

— Nu-i de ajuns. Conferinţa va uni Federaţia Comercială şi Breasla Comercială împotriva noastră. Cerem ca Valorum să anuleze întâlnirea.

— Despre asta e vorba? întrebă Qui-Gon, făcând un gest larg. Vreţi să ne ţineţi ostatici în timp ce vă anunţaţi cererile?

Omul îşi desfăcu mâinile acoperite cu mănuşi.

— Ce şansă avem ca Valorum să ne asculte şi altfel, Jedi?

Tiin răspunse:

— Şi dacă ar refuza să vă asculte Cancelarul Suprem acum?

— Atunci, mâinile lui Valorum vor fi pătate cu sângele acelora dintre voi care vor muri aici, spuse omul după o vreme. Continuă înainte ca vreunul dintre Jedi să poată răspunde. Cu toţii ştim ce talente aveţi. Nu suntem încă destul de disperaţi ca să vă luăm cu forţa. Ştim că probabil puteţi supravieţui pe grămada asta de pietre cât vreţi, chiar şi fără hrană şi apă. Dar asta ne convine şi nouă. Deocamdată, faptul că sunteţi izolaţi aici este tot ce contează. Sperăm, totuşi, să vă vină mintea la cap şi să ne lăsaţi să vă luăm prizonieri şi să vă închidem

într-un stil care se potriveşte mai bine cu ceea ce sunteţi obişnuiţi.

Noaptea trecu încet.

Încălzindu-se prin Forţă, Jedi se înghesuiră unii în alţii pe podeaua de piatră a templului ruinat din vârful insulei, cu judiciarii strâns vârâţi între ei. Baghetele luminoase le ofereau lumină atunci când era nevoie, iar tabletele de hrană le ofereau ceva energie. Însă nu exista apă, nici măcar cea din lac, din cauza salinităţii ei extrem de ridicate.

Vergere îşi băgă picioarele sub ea şi se aşeză ca şi cum ar fi clocit. Yaddle se înfăşură în roba ei delicată şi intră uşor într-o stare de transă. Qui-Gon, Obi-Wan, Depa Billaba, Ki-Adi-Mundi şi Saesee Tiin făcură de gardă cu schimbul.

Deşi insula era lipsită de viaţă, Forţa era puternică aici, în prezenţa spiritelor celor din străbuni care o construiseră.

Prin ferestrele trapezoidale ale zidurilor templului, răsăritul arunca umbre roşii lungi în încăpere. Când toţi se treziră, Yaddle şi Depa Billaba trecură direct la treabă.

— Până acum, Coruscantul a aflat deja de situaţia noastră, spuse Billaba. Sunt sigură că domnul Cancelar Suprem nu va amâna întâlnirea la nivel înalt. Dar ar putea trimite mai mulţi judiciari pe Asmeru.

— Un conflict care e sigur, zise Yaddle. Pierdut deja este Eclipticul, probabil cu toţi cei de la bord. Acum, mai multe morţi se întrevăd. O cale mai bună de a rezolva asta există.

Nu era prima dată în cei 476 de ani ai ei când micuţa Jedi fusese luată prizonieră. Conform legendei, ajunsese la rangul de maestru după ce petrecuse mai mult de o sută de ani într-o închisoare subterană de pe Koba.

— Nu se poate ca Frontul Nebula să spere să obţină ceva dacă ne ţine aici, spuse Qui-Gon cu vizibilă suspiciune. Cu siguranţă ştiu că am reuşit să comunicăm cu Coruscantul înainte de a ne fi prăbuşit.

— Poate că nu gândesc aşa, sugeră Ki-Adi-Mundi. Poate că o astfel de strategie nu intră în joc.

Qui-Gon se uită la el.

— Dar intră. Deja am văzut-o în acţiune.

— Lui Cohl asta explică-i, când în cele din urmă te confrunţi cu el, zise Yaddle. Până atunci, să hotărâm dacă să luptăm sau să renunţăm trebuie.

Vergere ciuli urechile mlădioase. Se uită cu subînţeles la Qui-Gon, apoi îşi mută ochii oblici spre intrarea fără uşă care ducea la camera alăturată a templului. Qui-Gon ascultă atent pentru o clipă, apoi el şi Ki-Adi-Mundi se ridicară şi se mişcară în tăcere de fiecare parte a deschizăturii căscate.

Yaddle, Depa şi Vergere începură să discute iar, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Brusc, Qui-Gon şi Ki-Adi-Mundi se întinseră în intrare, trăgând în lumina slabă a soarelui un umanoid care arăta ca şi cum el, sau poate ea, ar fi ieşit din pământ. Pielea groasă a fiinţei era cu siguranţă rezistentă la vânt, zăpada sau radiaţiile solare de la mare altitudine. Cele patru braţe ale ei şi picioarele goale erau create pentru săpat şi excavat, iar spatele era construit pentru cărat greutăţi.

Ochii, evident capabili să vadă pe întuneric, ieşeau în evidenţă pe o simplă idee de faţă, căreia îi lipseau nasul sau urechile şi care avea o gură abia potrivită pentru vorbire.

Ţinut în strânsoarea celor doi Jedi, bipedul începu să bolborosească agitat într-o limbă necunoscută.

Depa se ridică în picioare.

— Vorbeşte limba negustorilor din Casele din sectorul Senex, spuse ea.

Yaddle dădu din cap.

— Unul dintre aşa-zişii lor sclavi stricaţi este.

Sclavul continua să vorbească, fixându-şi ochii asupra Depei.

Ea ascultă, apoi surâse blând, atingându-l pe umăr.

— Se pare că există o variantă la care nu ne-am gândit, le zise ea celorlalţi. Acesta se oferă să ne ajute să scăpăm.

Qui-Gon îi vorbi sclavului.

— Prin ce metodă?

Depa traduse răspunsul.

— Pe drumul pe care a ajuns el la noi.

Sclavul făcu semn spre încăperea alăturată. Qui-Gon şi Obi-Wan aprinseră două baghete luminoase şi se strecurară prin intrare. Pe zidul din spate al camerei o uşă de piatră de un metru grosime era crăpată.

— Acest loc aţi explorat în timpul nopţii sau nu? întrebă Yaddle din spatele lor.

— Da, maestre, spuse Obi-Wan.

Ea clătină din cap în semn de mustrare.

— Neglijenţi sunteţi.

Sclavul îi spuse ceva Depei.

— Acesta spune că templul şi oraşul sunt legate prin tuneluri subterane. Unele dintre acestea duc la structurile care înconjoară piaţa principală şi platforma de aterizare. Se pare că piaţa este slab păzită şi acesta crede că am putea cuceri cu uşurinţă vânătorii stelari aflaţi acolo.

Yaddle miji puţin ochii.

— În mod clar ceea ce trebuie să facem, zise ea. Mai puţin sigură sunt şansele de a părăsi Asmeru.

Tiin dădu din cap hotărât.

— Amânăm orice hotărâre până când ajungem la această variantă.

Într-un singur şir, intrară pe uşa ascunsă într-un coridor umed şi rece. La capătul unei scări abrupte, încă doi sclavi, aproape identici cu primul, aşteptau. Fumul acru, negru şi uleios se ridica în vălătuci din torţele pe care le purtau.

Tunelul larg de dincolo de trepte era construit din pietre necimentate, dar tăiate cu precizie, dintre care unele erau perfect curbate pentru a forma grinzi arcuite. Mişcările pământului produseseră stricăciuni operei anticilor. Apa lacului picura prin îmbinări odată solide şi se aduna în băltoace pe podeaua de piatră. În câteva locuri, zidurile erau în întregime încrustate cu sare.

Depa continuă să discute cu sclavul în timp ce începură să coboare sub lacul puţin adânc.

— Când Frontul Nebula a sosit prima dată pe Asmeru, i-au rugat pe sclavi să le ofere adăpost şi nu le-au cerut nimic, explică ea. Însă la următoarele veniri – membrii pe care acesta îi numeşte "soldaţi"— i-au forţat pe sclavi să îşi predea casele şi să furnizeze mâncare. Soldaţii sunt la fel de cruzi ca Lorzii Senex şi adesea se înfruntă cu fondatori mai puţin violenţi ai Frontului despre cum ar trebui făcute lucrurile. Din fericire, acum sunt puţini soldaţi comandanţi pe planetă.

— Puţini soldaţi, îi zise Qui-Gon lui Obi-Wan. Ciudat.

— Cum aşa, maestre?

— Unde sunt ei când noi suntem aici?

Tunelul începu să se curbeze în sus şi picuratul încetă, arătând că ajunseseră pe continent. Tuneluri mai mici se ramificau în toate direcţiile şi existau semne vizibile că aceste coridoare erau folosite regulat pentru mersul prin oraşul antic. Suporturi de torţă primitive erau prinse de pereţi şi muchiile pietrelor de la intersecţiile tunelului fuseseră şlefuite de mângâierile nenumărate ale mâinilor.

— Suntem aproape de platforma de aterizare, anunţă Depa încet.

Tunelul central se deschidea într-o cavernă rectangulară mare, cu scări ducând în sus în centrul fiecărui zid. Depa arătă spre cea mai apropiată.

— Asta ne va duce în piramida nordică. Vânătorii stelari sunt parcaţi lângă structura care găzduieşte generatorul undei de tractare.

— E la ceva depărtare, spuse Qui-Gon.

Depa dădu din cap.

— Cele mai multe gărzi sunt staţionate în piramida cu undă tractoare. E sigur că o să întâmpinăm rezistenţă.

Sclavul îi conduse pe scări şi îi îndrumă prin mai multe cămăruţe către un portal masiv care dădea spre piaţă. Puteau fi văzute câteva FormeInvizibile, împreună cu *Şoimul-Liliac*, odihnindu-se pe trei platforme de aterizare.

Un pic mai departe, câteva gărzi înarmate schimbau observaţii în bazică.

Qui-Gon şi Obi-Wan îi conduseră pe toţi în afară de sclavi în piaţă, cea mai mare parte din aceasta fiind învăluită în umbrele adânci ale dimineţii. Nu erau nici la jumătatea drumului de cel mai apropiat vânător spaţial, când o voce strigă:

— Mă bucur să văd că v-aţi hotărât să veniţi la noi.

Şapte săbii de lumină se aprinseră în grabă, iar Jedi formară un cerc de apărare, cu lamele de energie în poziţie de parare. În centrul cercului, judiciarii se lăsară într-un genunchi, cu pistoalele pregătite.

Omul care le vorbise de pe nava plutitoare ieşi pe un balcon al unei structuri ca un palat care dădea spre piaţă. Apoi, pe toate laturile pieţei, apărură soldaţi ai Frontului Nebula purtând toate felurile de arme cu laser. În spatele teroriştilor se adună o mulţime de sclavi curioşi, dar îngrijoraţi.

— Din nou suntem trădaţi, spuse Ki-Adi-Mundi.

Depa se uită în spate la intrarea în piramidă. Tremurând de o frică primitivă, cei trei sclavi erau împinşi înainte de doi terorişti înarmaţi.

— Doar pentru că am fost previzibili, zise ea.

— Maestre, cine este duşmanul nostru aici? întrebă încetişor Obi-Wan.

Qui-Gon clătină din cap.

— Mă tot întreb asta de la Dorvalla, Padawan. Toate astea înseamnă mai mult decât ştim noi.

Purtătorul de cuvânt al teroriştilor coborî pe o scară exterioară în piaţă, unde i se alătură un al doilea membru – un bith.

Obi-Wan îi aruncă o privire scurtă lui Qui-Gon.

— Maestre... nu e...

— Taci, Padawan, îl întrerupse Qui-Gon.

Omul şi bithul se opriră când încă erau la ceva distanţă de cercul ameninţător pe care îl formau Jedi.

— Acum avem două variante, începu omul. Fireşte, ne-am putea lupta. În final, probabil că voi aţi ieşi victorioşi. Dar unii dintre ai voştri ar putea muri pe parcurs, iar cei care vor scăpa vor fi obligaţi să ne ucidă pe toţi. Sau... făcu o scurtă pauză... am putea să ne coborâm cu toţii armele.

Qui-Gon se uită la Yaddle şi la Tiin, care dădură scurt din cap şi îşi dezactivară săbiile de lumină. La un semnal din partea purtătorului de cuvânt, teroriştii începură să îşi retragă armele. Qui-Gon şi ceilalţi Jedi făcură la fel, stingând lamele săbiilor, dar păstrând plăselele la îndemână.

— Sunt încântat că am putut ajunge la o înţelegere, spuse omul părând sincer uşurat.

Privirea lui Qui-Gon se plimbă peste teroriştii din faţa lui.

— Unde este căpitanul Cohl? întrebă el după o clipă.

Întrebarea îl luă pe om pe nepregătite.

— Ah, desigur, răspunse el după o clipă. I-ai recunoscut nava.

— Unde e? repetă Qui-Gon.

Omul clătină din cap.

— Îmi pare rău să anunţ că domnul căpitan Cohl nu se mai află printre noi. Cred că s-a retras. Dar să ne întoarcem la problemele actuale, am stabilit un armistiţiu?

— Unul temporar, cel mult, îl avertiză Tiin.

— Câte o înţelegere o dată, zise teroristul, apoi se întoarse către soldaţii care îi mânaseră pe cei trei sclavi în piaţă.

Fără avertisment, pistoalele se descărcară şi sclavii căzură la pământ. Depa se desprinse din cerc şi se grăbi spre ei, lăsându-se într-un genunchi atunci când ajunse la cel care îi scosese din piramidă. Atinse gâtul sclavului, apoi se uită la Yaddle şi clătină îndurerată din cap.

— Asta păţesc trădătorii, striga omul către sclavii care se adunaseră în jurul pieţei.

Qui-Gon avu un schimb rapid de priviri cu Yaddle şi Tiin.

Şapte săbii se reaprinseră.

— Anulăm armistiţiul, anunţă Tiin.

20

Holograma arăta un crucişător diplomatic încercând să treacă printr-un câmp de mine spaţiale asemănătoare cu asteroizii, atingând una, apoi alta şi alta, pierzând bucăţi din el la fiecare confruntare şi, în final, pierind într-o scurtă furtună de foc tot mai puternic.

— Ăsta a fost Eclipticul, le explică Valorum senatorilor Bail Antilles, Horox Ryyder şi Palpatine, în biroul său din Clădirea Puterii Executive a Republicii. Imaginile au fost trimise de Famulus, una dintre navele Casei Vandron care a condus misiunea noastră în sectorul Senex. Toţi cei douăzeci de judiciari de la bordul Eclipticului sunt consideraţi morţi.

Valorum opri holoproiectorul şi se lăsă în scaunul său moale.

— S-a mai auzit vreo vorbă de la Proeminenţa? întrebă Antilles.

Valorum clătină din cap.

— Ştim doar că toţi cei aflaţi la bord – şapte Jedi şi cinci judiciari – au supravieţuit prăbuşirii. S-ar putea să fie deja în captivitate.

— Există vreo dovadă care să arate implicarea Casei Vandron în asta? întrebă senatorul Ryyder.

Era extrem de înalt, chiar şi pentru un anx, cu un cap lung, acoperit de barbă, care se înălţa ca un vârf de munte din gâtul curbat. Pielea lui era dungată în galben şi verde, iar degetele erau alungite. Prefera robele roşu-aprins, cu gulere rotunde înalte.

— Nici o dovadă, zise Valorum. Lordul Crueya susţine că persoanelor de la comanda navelor lor li s-a ordonat dinainte să evite orice luptă, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

— Nu cred asta nici o clipă, spuse Antilles.

Valorum suspină.

— Nici eu nu sunt sigur că o cred. Maestrul Yoda a avut dreptate în legătură cu conducătorii sectorului Senex. Nu sunt mai buni decât teroriştii Frontului Nebula.

— Frontul a făcut vreo cerere? întrebă Palpatine cu blândeţe.

— Nu încă. Dar bănuiesc că putem să prevedem ce va urma: cereri ca Federaţia Comercială să fie

destrămată sau ca Republica să garanteze tarife reduse pentru sistemele îndepărtate. Nu voi fi de acord cu acestea, dar, măcar atât, ar trebui să amânăm summitul comercial până când este rezolvată această criză.

— Cu respect, nu sunt de acord, spuse Palpatine. Sunt sigur că exact asta vrea Frontul Nebula să facem.

Valorum se încruntă.

— I-ar putea ţine ostatici pe supravieţuitori, domnule senator. Şi eu sunt responsabil pentru că i-am trimis în pericol.

— Un motiv în plus de a rămâne fermi. Palpatine se uită prin cameră. Domnule Cancelar Suprem, dacă îmi permiteţi, este momentul potrivit să demonstrăm autoritatea întinsă a Republicii şi, astfel, să ne asigurăm de aprobarea taxării rutelor comerciale de către Senat. Mai mult, cu Frontul Nebula eliminat, Federaţia Comercială va fi mai înclinată să accepte taxarea.

Valorum se încruntă la el.

— Trebuie să vă amintesc faptul că sectorul Senex nu este spaţiul Republicii? A trimite trupe adiţionale la Asmeru ar constitui o violare a suveranităţii lui Senex. Senatul nu va aproba niciodată o astfel de acţiune.

Palpatine rămase calm.

— Din nou, cer permisiunea să nu fiu de acord. Senatul va fi de acord pentru că interesele Republicii sunt în joc. Din nou se uită la Antilles şi la Ryyder. Presupunând, deocamdată, că Jedi au dat greş în misiunea lor diplomatică, Frontul Nebula este liber să întrerupă întâlnirea la nivel înalt de pe Eriadu şi, astfel, să mărească actualul conflict pentru a include nu doar Federaţia Comercială, ci şi Breasla Comercială şi Alianţa Corporaţiilor. Domnule Cancelar Suprem, chiar dumneavoastră aţi spus că summitul nu ar trebui, în nici un caz, pus în pericol. Acesta a fost motivul cel mai important pentru care i-aţi trimis pe Jedi pe Asmeru.

— Da, cedă Valorum, aveţi dreptate.

— Şi cum rămâne cu Casele Senex? îl întrebă Ryyder pe Palpatine.

— Vor sprijini orice mod de acţiune vom aborda, chiar şi pentru posibilitatea că vom retrage restricţiile care i-au împiedicat să aibă posibilitatea de a face comerţ direct cu Republica.

Valorum se gândi la observaţiile lui Palpatine, apoi clătină din cap.

— Chiar dacă obţinem aprobarea Senatului de a acţiona aşa cum aţi sugerat, o demonstraţie de forţă la Asmeru ar putea provoca Frontul Nebula să omoare ostaticii.

Palpatine zâmbi tolerant.

— Domnule Cancelar Suprem, ostaticii sunt Cavaleri Jedi.

— Atunci, poate că ar trebui să lăsăm Consiliul Suprem Jedi să decidă o direcţie de acţiune.

Valorum îşi întinse pielea căzută de sub ochi.

— Sunt de acord. Mă voi ocupa personal de problemă.

Aerul slab al platoului şuiera de raze de laser, răsunând cu zumzetul săbiilor de lumină, energizate de explozii de lumină artificiale.

Qui-Gon, Obi-Wan şi Ki-Adi-Mundi stăteau spate în spate, respingând o ploaie de raze de laser pe care teroriştii o revărsau în piaţă. Lamele săbiilor lor – verde, albastră şi violetă – se mişcau mai repede decât putea percepe ochiul, arzând strălucitor ca nişte nove atunci când făceau razele să se lovească de zidurile de piatră străvechi şi să ricoşeze din feţele abrupte ale piramidelor.

În altă parte, stând dreaptă pe picioarele întinse, Vergere conducea o trupă de asalt pe scara unei structuri din apropiere, cu lama ei strălucitoare ca

smaraldul, ridicată deasupra capului acoperit cu puf. Doi dintre judiciari o urmau în pasul ei rapid, trăgând în timp ce fugeau.

Nu departe, Saesee Tiin conducea altă pereche de judiciari într-un atac împotriva a şase terorişti baricadaţi pe o alee îngustă dintre două piramide, lama lui fiind o pată de culoarea cobaltului în timp ce para razele şi făcea pistoalele să zboare din mâinile întinse.

Yaddle şi Depa rămaseră alături de căpitanul rănit al crucişătorului lângă intrarea în piramida nordică. Ţinute pe loc de un torent de foc din vârful turelei turnului ionic, îşi roteau şi îşi învârteau săbiile de lumină, respingând razele ca într-o întrecere sportivă nebună.

Cei mai mulţi dintre sclavi se împrăştiaseră la primele focuri trase după execuţia brutală a celor trei care îi ajutaseră pe Jedi. Însă câţiva dintre bipezii născuţi prin inginerie genetică erau folosiţi ca scuturi vii.

Qui-Gon, Obi-Wan şi Ki-Adi-Mundi începură să-şi croiască drum tot mai adânc în piaţă, cu scopul de a ajunge la vânătorii stelari aflaţi la sol, sau poate chiar la nava de susţinere, înaintea teroriştilor.

Qui-Gon înainta cu hotărâre, abia conştient de zumzetul lamei sale sau de rafalele de raze de laser. Mintea i se întorcea după fiecare acţiune a adversarilor săi, rotindu-se la dreapta, la stânga sau unde era nevoie. Nu lăsa vreo urmă din el în vreo direcţie ori în vreun loc anume, concentrându-se doar pe ceea ce era în faţă, trecutul netezindu-se în urma lui ca siajul unei bărci care se opreşte.

Rămânea subtil şi imperceptibil, invizibil în detaşarea lui, niciodată zăbovind să privească sau agăţându-se de gânduri legate de ce s-ar fi putut face.

Răniţi de razele respinse, teroriştii îi cădeau în cale, deşi încă nu se întâlnise cu vreunul faţă în faţă şi, după

cum stăteau lucrurile, nici nu avea să se întâlnească. Deja se retrăgeau repede spre vânătorii stelari.

— Dacă decolează, chiar o să avem de lucru, îi spuse el lui Obi-Wan într-un moment de linişte.

Apoi un nou sunet se adăugă în aerul rece. Pe lângă marginea ascuţită a piramidei sudice veniră două dintre navele cu repulsoare pe care Jedi le văzuseră ultima dată pe lac.

Raze de laser din armele cu repetiţie ale navelor ţâşniră în piaţă, carbonizând pietrele acolo unde loveau. În acelaşi timp, Qui-Gon şi Obi-Wan săriră la adăpost, în timp ce Ki-Adi-Mundi pară un şuvoi de foc care aproape îl făcu să se învârtă pe loc.

Navele se întoarseră pentru o nouă cursă, trăgând sălbatic.

Copleşiţi pe moment, cei trei Jedi erau forţaţi să se retragă. Qui-Gon văzu că echipele lui Vergere şi ale lui Tiin erau şi ele împinse înapoi pe trepte şi în piaţă. Ajungând prima la sol, Vergere le făcu semn judiciarilor să fugă la adăpostul piramidei nordice, însă doar unul dintre ei ajunse. Celălalt fu doborât de focurile trase dintr-un turnn apropiat.

Cei doi judiciari care luptaseră alături de Tiin erau răniţi. Iktotchiul îl ducea pe unul dintre ei sub braţul stâng, în timp ce continua să respingă razele de laser cu sabia de lumină strânsă în mâna dreaptă. Celălalt judiciar fugea cu spatele, acoperindu-le retragerea în mijlocul unei furtuni de foc de la bărcile de susţinere.

Într-o pată de mişcare, Qui-Gon şi Obi-Wan se grăbiră în ajutorul lui Tiin, rotindu-se şi sărind în faţa atacului.

Navele de susţinere îşi încheiaseră trecerea şi descriau un arc pentru încă o rafală. La un semn din cap al lui Qui-Gon, el şi Obi-Wan săriră zece metri în aer cu

săbiile ridicate, retezând motorul elevatorului repulsor al navei conducătoare.

Scânteile se revărsară asupra lor în timp ce aterizau şi se rostogoleau la adăpost. Deasupra, barca de susţinere se legănă scăpată de sub control şi se izbi de etajul superior al palatului, explodând în fragmente încinse la alb şi prăvălind o avalanşă de pietre în piaţă.

Tiin şi judiciarii ajunseră în siguranţa intrării în piramidă tocmai înaintea alunecării de piatră. Qui-Gon şi Obi-Wan îi urmară înăuntru, în timp ce razele de laser ale armei cu repetiţie de pe cea de-a doua navă cădeau asupra coloanelor gravate şi asupra grinzii monolitice a deschizăturii.

Yaddle şi ceilalţi erau strânşi în spatele coridorului.

Lipit de perete, Qui-Gon trase cu ochiul în piaţă.

— Trebuie să ajungem la vânătorii stelari.

— Dacă trebuie, vom ajunge, zise Tiin.

Obi-Wan dădu din cap spre Qui-Gon şi îşi reactivă lama.

Cu săbiile de lumină ridicate se năpustiră înapoi în piaţă.

Camera înaltului Consiliu părea goală fără cei trei maeştri care îi însoţiseră pe Vergere, Qui-Gon şi Padawanul său pe Asmeru. Acum Yoda era cel care stătea în centrul podelei încrustate cu mozaic, păşind în timp ce Mace Windu şi ceilalţi discutau ce trebuia făcut.

— Chiar şi fără vreun semn de la Proeminenţa nu putem presupune că nava a fost distrusă ori că o persoană de la bord a fost ucisă, zise Windu. Tot ce simt despre această situaţie îmi spune că Yaddle şi ceilalţi sunt în viaţă.

— În viaţă este ea, zise Yoda. Şi ceilalţi. Dar în mare pericol sunt.

— Asta confirmă afirmaţia Frontului Nebula că deţin doisprezece ostatici, spuse Adi Gallia. Cer ca summitul de pe Eriadu să fie anulat.

— Valorum nu trebuie să le cedeze, avertiză Oppo Rancisis.

— Nu le va respecta cererile, îi asigură Windu pe toţi. Ştie că făcând acest lucru nu va reuşi decât să scadă şansele de ratificare a propunerii de taxare.

— Frontul Nebula nu este cel mai important acum, spuse Yarael Poof. Federaţia Comercială contează.

Yoda se întoarse spre maestrul cu gât lung.

— Se crede că Frontul Nebula mai puţin important este. Dar, făcând asta, sunt. Făcând toate astea. Păşi în cerc, apoi se opri. Ne mută ca pe o masă de holojoc.

— Atunci trebuie să terminăm jocul, zise Even Pieli.

Windu dădu din cap.

— L-am asigurat pe Cancelarul Suprem Valorum că nu este nevoie să le ofere scuze în persoană. Am fost de acord să intervenim astfel. Prin urmare, suntem şi noi la fel de responsabili ca el.

— La asta prea puţin ne-am gândit, spuse Yoda meditativ. Forţe ascunse lucrează. Se uită la Windu. Înceţoşat este. Acoperit de motive dificil de înţeles.

Windu îşi împleti degetele şi îşi odihni coatele pe genunchi.

— Senatul i-a promis Cancelarului Suprem orice autoritate are nevoie pentru a rezolva criza. Dar nu putem lăsa decizia în seama lui.

Yoda dădu din cap.

— Concentrat asupra întâlnirii comerciale este.

— Departamentul Judiciar a primit, de asemenea, autoritate extinsă, continuă Windu. Ei susţin trimiterea de forţe adiţionale de pe Eriadu, care este doar la un salt de poziţia lui Asmeru în sectorul Senex.

— Judiciarii sunt pe Eriadu pentru a-i păzi pe Cancelarul Suprem Valorum şi pe delegaţi, zise Gallia.

— Departamentul Judiciar se simte sigur că au destul personal acolo pentru a se ocupa de ambele situaţii.

— Avem vreo asigurare că Familiile Senex nu se vor băga? întrebă Poof.

— Le-am putea oferi o înţelegere, spuse Pieli. De mult vor comerţ cu Republica, dar au fost refuzaţi din cauza violărilor continue ale Drepturilor Raţiunii. Dacă ne oferim să mediem un acord între ei şi Republică, sunt sigur că ar fi de acord să omită orice încălcări teritoriale care apar din situaţia de pe Asmeru.

Yoda se uită la podea şi dădu din cap înainte şi înapoi.

— Mai adânc, mai întunecat şi mai mocirlos devine. Se uită la Windu. Câţi Jedi sunt pe Eriadu?

— Douăzeci.

— Trimite zece pe Asmeru împreună cu judiciarii ca să îi ajute pe maestrul Tiin şi pe ceilalţi, zise Yoda cu un glas tulburat. Când le va veni vremea datoriile le vom plăti.

Windu dădu sumbru din cap.

— Forţa fie cu ei, spuse Gallia în numele tuturor.

21

Qui-Gon, Obi-Wan, Tiin şi Ki-Adi-Mundi ţâşniră pe intrarea piramidei, atacând teroriştii care îi împinseseră înapoi. La un sfert din drumul care traversa piaţa imensă, Jedi se organizară într-o formaţie triunghiulară, lamele lor în continuă mişcare apărându-i de razele de laser care

veneau din faţă şi din laterale. În spatele barierei de energie formată din săbii de lumină, Yaddle, Depa, Vergere şi doi dintre judiciari goniră să respingă focurile trase din spate.

În vârful triunghiului, Qui-Gon avansa neîncetat în luptă, rotindu-se şi ghemuindu-se, cu lama lui verde scoţând zgomote atunci când trimitea razele de laser în toate direcţiile. Teroriştii cădeau de pe scările, din balcoanele şi de pe acoperişurile din jur, însă nici unul nu fugea.

Veţi fi obligaţi să ne omorâţi pe toţi, spusese purtătorul de cuvânt.

Pe neaşteptate, focurile de laser neîndurătoare începură să slăbească. Qui-Gon se uită o clipă înjur, dându-şi seama iute că teroriştii îşi îndreptau dintr-odată atenţia spre perimetrul bine păzit al pieţei.

Cu un tremur straniu de strigăte de luptă, sute de sclavi se năpusteau în piaţă de pe aleile adânci care separau piramidele. Lipsindu-le ceva care să semene cu scuturile, mânuiau topoare şi cuţite din piatră, suliţe cioplite din cozile uneltelor şi orice alte lucruri cărora putuseră să le facă un tăiş sau să le pună unul.

Razele de laser îi doborau cu zecile, însă ei tot veneau, hotărâţi să îi gonească de la putere pe veneticii care îi jefuiseră de puţina libertate şi demnitate pe care le aveau.

Qui-Gon înţelese că revolta trebuie să fi fost plănuită de ceva vreme. Însă doar hotărârea nu avea să îi ajute să câştige împotriva laserelor.

El şi Obi-Wan îşi înteţiră atacul, cu Vergere aflată într-o laterală a lor, sărind mult în aer şi întorcându-se pe pământ în timp ce tăia cu sabia. Prinşi între sclavii rebeli şi Jedi, teroriştii se adunară în două rânduri, câte una pentru fiecare tabără.

O a doua surpriză îl făcu pe Qui-Gon să se oprească. Unii dintre terorişti erau loviţi de focuri de laser. Părea imposibil ca sclavii să fi reuşit cumva să reconfigureze pistoalele pentru a se potrivi mâinilor lor fără degete.

Apoi văzu de unde se trăgea.

Avansând în salturi ca de broască, venea un contingent de terorişti condus de bithul care fusese informatorul lui Qui-Gon.

Evenimentele din acea zi spărseseră Frontul Nebula în două facţiuni: militanţii responsabili pentru atacul asupra lui Valorum şi moderaţii care atât de mulţi ani se limitaseră la acţiuni non-violente împotriva Federaţiei Comerciale.

În mod clar, militanţii nu anticipaseră insurecţia propriilor camarazi. Dintr-odată, cursa pentru FormeleInvizibile de la sol deveni mai disperată decât oricând.

Unul dintre vânătorii stelari deja se înălţa cu ajutorul elevatoarelor repulsoare. Dându-şi seama ce se întâmpla dedesubt, pilotul descrise o jumătate de întoarcere şi deschise focul cu tunurile cu laser de la prora. Fiecare rază de energie pură decima oponenţii. Piatra exploda din structurile dimprejur şi ziduri de trăsnete şuierau prin aer ca şrapnelul, sfâşiindu-i pe cei ce reuşiseră să scape de razele fatale de energie.

Qui-Gon înţelese că acel singur vânător spaţial putea răsturna soarta bătăliei – nu doar împotriva alianţei de sclavi şi de moderaţi, ci şi împotriva Jedilor.

Chiar în timp ce se gândea la asta, Forma Invizibilă începu să se rotească spre partea câmpului de luptă în care se aflau Jedi. Laserele din vârfurile aripilor ieşiseră la vedere, pregătite de tragere, când, brusc, vânătorul stelar explodă. Bucăţi din aripile înclinate se loviră de grilajul undei tractoare, iar fuselajul în flăcări căzu învârtindu-se în piaţă.

Qui-Gon ridică privirea de unde se lipise de pământ. Platforma de aterizare era plină de rămăşiţe încălzite la alb, din care mici bucăţele îi arseseră găuri în mantie.

Cercetă din ochi piaţa după semnele armei care doborâse nava, doar pentru a înţelege că lovitura nimicitoare nu venise de nicăieri de la sol.

Venise de sus.

O navă alb-cărămizie zbura pe deasupra, atât de aproape, încât îl făcea pe Qui-Gon să clănţăne din dinţi.

— Lanţetă judiciară, spuse Obi-Wan când urletul vânătorului spaţial trecu.

Venele albe de pe cupola albastră a cerului îi spuneau lui Qui-Gon că şi alte nave coborau prin puţul gravitaţional.

Se întoarse în spate pentru a se uita la Depa şi la judiciari, dintre care unul vorbea în comunicatorul de la încheietura mâinii. Simţind privirea lui Qui-Gon asupra lui, judiciarul se uită în sus şi îşi ridică pumnul stâng într-un semn încrezător.

Qui-Gon îşi înălţă ochii spre cer. Dinspre sud, se apropia un crucişător corellian.

Totuşi, imaginea navelor care coborau nu îi împiedica pe radicali să îşi continue lupta pentru FormeleInvizibile. Încă trei vânători stelari se ridicară din piaţă. Dar, în loc să piardă vremea trăgând asupra sclavilor, navele ţâşniră spre est, cu două lanţete pe urme. O a patra Formă Invizibilă prinse viaţă şuierând zgomotos, reuşind, în timp ce se ridica învârtindu-se, să doboare o lanţetă care se apropia.

La stânga lui Qui-Gon, tunul ionic pulsa. Orbită de o lovitură directă, o altă lanţetă se întoarse pe spate şi căzu în tăcere spre pământul uscat. În curând, o explozie se ridică în înaltul cerului din spatele piramidei sudice.

Tunul continuă să trimită raze de foc ucigaş către cer, însă alianţa de sclavi şi moderaţi deja cucerea

amplasamentul. Doisprezece războinici căzură în atac, însă restul continuă, aruncând grenade termale de la adăpostul unui monument dărâmat.

O clipă mai târziu, amplasamentul tunului scuipă o coloană înaltă de foc arzător şi făcu implozie.

Agitaţia din piaţă împiedicase până acum crucişătorul să aterizeze, în timp ce plutea la nivelul vârfurilor piramidelor, trapele se deschiseră în burta navei şi douăzeci sau mai multe persoane coborâră pe cabluri de monofilament. Jumătate dintre ele erau înarmate cu pistoale, restul, cu săbii de lumină strălucitoare.

Bătălia mai continuă cu furie pentru câteva minute. Apoi, înconjuraţi, militanţii începură să îşi predea armele şi să cadă în genunchi. Prizoniere ale sclavilor, alte grupuri erau conduse în piaţă cu mâinile ridicate deasupra capetelor.

Tiin, Depa Billaba şi o parte din întăririle Jedi începură să se plimbe printre dărâmături, adunând armele şi îngrijindu-i pe răniţi. Qui-Gon o văzu pe Yaddle stând la intrarea în piramida nordică şi clătinând din cap consternată.

El şi Obi-Wan începură să îl caute pe bith. Curând, îl văzu pe Obi-Wan făcându-i semn spre colţul de sud-vest al pieţei.

Qui-Gon îşi prinse sabia de lumină la centură şi începu să fugă. Ştiu înainte de a ajunge că îl aştepta o nenorocire.

Bithul stătea pe o parte, ghemuit, apăsând cu degete lungi pe o gaură din burtă. Qui-Gon se lăsă într-un genunchi lângă el.

— Am încercat să iau legătura cu tine pe Coruscant, începu cu voce slabă extraterestrul cu ochi negri. Dar, după ce s-a întâmplat la Dorvalla, Havac şi ceilalţi au bănuit că există un informator printre ei.

— Havac? întrebă Qui-Gon. El e cel care a pus să fie executaţi sclavii?

Bithul clătină din capul său mare.

— El e doar un locotenent. Havac e şeful. Dar nu e pe planetă... mulţi militanţi nu sunt. Se opri să ia o gură de aer. Au stricat tot ce am încercat noi să facem. Au transformat asta într-un război cu Federaţia Comercială şi, acum, cu Republica.

— S-a terminat, zise Qui-Gon. I-aţi dat jos. Păstrează-ţi puterile, prietene.

Bithul îl apucă de antebraţ pe Jedi.

— Nu s-a terminat. Au plănuit ceva îngrozitor.

— Unde? întrebă Obi-Wan. Când?

Bithul se întoarse pe jumătate spre el.

— Nu ştiu. Planul a fost secret pentru cei mai mulţi dintre noi. Dar ştiu că îl implică pe căpitanul Cohl...

Vorbele bithului se pierdură. Qui-Gon simţi privirea lui Obi-Wan. În acelaşi timp, ochii extraterestrului se goliră de viaţă.

— E mort, maestre, zise Obi-Wan.

— Jedi, spuse cineva din spatele lui Qui-Gon. Cel care vorbea era un umanoid nikto, cu faţă plată şi cornoasă. Nu vreau să mă bag, dar prietenul tău a fost şi al meu.

Qui-Gon se ridică în picioare.

— Ce ştii despre acest plan care îi implică pe cel numit Havac şi căpitanul Cohl?

— Ştiu că are legătură cu Karfeddion.

— Karfeddion? repetă Obi-Wan, în timp ce îi oferea niktoului cea mai neîncrezătoare privire a sa.

— Planeta de baştină a Casei Vandron, spuse Qui-Gon. În adâncul lui Senex. Se întoarse iar la umanoid. Cum te cheamă?

— Cindar.

— Ştii cum arată acest Havac?

— Da.

Qui-Gon se gândi la ceva, apoi zise.

— Vino cu noi.

Îl conduse către locul în care Tiin, Yaddle şi alţii erau adunaţi în piaţă.

— Acum nu avem timp să ne ocupăm de astea, spunea Tiin făcând un gest larg spre distrugeri. Înaltul Consiliu şi Departamentul Judiciar ne-au ordonat să părăsim sectorul Senex cât mai repede posibil.

— Trebuie să mai facem o oprire mai întâi, îl întrerupse Qui-Gon. Pe Karfeddion.

Tiin se uită fix la el, aşteptând o explicaţie.

— Cohl execută alt plan. Qui-Gon arătă spre Cindar. El ne va ajuta să luăm urma lui Cohl.

Tiin şi Yaddle avură un scurt schimb de priviri.

— Cohl nu mai lucrează pentru Front, spuse Tiin. Măcar asta am auzit cu toţii.

— Planul a fost ţinut secret. Cineva pe nume Havac este în spatele lui. Trebuie să mergem pe Karfeddion.

— Imposibil, Qui-Gon, zise Yaddle clătinând din cap. Să părăsim Senex trebuie.

Qui-Gon îşi îndreptă spatele.

— Atunci o să mergem eu şi Padawanul meu.

Obi-Wan căscă uşor gura.

— Nu în vreuna dintre navele noastre, Qui-Gon, spuse Tiin pe un ton provocator.

Qui-Gon se uită în jur.

— Atunci, o să folosim *Şoimul-Liliac*.

— O problemă personală o faci, zise Yaddle. Un ordin direct al înaltului Consiliu vei încălca.

Qui-Gon nu o contrazise.

— Datoria mea este faţă de Forţă, maestre.

Yaddle îl cercetă o vreme.

— În ce scop, Qui-Gon? În ce scop?

Panoul holografic care strălucea prin fumul de t'bac din tavernă transmitea: Mynockul beat îi salută pe spărgătorii de căpăţâni karfeddionieni. O echipă de smashball, Spărgătorii de Căpăţâni erau cunoscuţi în tot sectorul Senex pentru nepăsarea lor evidentă faţă de regulile jocului şi de vieţile adversarilor. O duzină gălăgioasă de eroi locali era adunată în colţul Mynockului Beat, ridicând carafe de băutură fermentată unul în cinstea altuia şi a oricui se mai nimerea prin preajmă, fiind tot mai beţi odată cu trecerea timpului şi mâncându-i pielea să provoace un scandal major.

La câteva separeuri mai departe, Cohl şi Boiny şedeau împreună cu un om care ar fi putut fi un membru al Spărgătorilor de Căpăţâni – dacă ar fi fost cu câţiva centimetri mai scund şi ar fi arătat ceva mai puţin periculos.

O femeie umanoid plăcută, crescută la una dintre fermele de sclavi de pe Karfeddion, aşeză un lichid galben-deschis în faţa invitatului lui Cohl, care deşertă pe gât dintr-o singură mişcare băutura faimoasă pentru tăria ei.

— Mulţumesc, căpitane, spuse omul cu sinceritate, ştergându-şi gura cu dosul palmei. Nu gust prea des băutură adevărată.

Cohl îl măsură pe Lope, aşa cum îşi zicea omul, din capătul opus al mesei. Faptul că Lope putea să-şi poarte de grijă într-o încăierare era dincolo de orice îndoială. Însă operaţiunea Eriadu nu avea să recurgă la forţă brută, ci la o combinaţie de talent şi de inteligenţă. Fireşte, chiar şi în cele mai atent construite scenarii puteau apărea situaţii în care să se ajungă la muşchi. Dar Cohl tot nu era convins că Lope ar fi fost potrivit să rezolve chiar şi acea variantă.

— Care e specialitatea ta? întrebă el după un moment.

Lope îşi sprijini coatele pe masă.

— Vibro-sabie, baston paralizant. Dar mă descurc şi cu un pistol – BlasTech-uri, Merr-Sonnuri, Czerakuri...

— Dar preferi lupta corp la corp.

Lope ridică din umeri.

— Când se ajunge direct la asta, da, cred că da. De ce, care-i misiunea, căpitane?

Cohl clătină din cap.

— Nu pot să-ţi zic decât dacă mă hotărăsc să te iau la bord.

Lope dădu din cap.

— Înţeleg. Dar chiar mi-ar plăcea să mă angajezi, căpitane. Nu mai sunt alţii mai buni ca tine.

Cohl ignoră complimentul.

— Unde ai lucrat?

— În mare parte, pe tot nucleul comercial corellian. Am participat la conflictul Stark. Aş fi încă în Nucleu, dacă nu s-ar fi pus un preţ pe capul meu pentru o crimă pe care am făcut-o pe Sacorria.

— Mai eşti căutat şi în altă parte ?

— Doar acolo, căpitane.

Cohl era uşor încurajat. Lope era tipic pentru proscrişii care fugeau în sistemele îndepărtate, dar nu era profesionist.

— Te deranjează să lucrezi cu extratereştri, Lope?

Lope aruncă o privire scurtă spre Boiny.

— Nu cu rodieni. De ce, mai ai şi alţii în echipaj?

— Un gotal.

Lope îşi mângâie falca acoperită de bărbuţă.

— Gotal, ha? Pot să lucrez cu ăştia.

Brusc, se stârni o agitaţie la intrarea în tavernă şi patru oameni ameninţători îşi croiră drum spre bar. Cohl se gândi că ar putea fi membri ai Spărgătorilor de Căpăţâni sau ai altei echipe rivale, până când cel mai

solid dintre ei se sui pe bar şi trase un foc de pistol în tavan.

— Lope, ştiu că eşti pe undeva pe aici, strigă el în timp ce tencuiala plutea în jurul său şi el cerceta separeuri le şi mesele. Unde eşti, vierme cu două feţe?

Cohl îşi mută privirea de la omul de pe bar la Lope.

— E un prieten de-al tău?

— Nu pentru mult timp, zise Lope, ridicându-se în picioare şi făcând cu mâna. Aici, Pezzle.

Pezzle miji ochii în direcţia lui Lope, apoi sări de pe bar şi începu să înainteze împingând şi înghiontind prin mulţime, cu trupa lui pe urme.

— Eşti un mincinos de două parale, spuse el de îndată ce ajunse la separeu. Te-ai gândit că poţi să pleci fără să ne plăteşti, nu?

Cohl îl urmări pe Lope cum cuprindea totul dintr-o singură privire: arma ridicată a lui Pezzle, poziţia celorlalţi trei oameni, cât de departe îşi ţineau mâinile de pistoale.

— Nu vă meritaţi plata, zise Lope neutru. Nu v-aţi ocupat decât de unul dintre ei şi m-aţi lăsat pe mine să strâng după voi.

Cohl şi Boiny începură să se strecoare afară din separeu, dar Lope îşi puse mâna pe umărul lui Cohl.

— Nu te depărta, căpitane. Termin imediat. Poţi să o iei ca pe o audiţie.

— În regulă, spuse Cohl şi se aşeză la loc.

Clienţii din separeurile alăturate nu erau la fel de încrezători precum Cohl. Căţărându-se peste scaune şi orice le mai stătea în cale, începură să fugă din linia de tragere.

Transpirând din greu, Pezzle înghiţi în sec şi îşi recăpătă vocea.

— O să plăteşti, zise el, împroşcând salivă cu buzele groase.

Cohl nici nu văzu când arma lui Lope ieşi din toc.

Zări o pată, care era mâna lui Lope, în mişcare, auzi câteva arme descărcându-se şi, în clipa următoare, Pezzle şi oamenii săi zăceau unii peste alţii pe podea.

Cu pistolul încă fumegând în mână, Lope se uita la Cohl în aşteptare.

— Eşti bun, zise Cohl dând din cap.

Astroportul Karfeddion era o întindere de terminale de andocare, ateliere de reparaţii şi taverne chiar mai prăpădite decât Mynockul Beat. Făcând un semn din cap către câţiva membri ai echipajului de întreţinere al Terminalului 311, Cohl, Boiny şi Lope se îndreptară spre cargobotul obosit pe care Frontul Nebula îl oferise.

— Ce s-a întâmplat cu *Şoimul-Liliac*, căpitane? întrebă Lope în timp ce se uita cu nesiguranţă la navă.

— E prea cunoscut pentru locul în care mergem, spuse Cohl.

Îl prezentă pe Lope celor doi oameni care stăteau la baza rampei de urcare la bordul cargobotului.

— Căpitane, zise unul dintre ei cu o voce scârţâitoare, vă aşteaptă o tipă în compartimentul de la prora.

— Cine e? întrebă Cohl.

— N-a vrut să zică.

Cohl şi Boiny schimbară priviri.

— Poate că e vânătorul ăla de recompense pe care îl căutaţi, sugeră rodianul.

— Am altă părere, spuse Cohl, fără să explice.

— Nu cred...

— Cine altcineva ar putea fi? Singurul lucru pe care nu îl înţeleg este cum a dat de mine.

— Poate că a prins un dispozitiv de urmărire de tine înainte să plece, sugeră Boiny.

Îl lăsară pe Lope şi pe ceilalţi să se cunoască mai bine şi urcară pe rampă.

— Nu ţi-am spus c-o să-i fie dor de mine? întrebă Cohl peste umăr de îndată ce păşi în cala de la prora.

Rella şedea în scaunul lui Cohl, cu picioarele ei lungi unul peste altul.

— Ai avut dreptate, Cohl, zise ea. N-am putut sta departe – dar nu din motivele la care te gândeşti tu. Îmbrăcămintea ei formată din tunică, pantaloni, capă şi glugă era făcută dintr-o fibră argintie metalică ce sclipea atunci când ea se mişca.

— După cum arăţi, aş spune că ai intrat prea mult în fondul de pensie şi acum ai nevoie de credite.

Ea se încruntă la el.

— E sigur să vorbim aici?

Cohl făcu un semn din cap spre Boiny, care porni sistemul de securitate al cabinei.

— Am auzit zvonuri că formezi un echipaj nou, spuse Rella când Cohl se aşeză.

El ridică din umeri.

— Ce-aş fi putut face după ce m-ai părăsit?

Ea nici măcar nu schiţă un zâmbet.

— Din câte am auzit eu, cauţi observatori şi exterminatori de mâna a doua – ca bruta aia pe care tocmai ai adus-o.

— Misiunile dure cer personal dur.

Rella îl privi în ochi.

— În ce te-ai băgat, Cohl? Fi cinstit cu mine... de dragul vremurilor de demult.

Cohl se gândi, apoi zise.

— E o execuţie.

Ea dădu din cap cu subînţeles.

— Cine-i ţinta?

— Valorum... pe Eriadu.

Rella păru să se facă mică în scaun, ca şi cum cele mai mari temeri ale ei ar fi prins viaţă.

— Cohl, nu poţi să faci asta.

El hohoti scurt.

— Eşti invitata mea să te uiţi.

— Ascultă-mă, începu ea.

— Ce, ţi-ai cumpărat nişte scrupule să se asorteze cu noul tău costum – cu noua ta persoană?

— Scrupule? Nu mă insulta, Cohl.

— Atunci, ce-i cu Valorum?

Ea clătină din cap.

— Nu are legătură cu Valorum. E vorba despre tine – despre reputaţia ta. Fără ca măcar să încerc, am aflat că ai fost pe Belsavis, Malastare, Clak'dor şi Yetoom. Cât de greu crezi că o să fie pentru altcineva să îţi ia urma? Şi nu mă refer la brutele care vor să le angajezi. Vorbesc de judiciari sau de Jedi.

— Îţi mulţumesc pentru avertisment, Rella, dar nu va mai avea importanţă. Îi am pe toţi de care am nevoie. Fireşte, doar dacă nu vrei să te înscrii şi tu.

Ea îi susţinu privirea.

— Vreau.

El clipi.

— Nu, nu glumesc, Cohl, zise ea.

Dintr-odată, Cohl deveni serios şi o luă de mâini.

— Ascultă, puştoaico, îţi mulţumesc că m-ai găsit, dar nu vrei să te implici în operaţiunea asta.

Ea îl studie.

— Nu înţeleg. Adineaori te purtai ca şi cum ai avea galaxia la degetul mic.

— Mă dădeam mare, Rella, pur şi simplu.

— Vrei să zici că îţi doreşti să nu fi acceptat misiunea?

— Poate că doar îmi simt vârsta, dar, da, ar fi trebuit să mă retrag atunci când puteam. Adică, nu poate să fie

aşa de greu să înveţi despre cum să condensezi umezeala, nu? Şi tot vor mai fi vremuri interesante...

Rella zâmbi larg.

— Fireşte că o să mai fie şi vremuri interesante, Cohl, dar renunţă la asta. Poţi să pleci chiar acum.

El clătină din cap.

— Mi-am dat cuvântul. Trebuie cel puţin să termin asta.

Rella îl cercetă pentru o clipă, apoi oftă.

— Un motiv în plus să vin şi eu. Dacă tu nu eşti în stare să îţi porţi de grijă, atunci va trebui să o fac eu.

22

O planetă formată din continente neregulate şi mări înguste, Eriadu, gri ca ardezia, încercase de mult să fie un Coruscant al Inelului Exterior. Scopul fusese promovat prin intermediul poziţiei alese a lui Eriadu în inima sectorului Seswenna, la intersecţia Căii Hydiene cu ruta comercială Rimma. Dar dacă pe Coruscant majoritatea fabricilor şi turnătoriilor era ţinută în anumite zone, pe Eriadu industria domnea peste tot, poluând aerul, pământul şi marea cu deversările neîntrerupte de produse derivate toxice. Mai rău, în timp ce planeta era prosperă în comparaţie cu vecinii ei, legiuitorii lui Eriadu rămâneau mai interesaţi de dezvoltarea necontrolată decât de investirea în purificatoarele atmosferice de apă şi în sistemele de colectare a gunoaielor care făceau Coruscantul locuibil.

Oraşul principal al planetei era în emisfera sudică. Un port la mare prosper, care se dezvoltase în jurul gurii de vărsare a unui fluviu important, se întindea pe

aproape o sută de kilometri spre interiorul continentului, desfăşurându-se pe malurile unui golf în formă de deget la vest şi căţărându-se pe dealurile odată bine împădurite care se înălţau în spatele lui.

Din spatele limuzinei cu elevatoare propulsoare, protejată de un ecran de energie care îl purta pe lângă mulţimea de demonstranţi de la Astroportul Eriadu, Valorum bănuia că, odată, oraşul trebuie să fi fost un peisaj minunat.

Acum era o vizuină întunecată cu domuri înclinate, alei înguste, arcade şi turnuri înalte şi pieţe în aer liber, înţesate de negustori cu turbane, femei acoperite cu văluri, bărbaţi bărboşi trăgând din muştiucele narghilelelor bolborositoare şi animale de povară cu şase picioare, încărcate cu marfă, concurând pentru spaţiu cu speedere de teren ruginite şi sănii repulsoare îmbătrânite.

Valorum nu se putea abţine să se gândească la Eriadu ca la un revers prăfuit şi părăsit al lui Theed, capitala lui Naboo.

Hărmălaia vocilor şi a vehiculelor aproape răzbătea prin geamurile fumurii antifonate ale limuzinei lui, deşi multe dintre străzile oraşului fuseseră golite pentru trecerea sa. Traficul fusese deviat şi aproape la fiecare intersecţie erau postaţi droizi şi personal de securitate. Cetăţenilor li se permitea să privească de pe trotuarele înguste, însă oricine era prins trăgând cu ochiul de la vreun etaj superior sau de pe vreo pasarelă risca să fie împuşcat de către lunetiştii judiciari aflaţi pe acoperişuri şi mergând pe speedere pe deasupra convoiului plutitor al delegaţiei Coruscantului.

Mai înainte, Valorum aflase că de la astroport fuseseră trimise câteva coloane false şi că traseul pe care convoiul său îl urma prin oraş fusese modificat în ultima clipă, pentru a împiedica atacurile premeditate.

Pentru trupa protectoare de judiciari, Gărzi Senatoriale şi droizi de securitate, el era cunoscut sub numele de cod "Marfa". După decizia de a trimite jumătate din trupa suplimentară de Cavaleri Jedi pe Asmeru, pentru a rezolva criza de acolo, şefii detaliilor de securitate ceruseră ca Valorum să accepte să poarte un implant temporar pentru ca ei să ştie tot timpul unde se afla.

Era o ironie că el stătea în lumina reflectoarelor, când întreaga idee a summitului comercial fusese de a concentra atenţia asupra planetelor din Inelul Exterior. Totuşi, era bucuros că avusese destulă minte pentru a-l asculta pe senatorul Palpatine să continue întâlnirea la nivel înalt aşa cum era plănuită, în ciuda a ceea ce se întâmpla în sectorul Senex.

O ironie în plus era faptul că familia Valorum jucase un rol în poluarea atmosferei lui Eriadu, ca şi în distrugerea ei, prin intermediul bilelor imense de foc ce ţâşneau periodic din furnalele fabricilor care dominau mahalalele oraşului.

Contribuţia familiei era un concern de transport şi de construire a navelor spaţiale, aflat pe orbită şi în câteva clădiri de la sol. În privinţa producţiei, firma nu era în aceeaşi grupă cu TaggeCo şi alte companii gigant, iar în termeni de transport nu putea concura cu Transporturi Duro, cu atât mai puţin cu Federaţia Comercială. Dar, mulţumită în parte numelui Valorum, compania reuşise întotdeauna să aibă profit.

Rudele de pe planetă ale lui Valorum îi oferiseră casele şi conacele lor impresionante să le folosească pe durata vizitei, dar, încă o dată, urmase o sugestie a senatorului Palpatine, aceea de a sta în casa guvernatorului-locotenent de sector, care era o cunoştinţă a lui Palpatine.

Numele guvernatorului-locotenent era Wilhuff Tarkin, iar despre locuinţa lui se spunea că dădea spre apele albastre artificiale ale golfului.

Despre Tarkin se zvonea că era un bărbat ambiţios, cu idei grandioase, şi că, în această privinţă, vila lui de la malul mării nu dezamăgea.

De aceleaşi dimensiuni cu cele ale verilor bogaţi ai lui Valorum de pe Eriadu, casa era un amestec ostentativ al stilurilor clasic al Nucleului şi ornamentat al Inelului Mijlociu, care se prezenta cu spaţii interioare uriaşe, acoperite cu domuri, coloane aurite şi podele de piatră lustruite până la o strălucire de lichid. Totuşi, exista ceva impersonal la camerele uriaşe, cu tavan înalt, şi la colonadele impresionante. Era ca şi cum mobilierul scump şi operele de artă înrămate erau doar pentru a fi arătate, pe când ceea ce ar fi preferat proprietarul, de fapt, era sclipirea antiseptică a unui cargobot capabil de zbor.

Valorum fu condus în vilă de o încercuire de Gărzi Senatoriale. Tot sub escortă mergeau Sei Taria şi doisprezece membri ai delegaţiei Coruscantului la întâlnirea la nivel înalt. În urma lor, veneau Adi Gallia şi alţi trei Jedi, care fuseseră de acord cu cererea lui Valorum de a rămâne cât mai nebăgaţi în seamă.

Odată ajunşi înăuntru, gărzile îi lăsară lui Valorum un pic de spaţiu, însă doar pentru că fiecare invitat şi fiecare droid servitor fuseseră scanaţi cu mult înaintea sosirii lui. Casa însăşi fusese cercetată de sus până jos de către cei de la securitate, care transformaseră parte din conac în baza lor de control şi de comandă tactică. Lunetiştii stăteau în copaci şi pe parapete, iar navele de susţinere patrulau apele din larg.

O mărturie a priorităţilor conducătorilor lui Eriadu, Sala Seswenna, unde urma să aibă loc summitul, era o structură şi mai elaborată. Un dom de dimensiuni

enorme încorona o colină înaltă din centrul oraşului şi se ridica într-un mozaic splendid la o înălţime de două sute şi ceva de metri.

Valorum se aşteptase să fie sărbătorit, însă nu fusese pregătit pentru o adunare aşa de mare. Cu Sei Taria alături, fu anunţat într-o sală de bal plină cu demnitari reprezentând planete de peste tot din

Inelele Mijlociu şi Exterior. Veniseră de pe Sullust, Malastare, Ryloth şi Bespin; câţiva dintre ei îl admirau pe Valorum, dar cu toţii erau dornici să se facă auziţi în problema taxării zonelor libere.

— Domnule Cancelar Suprem, zise cel care pregătise totul, Eriadu este onorat să vă primească.

Guvernatorul-locotenent Tarkin era un om uscat, cu ochi albaştri pătrunzători, obraji traşi şi o gură lipsită de expresie. Avea o frunte înaltă şi osoasă, iar faţa întinsă părea să dezvăluie dimensiunea şi forma fiecărui os de dedesubt. Deja retrăgându-se pe la tâmple, părul său negru era pieptănat drept pe spate şi tăiat cu grijă. Stătea drept şi mândru ca un ofiţer de armată şi împrăştia un aer de degajare aristocratică.

Valorum îşi aminti că auzise despre Tarkin că, de fapt, servise în armată atunci când Eriadu era parte a ceea ce fusese cunoscut drept Regiunile Periferice.

— Senatorul Palpatine a sosit cu dumneavoastră? întrebă Tarkin.

— I-au mai rămas câteva probleme de rezolvat pe Coruscant, răspunse Valorum. Dar sunt sigur că delegaţia lui Naboo va sosi la timp pentru luările de cuvânt de la deschiderea întâlnirii la nivel înalt.

Tarkin îl cercetă făţiş pe Valorum în timp ce păşeau prin sala de bal, mulţimea desfăcându-se în calea lor.

— Sunt rare ocaziile când cineva implicat în politica Republicii părăseşte Coruscantul, continuă Tarkin. E un fel de închisoare, nu? Dacă datoria mi-ar cere vreodată

să stau într-un singur loc, cel puţin aş cere să am un spaţiu larg în jurul meu. Descrise un cerc cu braţele lui slabe.

Valorum se forţă să zâmbească.

— Călătoria a fost scurtă şi plăcută.

— Da, dar să părăsiţi Coruscantul şi să veniţi aici... Este nici mai mult, nici mai puţin decât extraordinar.

— Nimic mai puţin decât ce este necesar, zise Valorum.

Tarkin ridică o sprânceană în timp ce se întorcea uşor.

— Necesar poate, dar cu siguranţă nemaivăzut. Şi cred că spune multe despre dorinţa dumneavoastră de a face ceea ce este cel mai bine şi mai drept pentru sistemele îndepărtate. Îşi coborî vocea pentru a adăuga. Sper că nu aţi fost deranjat de revolte.

Valorum se încruntă.

— Nu am observat revolte. Era o mulţime de protestatari la astroport, dar...

— Ah, da. Fireşte, nu puteaţi vedea revoltele deoarece convoiul dumneavoastră a schimbat traseul în ultima clipă.

Valorum nu era sigur cum ar fi trebuit să răspundă.

— Permiteţi-mi să vă spun cât de neliniştiţi am fost din cauza recentului atentat la viaţa dumneavoastră, domnule Cancelar Suprem. Şi totuşi, cred că avem cu toţii problemele noastre locale. Ryloth are contrabandiştii săi, regele Veruna de pe Naboo are detractorii săi, iar Eriadu are Federaţia Comercială şi posibilitatea taxării rutelor comerciale.

Valorum era conştient de unele dintre privirile mai puţin plăcute pe care i le aruncau invitaţii lui Tarkin.

— Veştile despre tentativa de asasinat nu par să-mi fi adus multă simpatie în această încăpere.

Tarkin făcu un semn nepăsător.

— Temerile noastre privind taxarea se învârt în jurul potenţialului de creştere a corupţiei, aşa cum s-a întâmplat întotdeauna când straturi suplimentare de birocraţie au fost aşezate între cei cu putere şi cei fără.

— Dar asta nu înseamnă că preferăm separatismul sau că încurajăm rebeliunea deschisă. Ca alte planete din lungul Rimmei, Eriadu are mulţi susţinători ai Frontului Nebula, dar eu nu sunt unul dintre ei; nici cei din administraţia guvernatorului nu sunt. Ameninţările de insurecţie trebuie întâmpinate cu o forţă centralizată, puternică. Trebuie să profităm de moment şi să lovim.

Tarkin îşi îndulci diatriba cu un hohot prin care se dezaproba.

— Iertaţi frenezia unui umil guvernator-locotenent, domnule Cancelar Suprem. Mai mult, îmi dau seama că nu este în stilul Republicii să răspundă la violenţă cu violenţă.

— Şi eu m-aş fi gândit la fel, până de curând, interveni cineva din apropiere.

Dispreţul şi provocarea se amestecau în vocea feminină, rafinată, iar vorbitoarea era o doamnă în fiecare părticică a ei, de la trena rochiei sale nepreţuite, până la tiara împodobită cu diamante orbitoare.

Tarkin zâmbi subţire în timp ce îi întindea braţul îndoit femeii trupeşe şi o prezentă.

— Domnule cancelar suprem, este plăcerea mea să v-o prezint pe Lady Theala Vandron, din sectorul Senex.

Luat pe nepregătite, Valorum se înroşi, înclinându-şi capul într-o plecăciune curtenitoare.

— Lady Vandron, spuse el fără emoţie.

— S-ar putea să vă intereseze, domnule Cancelar Suprem, că situaţia ostaticilor de pe Asmeru a fost, să zicem, rezolvată.

— Asmeru? întrebă Tarkin. Ce este asta?

Valorum îşi recăpătă iute cumpătul.

— Republica a trimis o delegaţie de pace formată din judiciari şi Jedi pentru a se confrunta cu agenţii Frontului Nebula aflaţi acolo.

Tarkin îl privi pieziş.

— Să se confrunte sau să îi reţină?

— Oricare acţiune ar fi fost mai potrivită.

Lui Tarkin i se lumină faţa când înţelese.

— Deci de aceea câţiva judiciari şi Jedi au fost luaţi de pe Eriadu. Ei, oricum, se pare că politicile noastre nu sunt atât de antietice, până la urmă, domnule Cancelar Suprem.

— În baza unei tentative de asasinat, domnul Cancelar Suprem acţionează direct într-un spaţiu care nu aparţine Republicii, spuse Lady Vandron uitându-se la Tarkin. Suntem datori să îl respectăm pentru disponibilitatea de a se aventura atât de departe de casă în asemenea vremuri grele.

Valorum acceptă complimentul stângaci cu rezervă politicoasă.

— Fiţi siguri, doamnă, şi domnule guvernator-locotenent Tarkin, Coruscantul este pe mâini bune.

Deşi Valorum nu se bucura de un sprijin unanim nici chiar pe Coruscant, absenţa lui se simţea, mai ales în districtul guvernamental, unde o urmă de răutate plutea în aer.

Membrii Senatului Galactic îşi luau liber cât se desfăşura întâlnirea la nivel înalt. Dar câţiva mai sârguincioşi se prezentară la birourile lor din clădirea Senatului, măcar pentru a recupera munca rămasă în urmă.

Bail Antilles era unul dintre ei.

Petrecuse dimineaţa schiţând o propunere care ar fi scăzut tensiunile comerciale dintre Alderaanul său de baştină şi vecina Delaya. Când se întrerupse pentru

prânz, nu se mai gândea la altceva decât la un pahar mare cu bere Gizer la restaurantul lui preferat de lângă clădirea Instanţelor. Însă politica îi zădărnici planul sub forma senatorului Orn Free Taa, care îl opri pe cel mai public coridor al senatului.

Corpolentul twi'lek mergea pe o sanie plutitoare.

— Pot să plutesc alături de dumneavoastră pentru o clipă, domnule senator Antilles? întrebă el.

Antilles făcu un gest de aprobare.

— Ce este? zise el, evident iritat.

— Ca să trec direct la subiect, nişte informaţii destul de interesante şi-au găsit drumul spre mine. M-am gândit să le aduc la cunoştinţa senatorului Palpatine, dar el mi-a sugerat că dumneavoastră, ca preşedinte al Comisiei de Activităţi Interne, aţi fi cel cu care ar trebui să vorbesc.

Antilles începu să protesteze, apoi oftă resemnat.

— Spune-ţi, domnule senator.

Cozile de cap groase ale lui Taa fremătară uşor de nerăbdare.

— După cum ştiţi, am fost numit de curând la Comisia de Alocaţii şi, în această calitate, am căutat printre precedente şi legi pentru propunerea domnului Cancelar Suprem Valorum de taxare a zonelor libere. În mod clar, o astfel de taxare va avea consecinţe şi ramificaţii neanticipate, dar sperăm să prevenim corupţia imaginând scenarii despre ce este posibil să se întâmple, dacă propunerea va trece de votul în Senat.

— Sunt sigur că da, mormăi Antilles.

Taa acceptă sarcasmul cu uşurinţă.

— Domnul Cancelar Suprem a afirmat că doreşte ca un procent din aceste venituri obţinute prin taxarea rutelor comerciale – până la urmă, a Federaţiei Comerciale – să fie alocat ajutoarelor sociale şi tehnologice pentru lumile din Inelele Mijlociu şi Exterior care ar putea fi afectate negativ de taxare.

— Totuşi, aceasta dă naştere unei dileme. Dacă proiectul este ratificat şi Federaţia Comercială este forţată să cedeze o parte din controlul pe care îl deţine asupra căilor spaţiale, multe concerne de transporturi mai mici vor profita – nu doar ca rezultat al nou-createi pieţe competitive, ci şi din acele reduceri de taxe rezervate pentru dezvoltarea sistemelor îndepărtate.

Antilles lăsă să i se vadă nedumerirea.

— Nu sunt sigur că înţeleg dilema.

— Ei, atunci, permiteţi-mi să ilustrez un caz anume. Baza de date a Comisiei Alocaţiilor a făcut o căutare după corporaţiile din Inelul Exterior îndreptăţite să beneficieze de pe urma taxării şi a verificat rezultatele cu datele de la Comisia de Distribuire a Fondurilor, din care, de asemenea, fac parte. Din lista de mii de corporaţii, un concern a fost scos în evidenţă: un concern de transporturi aflat pe Eriadu care a primit o infuzie bruscă şi, aş putea adăuga, substanţială de capital.

— Asta nu mă surprinde, zise Antilles. Investitorii atenţi fac acelaşi lucru pe care îl face şi comisia dumneavoastră, doar că ei caută oportunităţi financiare.

— Exact, spuse Taa. Speculaţie. Dar, în acest caz, dilema apare din faptul că acel concern este deţinut de rude ale Cancelarului Suprem Valorum.

Antilles se opri şi se întoarse către twi'lekul plutitor.

Taa arătă palmele mâinilor sale mari.

— Lăsaţi-mă să spun foarte clar că nu sugerez o ilegalitate din partea domnului Cancelar Suprem. Cu siguranţă ştie că oricine cu informaţii privilegiate despre propuneri legislative sau contracte de construcţii şi altele asemenea este obligat prin statutul 435, substatutul 1759 al Legii Proprietăţilor Adăugite, să se abţină de la a profita de pe urma acestor cunoştinţe prin investiţii sau prin alte mijloace.

Antilles miji ochii.

— Dar sugeraţi ceva tocmai nesugerând.

Taa clătină din cap.

— Doar mi se pare curios că domnul Cancelar Suprem nu a adus acest aparent conflict de interese în atenţia Senatului. Am încredere că dilema va dispărea odată ce vom stabili originea investiţiei şi vom fi satisfăcuţi că nu există nici o legătură între acei investitori şi domnul Cancelar Suprem Valorum.

— Aţi aflat ceva? întrebă Antilles.

— Acesta este încă un lucru ciudat, zise Taa. Cu cât mai adânc sap după sursă, cu atât mai multe fundături întâlnesc. Este aproape ca şi cum cineva nu ar dori să se ştie de unde sau de la cine provine investiţia. Lipsa mea de succes este explicată parţial de faptul că îmi lipsesc aprobările necesare pentru a accesa dosarele financiare relevante. Felul de acces la care mă refer cere pe cineva cu o poziţie înaltă. Cineva ca dumneavoastră.

Antilles îl privi fix.

— Presupun că aţi adunat informaţiile pertinente, domnule senator.

Taa îşi stăpâni un zâmbet.

— De fapt, se întâmplă să am o copie la mine.

Îi oferi un cub holografic de date.

Antilles îl luă.

— O să văd ce pot să aflu.

23

Şoimul-Liliac gonea direct spre Karfeddion, un semicerc verde bălţat care umplea videcranele de la prora ale navei de susţinere. În cockpitul suspendat, Qui-Gon stătea la manete. Îmbrăcat cu un poncho, o

eşarfă şi cizme împrumutate de pe Asmeru, arăta pe deplin ca un membru al Frontului Nebula.

Obi-Wan stătea în spatele scaunului copilotului, scoţându-şi mantia cafenie.

— Pune-ţi roba acolo, zise Qui-Gon arătând spre scaunul gol al navigatorului. Împreună cu sabia de lumină.

Obi-Wan îngheţă.

— Sabia mea?

— Odată ce aterizăm, vrem să fim siguri că facem o impresie greşită.

Obi-Wan se gândi o clipă la asta, apoi dădu cu nesiguranţă din cap şi îşi desfăcu cilindrul de la centură. Punând sabia de lumină jos, se strecură înapoi în scaunul copilotului.

— Maestre, am acţionat bine pe Asmeru? întrebă el întrerupând o tăcere prelungită. Ar fi putut fi evitată violenţa, aşa cum îşi dorea maestrul Yaddle?

— Ce poate fi evitat, când sfârşitul lui este dorit de Forţă?

Obi-Wan amuţi iar pentru o vreme.

— Este periculos să te gândeşti prea mult la partea întunecată?

— Îmi ţin privirea neclintită pe lumină, Padawan. Dar pentru a răspunde întrebării tale: gândirea şi acţiunea sunt două lucruri diferite.

— Dar cum putem fi siguri că gândurile noastre nu ne influenţează acţiunile? Calea pe care mergem este uneori aşa de îngustă.

Qui-Gon porni pilotul automat al Şoimului-Liliac şi se întoarse cu faţa la ucenicul lui.

— Să îţi spun cum mi-a explicat Yoda mie când eram chiar mai tânăr ca tine?

— Da, maestre.

Qui-Gon se uită în gol pe videcran în timp ce vorbea.

— Pe îndepărtata Generis există un desiş întunecat, des, aproape impenetrabil, de copaci sallap. De multe generaţii, era nevoie să străbaţi un drum lung în jurul pădurii pentru a ajunge la vestitul lac adânc de pe partea cealaltă. Dar apoi un Lord Sith s-a gândit să croiască o potecă direct printre copaci, în speranţa de a oferi un drum mai scurt spre lac.

— După cum poate îţi imaginezi, puţini au fost cei care au mers pe ambele drumuri şi au scăpat cu viaţă ca să povestească despre experienţele lor. Dar cu toţii sunt de acord că, deşi calea prin pădurea întunecată este mai scurtă, de fapt nu ajunge la lac. Pe când poteca ce ocoleşte pădurea, deşi lungă şi grea, nu numai că ajunge la mal, dar ea însăşi este destinaţia.

Fără să se uite la Obi-Wan, Qui-Gon întrebă.

— Pe Asmeru, te-ai aventurat în pădurea întunecată sau ai rămas în lumină, cu Forţa ca însoţitor şi aliat?

— Nu am avut nici o destinaţie în minte în afară de a merge unde mă îndrumă Forţa.

— Atunci, ai primit răspunsul.

Obi-Wan se întoarse cu faţa la câmpul de stele.

— Lorzii Sith au fost înaintea vremurilor maestrului Yoda, nu, maestre?

Qui-Gon aproape zâmbi.

— Nimic nu a fost înaintea vremurilor maestrului Yoda, Padawan.

Obi-Wan se întoarse şi se uită spre cabina de la prora.

— Maestre, despre Cindar…

— Nu, nu am deloc încredere în el.

— Atunci de ce am venit la Karfeddion?

— Trebuie să începem de undeva, Obi-Wan. Cu timpul, chiar şi minciunile lui Cindar vor trăda adevăratele lui intenţii.

— La timp ca noi să-l împiedicăm pe căpitanul Cohl să facă ce l-a pus Havac să facă?

— Asta nu pot spune, Padawan.

Tocmai atunci, Cindar apăru pe lângă ei şi privirea îi căzu pe mantiile Jedi şi săbiile de lumină scoase.

— N-o să vă simţiţi dezbrăcaţi fără ele?

Obi-Wan se întoarse de la consolă cu faţa la el.

— Vrem să fim siguri că facem impresie greşită.

— Bun plan, zise niktoul. Mai ales că şi eu sunt nou pe Karfeddion şi habar nu am de unde să începem să-i căutăm pe Cohl sau pe Havac.

Qui-Gon se uită la el.

— Nu-ţi face griji despre asta. Bănuiesc că deja avem un punct de pornire.

Cu nava în terminalul de andocare, Qui-Gon, Obi-Wan şi Cindar coborâră pe rampă şi începură să facă cercetări la unele dintre tavernele şi cafenelele rău famate care înconjurau astroportul. Nu ajunseseră la douăzeci de metri de navă, când doi tehnicieni de întreţinere îi opriră la ieşirea în stradă.

— *Şoimul-Liliac*, da? îl întrebă cel mai înalt dintre ei pe Qui-Gon.

Acesta îl privi pe bărbat în ochi.

— Cine întreabă?

— Fără supărare, căpitane, zise celălalt, arătându-şi mâinile pătate de unsoare într-un gest împăciuitor. Nu voiam decât să-ţi spunem că tocmai l-ai pierdut.

Qui-Gon începu să spună ceva, dar se gândi mai bine.

— Tocmai l-am pierdut?

— A decolat cu vreo două ore în urmă, răspunse cel înalt, cu un echipaj complet şi un cargobot corellian obosit.

— Oh, nava aia, spuse Qui-Gon.

Cel mai scund dintre tehnicieni luă o expresie conspirativă.

— Voi trei faceţi parte din misiunea asta pe Eriadu?

— Tu ce crezi? întrebă retoric Qui-Gon.

Cei doi tehnicieni schimbară priviri pline de înţeles.

— Nu se întâmplă să mai ai nevoie de vreo două mâini de ajutor, căpitane? întrebă înaltul.

Qui-Gon se prefăcu că îi cântărea.

— Nu am nevoie de tehnicieni. Ce alte talente mai aveţi?

— La fel ca aceia cu care a plecat Cohl, căpitane, spuse înaltul tot mai sigur. Arme grele şi uşoare, arme de luptă corp la corp, explozivi, ce doreşti.

— Războaie mici şi revoluţii, zise şi celălalt, entuziasmat.

Qui-Gon dădu din cap.

— O să-i trimit vorbă căpitanului Cohl.

Cel mai mare îşi înghionti nerăbdător partenerul.

— Mulţumim mult, căpitane.

— Ne puteţi spune ce s-a pus la cale? întrebă celălalt. Doar ca să ştim cum să ne pregătim?

Qui-Gon scutură hotărât din cap.

Cel mai înalt se încruntă.

— Înţelegem. Doar că am auzit că este o misiune de exterminare.

Qui-Gon nu spuse nimic, într-un fel hotărât, cu o faţă neutră.

— Ei, ştii unde să ne găseşti, căpitane, spuse cel mai scund.

Qui-Gon îi lăsă să înainteze câţiva paşi către ieşire înainte de a striga.

— Apropo, Havac era cu el?

În mod clar, întrebarea îi zăpăci.

— Nu ştim numele, căpitane, răspunse cel mai scund dintre ei. Doar Cohl, amicul lui rodian şi cei pe care i-a angajat Cohl.

Celălalt rânji cu toată gura.

— Şi femeia.

Qui-Gon ridică din sprâncene.

— Deci era şi ea acolo.

Înaltul hohoti scurt.

— Dacă frumuseţea ar putea ucide; da, căpitane?

Qui-Gon nu-i aruncă nici măcar o privire lui Obi-Wan până când perechea ieşi din terminalul de andocare. Însă până atunci, Cindar deja îşi făcuse mutarea.

— Eşti tare norocos, zise umanoidul, ţinându-i pe amândoi în cătarea pistolului.

— Nu de unde stau acum, spuse Qui-Gon.

— Nu trebuia să auzi nimic din astea, continuă Cindar. Nu am ştiut nimic despre venirea lui Cohl pe Karfeddion.

— Deci asta era doar ca să ne ţii departe de Eriadu?

Cindar rânji batjocoritor.

— Da, şi aici se termină, Jedi. Păcat că v-aţi lăsat săbiile de lumină la bord.

Qui-Gon îşi încrucişă braţele.

— Ce ţi-a dat curaj să îţi scoţi pistolul şi să te dai în vileag?

— Ha?

Obi-Wan trimise un sunet slab spre navă şi Cindar se întoarse iute. Când reveni la cei doi Jedi, aceştia se mişcaseră.

Zărindu-l pe Obi-Wan la zece metri în dreapta lui, Cindar trase o rază de laser, dar Qui-Gon chemă Forţa să îi împingă lui Cindar mâna în care ţinea arma, iar proiectilul se duse aiurea. În aceeaşi clipă, Obi-Wan sări peste capul lui Cindar, aterizând direct în spatele lui.

Cindar se întoarse pe călcâie, gata să tragă.

Obi-Wan lovi circular cu piciorul în faţă, zburându-i lui Cindar pistolul din mână. Ghemuindu-se brusc, se răsuci pe un picior, secerându-i picioarele adversarului.

Umanoidul solid căzu greoi pe o parte, însă ţâşni agil în picioare şi începu să avanseze, executând combinaţii de lovituri cu pumnii şi picioarele, pe care Obi-Wan le pară cu antebraţele şi cu gambele.

Frustrat, Cindar îl cuprinse pe Obi-Wan în braţe, doar că se îmbrăţişă singur când Obi-Wan se făcu mic şi scăpă. Dezechilibrat, Cindar se împletici în faţă şi se izbi de unul dintre trenurile de aterizare ale Şoimului-Liliac.

Obi-Wan sări şi ateriză.

Cindar atacă – dar cu un scop ascuns.

Anticipând următorul salt al lui Obi-Wan, umanoidul se opri brusc, apoi lovi puternic cu piciorul din întoarcere. Nimerit în piept în timp ce ateriza, Obi-Wan fu proiectat de forţa loviturii, făcu roata într-o parte şi ateriză pe ambele picioare, cu faţa la Cindar. Umanoidul atacă încă o dată, primind impactul saltului mortal brusc al lui Obi-Wan drept în bărbie.

Ameţit, Cindar se clătină în spate, oprindu-se în acelaşi tren de aterizare. Eschivând următoarele lovituri ale lui Obi-Wan cu înclinări şi răsuciri, se lăsă pe vine şi îl apucă brusc de gleznă pe acesta. Însă Obi-Wan se depărtă iar, făcând un salt pe spate.

Oprirea scurtă a luptei era tot ce îi trebuia lui Cindar. Dintr-un toc de la gleznă scoase un pistol de rezervă.

Prima rază de laser atinse piciorul lui Obi-Wan şi îl făcu să cadă într-un genunchi. Qui-Gon apăru din senin şi îl scoase din calea celei de a doua. Proiectile compacte de lumină energizată ţâşniră prin terminal, sărind din pereţi şi tavan.

Cindar încerca să-i urmărească pe Jedi, dar aceştia se mişcau prea repede pentru el. Următoarele raze

ricoşară din burta Şoimului-Liliac şi reveniră nebuneşte spre el din podea.

Apoi focurile încetară.

Stând nemişcat în faţa lui Qui-Gon şi a lui Obi-Wan, Cindar avea o privire pierdută şi gura strâmbată într-un rictus de surpriză. Când se prăbuşi cu faţa în jos, văzură arsura unei raze de laser care nimerise ricoşând în centrul spinării lui.

Qui-Gon se aplecă asupra lui şi îi verifică semnele vitale.

— Ne-a spus tot ce putea.

Obi-Wan se ridică de pe podea, cruţându-şi piciorul rănit.

— Şi acum, maestre? întrebă el.

Qui-Gon făcu un semn din cap spre *Şoimul-Liliac*.

— Ne întrecem cu căpitanul Cohl spre Eriadu.

— Karfeddion? întrebă uluit Yoda. În altă căutare este?

Saesee Tiin îi aruncă o privire lui Yaddle înainte de a răspunde.

— Nu alta decât căutarea care l-a preocupat în ultima lună.

Yoda îşi duse degetul arătător la buze, închise ochii şi clătină din

cap consternat.

— Din nou, căpitanul Cohl.

Unsprezece dintre cei doisprezece membri ai Consiliului Jedi erau adunaţi în turnul lor înalt, iar soarele dispărea pe după cuba vestică a Coruscantului într-o explozie de culori. Scaunul lui Adi Gallia era gol.

— Lui Qui-Gon nu-i stă în fire să sfideze dorinţele ferme ale Consiliului şi ale Cancelarului Suprem, zise Plo Koon.

Yoda deschise brusc ochii şi îşi ridică toiagul.

— Nu. Lui Qui-Gon în fire îi stă. Întotdeauna înainte, Forţa Vie. După acţiunile lui Qui-Gon viitorul se va modela. Scutură iar din cap.

— Singurul pericol real este dacă face ceva care să mărească şi mai mult ruptura dintre Republică şi sectorul Senex, spuse Oppo Rancisis. Mă tem că evenimentele de pe Asmeru deja l-au pus pe Cancelarul Suprem Valorum într-o poziţie nepotrivită.

— La momentul oportun, adăugă Even Pieli, Vandron şi celelalte case nobiliare din Senex ar putea arăta spre Asmeru ca la un exemplu de sfidare de către Republică a sectoarelor auto-guvernate. Scopul lui Valorum de a creşte încrederea în Republică a sistemelor îndepărtate ar fi subminat.

Mace Windu deschise gura să răspundă, când Ki-Adi-Mundi ieşi din turbolift.

— Îmi cer iertare că intervin, maestre Windu, spuse cereanul, dar am primit un mesaj urgent de la Qui-Gon Jinn.

— Ce transmite? întrebă Mace Windu.

— El şi Obi-Wan se îndreaptă spre Eriadu în *Şoimul-Liliac*.

Yoda căscă ochii într-o demonstraţie teatrală de surprindere.

— Căpitanul Cohl, Qui-Gon a devenit!

24

Ca port comercial, Eriadu era obişnuit să îşi vadă cerurile poluate pline de nave. Summitul comercial, totuşi, stabili un nou record de trafic, atât în atmosferă, cât şi pe orbită.

Printre miile de nave ancorate deasupra părţii luminate a planetei era acum un cargobot corellian uzat, aflat în atenţia unei nave de patrulare puternic înarmată, purtând emblema Oficiului Vamal şi de Imigraţie Eriadu. Între patrulă şi cargobot se mişca o mică navă cu un singur sett de aripi, de două ori mai mare decât un vânător spaţial standard.

Rella şi Boiny urmăreau pe unul dintre videcranele de la tribordul cargobotului cum nava se apropia. Îmbrăcaţi la fel, cu cizme până la genunchi, salopete, veste şi pălării moi cu boruri mici, arătau ca nişte călători spaţiali veterani.

— O facem ca la carte, spuse Rella. Funcţionarii vamali nu sunt învăţaţi să fie urâcioşi, aşa s-au născut ei. Se uită la Boiny. Vrei să mai repetăm?

Rodianul clătină din cap.

— Mă iau după tine.

Merseră la camera de presurizare de la tribord şi aşteptară să se deschidă. Curând, trei oameni în uniforme ţipătoare veniră la bord, însoţiţi de un patruped saurian nervos dotat cu o zgardă electronică. Animalul scotea limba din gura ca o tăietură, lingând în gol.

Aproape la fel de înalt ca Rella, inspectorul-şef era o femeie zveltă, cu pielea deschisă la culoare. Părul blond era bine tras pe spate şi împletit într-o coadă lungă.

— Duceţi-l pe Chak la pupa şi porniţi de acolo, le comandă ea celor doi însoţitori. Nu-l grăbiţi. Marcaţi tot ce-i atrage atenţia ca să ne ocupăm separat de acestea.

Cei doi agenţi vamali şi animalul se îndreptară spre partea din spate a navei. Şefa se uită după ei, apoi îi urmă pe Rella şi pe Boiny în cabina de la prora.

— Documentele de transport, ceru ea, întinzând mâna spre Rella.

Rella scoase un datacard din buzunarul de la piept şi îl puse în

palma femeii. Şefa introduse cardul într-un cititor portabil şi cercetă ecranul mic al aparatului.

De la pupa se auzi brusc un mârâit. Inspectoarea se uită peste umăr.

— Cred că animalul vostru a mirosit ceva urât la noi în bucătărie, zise Boiny pe un ton glumeţ.

Expresia aspră a femeii rămase neclintită.

— Nu înţeleg nimic, spuse ea după o clipă, arătând cu degetul spre ecranul cititorului. O privi bănuitoare pe Rella. Căpitane, ce transportaţi exact?

Rella îndreptă un pistol spre ea.

— Necazuri.

Ochii femeii se măriră. Zgomotele din spatele ei o făcură să se mai uite o dată peste umăr. Doi oameni robuşti şi un gotal răspunseră surprinderii ei evidente cu rânjete ameninţătoare.

— Îi ţinem pe ceilalţi doi la pupa, spuse Lope. Animalul e mort.

— Bună treabă, zise Rella, dezarmând-o cu îndemânare pe şefă.

Împungând-o pe femeie cu pistolul în coaste, o îndemnă spre

consola de comunicaţii a cargobotului.

— Vreau să îţi alertezi nava, spuse Rella în timp ce mergeau. Spune-i cui e la conducere că ai descoperit o încărcătură de contrabandă şi că ai nevoie imediat de întregul echipaj de inspecţie.

Femeia încercă să scape din strânsoarea Rellei, însă aceasta o prinse şi mai puternic şi o împinse în scaunul consolei de control.

— Fă-o, comandă Rella.

Femeia ezită, apoi se supuse, resemnată.

— Întregul echipaj? întrebă neîncrezător cineva de pe nava de patrulare. Aşa de grav e?

— Aşa de grav e, spuse şefa în microfonul consolei.

Rella închise comunicatorul şi făcu un pas în spate pentru a o măsura pe inspectoare.

— O să am nevoie de uniforma ta.

Femeia se holbă la ea.

— Uniforma mea?

Rella o bătu încetişor pe umăr.

— Bravo, fata. Se întoarse către Boiny şi ceilalţi. Postaţi-vă lângă camera de presurizare şi pregătiţi-vă să primiţi musafirii.

Mercenarii îşi verificară pistoalele cu laser şi plecară în grabă.

Nici cincisprezece minute mai târziu, şi purtând acum uniforma inspectoarei, Rella intră pe puntea navei de patrulare şi cercetă instrumentele. În spatele ei venea şefa, în sarcina lui Boiny, purtând cătuşe paralizante la încheieturi şi veşmintele de călător spaţial ale Rellei.

Boiny o îndemnă pe femeie să se aşeze în scaunul copilotului, apoi îşi apăsă degetul arătător cu ventuză în vârf; de o biluţă de comunicaţii din urechea ei dreaptă.

— Lope vrea să ştie ce decizie să ia în legătură cu echipa de inspecţie, îi spuse el Rellei.

Ea răspunse în timp ce studia instrumentele.

— Spune-i să-i închidă în cala de la pupa a cargobotului.

Se strecură în scaunul pilotului şi îl reglă după placul ei. Rella porni matricea de comunicaţii şi se întoarse cu faţa la şefă.

— Trimite un mesaj că aduci un transport de marfă confiscată prin puţul gravitaţional. Spune că vrei ca acesta să fie transferat în clădirea vămilor pentru o

inspecţie imediată şi că vrei să te aştepte nişte sănii plutitoare.

Femeia surâse.

— Nu respectă procedura. Nu o să mă asculte.

Reia zâmbi.

— Mersi de avertisment. Dar o vor face de data asta, pentru că oamenii de la clădirea vămilor sunt din echipa mea. O lăsă o clipă să înţeleagă. Uită-te urât la mine cât vrei, şefo, dar, în cele din urmă, o s-o faci.

Femeia se aplecă spre microfon, în mod clar sperând să iasă la iveală că Rella se înşela. Însă după ce ascultă transmisiunea, vocea de la celălalt capăt răspunse:

— O să pregătim săniile plutitoare.

Şefa continua să se uite urât la Rella.

— Crezi că nimeni nu ştie că am venit la bordul navei voastre?

— Sunt conştientă de asta, zise Rella. Dar nu avem nevoie de o zi întreagă ca să terminăm ce vrem să facem.

Legă centurile scaunului în care stătea inspectoarea în aşa fel, încât aceasta abia se putea mişca. Apoi primi o bandă adezivă de la Boiny şi o lipi de gura şefei.

— Stai liniştită o vreme, spuse Rella, lăsându-se pe vine pentru a o privi în ochi pe femeie. Venim repede.

Ea şi Boiny merseră la pupa la micul compartiment din spate al navei de patrulare. Cohl şi mercenarii erau deja acolo, înghesuiţi printre şase tuburi de marfă de câte doi metri înălţime, care fuseseră aduse de pe cargobot. Cu toţii purtau măşti de reciclare a aerului şi costume extravehiculare cu veste întărite metalic pe dedesubt.

— Chiar e necesar? îl întreba unul dintre oameni pe Cohl, făcând semn spre tuburile de marfă puse în picioare.

— Înţeleg că ai prefera să-ţi croieşti drum prin vamă cu arma în mână, nu?

— Nu, căpitane, răspunse bărbatul ursuz. Doar că nu îmi plac locurile strâmte.

Cohl râse cu tristeţe.

— Obişnuieşte-te. De acum nu o să fie decât locuri strâmte. Acum, treci înăuntru.

Fără tragere de inimă, omul deschise capacul îngust al tubului de marfă şi se strecură înăuntru.

— E ca într-un sarcofag aici!

— Atunci, bucură-te că eşti în viaţă, zise Cohl, închizând uşiţa de afară.

Cu o repulsie asemănătoare, ceilalţi începură să se ascundă şi ei.

— Şi tu, Cohl, spuse Rella.

— Păcat că nu pot să te însoţesc şi eu, căpitane, zise Boiny zâmbind.

Cohl se încruntă.

— Eşti norocos că a fost un rodian în echipa de inspecţie, altfel te puneam să împarţi o cutie cu Lope. Se întoarse spre Rella. Nu ştiu exact cum ne-ar fi ieşit asta fără ajutorul tău.

Ea îl privi printre gene.

— Lasă, Cohl. Nu vreau decât să scăpăm întregi de aici.

El intră în tub.

— Serios. Nu te merit.

— Ăsta e primul lucru adevărat pe care l-ai spus. Dar aşa sunt eu. Se întinse în tub pentru a strânge gulerul costumului spaţial al lui Cohl. Nu vrem să răceşti.

Cohl rânji la ea.

Închise tubul de marfă şi se uită la Boiny.

— Pregăteşte nava pentru a părăsi orbita.

După cum fusese promis, şase sănii plutitoare aşteptau nava vămii când aceasta atinse astroportul scump al lui Eriadu.

Imobilizată acum doar de cătuşele paralizante, inspectoarea fu prima care ieşi din nava de patrulare. Aruncă o privire operatorilor umani şi extratereştri ai săniilor plutitoare şi inspiră scurt.

— Cine sunteţi voi? întrebă ea complet consternată.

— Nu vrei să ştii, spuse Rella din spatele ei.

Îi făcu un semn lui Boiny, care lipi o seringă de gâtul femeii şi îi injectă o doză de lichid limpede. Pe loc, femeia se prăbuşi în braţele lui Boiny.

— Bag-o într-unul dintre tuburile de mărfuri, zise Rella. O luăm cu noi să o punem la păstrare.

Sări pe una dintre săniile plutitoare.

— Trebuie să lucrăm rapid, preveni ea contingentul de terorişti de la sol al lui Havac. În curând, cargobotul va fi descoperit şi percheziţionat.

Rella merse pe una dintre plăcile cu elevatoare repulsoare către trapa de la pupa a navei de patrulare, care era deja deschisă. Acolo sări în compartimentul din spate şi bătu în suprafaţa mată a containerului lui Cohl.

— Mai e puţin, spuse ea încet.

După ce containerele ca nişte sarcofage fură încărcate, flota de sănii plutitoare înaintă pe pavajul de durbeton al astroportului către depozitul vămii, unde şi mai mulţi dintre teroriştii lui Havac păzeau uşile culisante.

Din toate părţile, navele soseau şi decolau. Mai aproape de terminalele astroportului, pasagerii debarcau din navetele care-i purtaseră de la transportoarele ancorate pe orbită. Droizi PK şi de protocol erau peste tot, la fel şi echipe de agenţi de securitate, aşteptând să faciliteze trecerea rapidă a diplomaţilor şi a demnitarilor pe la biroul de imigraţie. Îngrămădite în lungul

perimetrului protejat cu garduri paralizante, gloate de demonstranţi îşi declarau nemulţumirea, intonând sloganuri şi fluturând pancarte scrise la repezeală. Săniile plutitoare se scurseră în depozit într-un singur şir, uşile culisante închizându-se în urma lor. Imediat, piloţii umanoizi şi extratereştri începură să desfacă tuburile, care se deschiseră cu un şuierat.

Cohl ieşi din sarcofagul său, îşi scoase masca de respirat şi sări pe podeaua acoperită cu rumeguş, privind în jur în aşteptare. Locul mirosea a eşapament de navă spaţială şi a hidrocarburi.

— Punctual ca întotdeauna, căpitane, spuse Havac, în timp ce un grup format din oamenii lui ieşea de după o palisadă făcută din cutii de marfă puse una peste alta. Purtând o pălărie colorată şi o eşarfă care îi lăsa doar ochii neacoperiţi, militantul Frontului Nebula porni acum spre săniile plutitoare nemişcate, oprindu-se brusc atunci când o văzu pe Rella.

— Parcă te retrăsesei.

— Am avut o pierdere de memorie, îi spuse ea. Dar sunt pe cale să îmi revin.

Havac măsură din ochi mercenarii adunaţi şi se întoarse către Cohl.

— O să respecte ordinele?

— Dacă-i hrăneşti regulat, zise Cohl.

— Ce facem cu asta? întrebă Lope arătând spre inspectoarea-şefă încă inconştientă.

— Las-o acolo, răspunse Havac. Ne ocupăm noi de ea. Se învârti spre Cohl. Căpitane, dacă mă urmezi, poţi să îţi închei rolul.

— Mie-mi convine, spuse Cohl.

Havac se uită la Lope şi la ceilalţi.

— Restul, aşteptaţi aici. Vă informez când mă întorc.

25

Într-o zonă interzisă a astroportului, Adi Gallia îi întâmpină pe Qui-Gon şi Obi-Wan atunci când ieşiră din naveta cu bot ascuţit care îi adusese pe planetă.

— Jediul favorit al înaltului Consiliu, spuse Adi când Qui-Gon se apropie, cu părul lung şi mantia cenuşie răvăşite de vânt. Aproape că mă aşteptam ca tu şi credinciosul tău Padawan să veniţi în viteză în nava de susţinere a căpitanului Cohl.

— Am lăsat *Şoimul-Liliac* pe orbită, răspunse Qui-Gon fără umor. Care e situaţia aici?

— Maeştrii Tiin, Ki-Adi-Mundi, Vergere şi alţi câţiva vin de pe Coruscant.

Qui-Gon îşi puse mâinile în şolduri.

— Ai cerut securităţii să verifice cargoboturile corelliene?

Adi îi oferi o privire adânc îndurerată.

— Ştii câte cargoboturi corelliene sunt pe orbită în momentul ăsta? Dacă nu poţi oferi o semnătură a motoarelor sau vreun fel de identificare, nu prea are nimeni ce face. Şi aşa, vămii şi securităţii le va lua o lună să cerceteze fiecare navă.

— Şi căpitanul Cohl?

Adi clătină din cap, cozile bonetei ei strâmte biciuindu-i trăsăturile frumoase.

— Nimeni care să se potrivească descrierii lui Cohl nu a trecut pe la biroul de imigraţie de pe Eriadu.

— S-ar putea să fi ajuns primii, maestre? întrebă Obi-Wan. *Şoimul-Liliac* este cea mai rapidă navă cu care am călătorit vreodată.

Adi aşteptă răspunsul lui Qui-Gon, care fu o scuturare din cap, în sens negativ.

— Cohl e pe aici, pe undeva. Îl simt.

Cei trei se uitară în jur, întinzându-şi Forţa.

— Acum este atâta tulburare, încât e greu să te concentrezi pe ceva, spuse Adi după o vreme.

Hotărârea îi ascuţi privirea lui Qui-Gon.

— Trebuie să îl convingem pe Cancelarul Suprem Valorum să ne lase să luăm locul Gărzilor sale Senatoriale. Este singura noastră speranţă.

Havac îi conducea pe un coridor lung. Lângă un perete stăteau căzuţi cam doisprezece agenţi de securitate legaţi la mâini, la picioare, la gură şi la ochi, care scoaseră exclamaţii înfundate de furie când trecură Cohl, Rella şi Boiny. Havac continuă spre o încăpere care găzduia mica uzină electrică a depozitului.

Deschise uşa şi le făcu semn tuturor să intre. Pâlpâind în tavan, lămpile iluminau generatorul zgomotos, împreună cu zeci de cutii de transport nedeschise. Camera puţea a lubrifianţi şi a combustibil lichid.

Comportamentul lui Havac se schimbă de îndată ce închise uşa în urma lui. Îşi desfăcu eşarfa care îi acoperea faţa şi o aruncă la podea.

Cohl îl privi curios.

— Ce te-a scos din sărite, Havac?

— Tu, spumegă el. Aproape că ai distrus totul!

Cohl avu un schimb rapid de priviri cu camarazii săi, apoi spuse:

— Ce tot bolboroseşti acolo?

Havac se luptă să îşi revină.

— Jedi au aflat că ai angajat asasini şi că plănuieşti ceva pe Eriadu. Poza ta e pe tot HoloNetul!

— Din nou, Jedi. Cohl îşi fixă privirea asupra lui Havac. Parcă tu şi Cindar trebuia să îi ţineţi ocupaţi.

— Noi ne-am făcut partea. I-am momit pe Jedi pe Asmeru şi am reuşit să momim şi mai mulţi dintre ei

departe de Eriadu. Dar tu, tu ai lăsat o urmă pe care orice amator ar putea-o lua, iar acum Cindar e mort din cauza asta.

— Mă ierţi dacă nu plâng, spuse Cohl plat.

Havac ignoră această remarcă şi începu să bată podeaua la pas.

— Am fost obligat să schimb tot planul. Dacă nu ar fi fost ajutorul sfătuitorului nostru...

— Calmează-te, Havac, i-o tăie Cohl. O să faci un atac cerebral.

Havac se opri în spatele Rellei şi arătă cu degetul spre Cohl.

— O să trebuiască să-i folosesc pe cei pe care i-ai adus ca să fac o diversiune.

Trăsăturile lui Cohl se transformară într-o mască a asprimii.

— Nu pot să permit asta, Havac. Nu i-am adus aici ca să fie omorâţi. Au încredere în mine.

— Mulţumeşte-te cu faptul că o să moară bogaţi, căpitane. Mai mult, nu-mi pasă ce crezi tu că poţi să permiţi sau nu. Nu te las să te bagi în asta.

Cohl râse scurt.

— O să mă opreşti? Se întoarse şi porni spre uşă.

— Stai pe loc!

Havac înhăţă brusc pistolul Rellei. Ea încercă să se ferească, dar nu reuşi la timp. Havac o prinse cu mâna stângă pe după gât şi îi lipi pistolul de tâmplă.

Cohl se opri brusc şi se întoarse încet către el. Boiny era cam la fel de departe de Havac ca şi el, dar nici unul dintre ei nu riscă să se mişte.

— Nu ai tu nervi pentru genul ăsta de treabă, Havac, spuse Cohl cu un glas controlat. Lasă pistolul şi dă-i drumul.

Havac nu făcu decât să o strângă şi mai mult pe Rella de gât. Ea se prinse cu mâinile de antebraţul lui.

— Ai zis-o cu gura ta, căpitane: oricine poate fi omorât. O fac dacă încerci să pleci. Jur, o fac.

Cohl îi aruncă o privire lui Boiny înainte de a răspunde.

— Havac, mai gândeşte-te. Tu eşti ăla cu cap, mai ţii minte? Ne-ai angajat să fim muşchii.

Havac era roşu de furie şi de panică; tremura din tot corpul.

— Mă subestimezi. Întotdeauna ai făcut-o.

— Bine, spuse Cohl. Poate că aşa este. Asta tot nu înseamnă că...

— Îmi pare rău că trebuie să fie aşa, îl întrerupse Havac. Dar când se ajunge la păzirea intereselor Inelului Exterior, oamenii ca tine, ca Rella şi ca mine sunt dispensabili. Oricum, sfătuitorul nostru preferă cât mai puţine capete libere.

Uşa se deschise şi doi dintre acoliţii lui Havac intrară în cameră cu pistoalele ridicate.

Cohl văzu durerea din ochii negri, frumoşi ai Rellei.

— Oh, Cohl, zise ea cu o voce înceată, tristă.

Brusc, Havac îşi întoarse pistolul şi trase.

Raza de laser şuieră pe lângă capul Rellei, lovindu-l pe Cohl în piept. O a doua rază lovi peretele din spatele lui Cohl şi ricoşă prin încăpere. Răsucindu-se pe o parte, Cohl se aruncă peste cei doi bărbaţi de la uşă, doborându-i la pământ cu trupul său.

În aceeaşi clipă, Rella îşi îndoi piciorul drept, izbindu-l pe Havac cu talpa în vintre. El se împletici în spate, gâfâind, dar reuşi să nu scape pistolul. Boiny se aruncă spre Rella, încercând să o tragă la podea, însă Havac începu să tragă la întâmplare, nimerind-o pe Rella în gât şi pe Boiny într-o parte a capului.

Luptându-se cu cei doi bărbaţi pe care îi pusese la pământ, Cohl auzi focurile de laser şi o văzu pe Rella căzând. Mânia bruscă îi veni în ajutor, făcându-l să

smulgă un pistol din mâna unuia dintre oameni şi să îl omoare cu un foc tras în faţă. Celălalt se rostogoli şi se ridică în genunchi, trăgând o salvă spre Cohl.

Acesta simţi căldura puternică arzându-i coapsa, abdomenul şi fruntea. Zbură cu spatele spre zid şi alunecă încetişor la podea, pistolul căzându-i din mână.

În capătul opus al camerei, Boiny scăpă un geamăt şi se întoarse pe spate, sângele ţâşnindu-i din cap.

Printre genele pe jumătate deschise, Cohl se uita fix la Rella. O singură lacrimă aluneca neregulat pe obrazul ei drept spre linia gâtului. Cohl îşi întinse mâna dreaptă spre ea, doar pentru a-i aluneca lângă el, ca o greutate moartă.

— Havac, zise el slab, înainte de a-i cădea capul în piept.

Cu spatele lipit de perete, Havac, tremurând, aruncă pistolul Rellei, ca şi cum abia atunci şi-ar fi dat seama că îl ţinea în mână. Se uită cu ochii mari la camaradul său.

— E... e moartă?

Ţinând pistolul pregătit, omul merse mai întâi la Rella, apoi la Boiny şi, în cele din urmă, la Cohl.

— Da... Şi ăştia doi sunt pe ducă. Ce facem cu ei?

Se auzi cum Havac înghiţi în sec.

— Autorităţile îl vânează pe căpitanul Cohl, bălmăji el. Poate că ar trebui să le lăsăm să îl descopere.

— Şi ceilalţi – cei pe care i-a adus Cohl?

Havac se gândi puţin. Apoi recuperă eşarfa pe care o aruncase pe podea şi începu să şi-o înfăşoare în jurul feţei.

— Mă ştiu doar ca Havac, zise el şi se îndreptă spre uşă.

Un detaşament de gărzi de securitate de pe Eriadu îi escortă pe Qui-Gon, Obi-Wan şi Adi Gallia la uşa bine păzită a apartamentelor temporare ale cancelarului

suprem din maiestuoasa casă a guvernatorului-locotenent Tarkin.

Sei Taria îi conduse de acolo.

— Nu am reuşit să vă mulţumesc personal pentru faptele voastre de la Senat, îi spuse Valorum lui Qui-Gon. Dacă nu aţi fi fost dumneavoastră şi Adi Gallia, probabil că nu m-aş fi aflat astăzi aici.

Qui-Gon dădu din cap în semn de respect şi de recunoaştere.

— Forţa a fost cu dumneavoastră în acea zi, domnule Cancelar Suprem. Dar nu suntem siguri că ameninţarea a fost îndepărtată. Există motive să credem că atacul din piaţă a fost plănuit pentru a ademeni trupele de menţinere a ordinii ale Republicii în sectorul Senex şi, astfel, pentru a ne distrage atenţia de la o acţiune asemănătoare pe care Frontul Nebula speră să o execute pe Eriadu.

Valorum îşi arcui sprâncenele groase.

— O lovitură împotriva mea aici ar submina puţinul sprijin de care se bucură Frontul Nebula în momentul de faţă în Inelul Exterior.

— Frontul Nebula nu are mai multă încredere în Republică decât are în coaliţia lumilor îndepărtate, răspunse Qui-Gon pe un ton calm, dar ferm. Atacându-vă aici, Frontul Nebula ar putea spera să convingă Republica să renunţe la orice interese în zonele libere şi să pună bazele unei mişcări separatiste în Inelul Exterior. Strânse din buze. Ştiu că sfidează logica, domnule Cancelar Suprem, dar Frontul Nebula pare să fi renunţat la raţiune.

Valorum se depărtă de Qui-Gon, apoi se întoarse rapid.

— Atunci, de mine depinde să îi conving pe delegaţii sectoarelor îndepărtate să ridice jugul sub care Frontul Nebula şi Federaţia Comercială i-au pus.

— Domnule Cancelar Suprem, interveni Adi, vă veţi gândi, cel puţin, să vă amânaţi luarea de cuvânt din deschidere până când vom avea şansa să dezvăluim planul Frontului Nebula? Este posibil ca asasinii să fi reuşit deja să treacă de forţele de securitate de pe Eriadu.

Valorum clătină din cap.

— Nici nu vreau să aud. În această fază târzie, orice schimbare în desfăşurare ar fi interpretată ca o slăbiciune sau o ezitare. Se uită la cei trei Jedi. Îmi pare rău. Îmi dau seama că îmi vreţi doar binele. Dar de dragul Republicii, nu vă pot permite să interveniţi.

Adi înclină capul.

— Vă vom respecta dorinţele, domnule Cancelar Suprem.

Cei trei Jedi se întoarseră şi ieşiră.

De îndată ce uşa se închise în urma lor, Qui-Gon zise:

— Trebuie să mergem direct la locul în care se ţine întâlnirea la nivel înalt şi să vedem ce putem afla.

26

— Dacă atacul asupra lui Valorum nu l-a pus în centrul atenţiei summitului, atunci Asmeru a făcut-o cu siguranţă, îi spunea senatorul Bor Gracus de pe Sluis Van lui Palpatine, în timp ce mergeau la pas cu şuvoiul încet de delegaţi către scanerele biroului de imigraţie de pe Astroportul Eriadu.

Om sau extraterestru, aproape toţi erau înveşmântaţi în robe şi cape din cele mai alese materiale, inclusiv Palpatine şi însoţitorul său temporar

de la coada şerpuită, care erau îmbrăcaţi la fel, în robe bogat împodobite, cu mâneci încăpătoare şi gulere duble înalte.

Sate Pestage şi Kinman Doriana, de asemenea îmbrăcaţi la fel, în mantii negre, mergeau aproape în spatele lui Palpatine.

— Un zvon pe care l-am auzit sugerează că mulţi dintre delegaţii planetelor din Inelul Nucleului şi din cel Exterior şoptesc că acţiunile Cancelarului Suprem pe Asmeru au fost o încercare îndrăzneaţă de a se da bine pe lângă Federaţia Comercială.

Gracus era un om dolofan, cu ochii ieşiţi din orbite şi un nas moale. Planeta lui natală se mândrea cu un mic, dar înfloritor, şantier naval. Ca şi celelalte lumi din apropierea şi de pe ruta comercială Rimma, Sluis Van îşi vedea importanţa viitoare ca fiind prestabilită.

— Zvonurile au valoare doar dacă sunt exacte, domnule senator, spuse Palpatine după o clipă. Cancelarul Suprem Valorum nu poate fi considerat un susţinător al politicilor comerciale necinstite.

— Necinstite, ziceţi? Nu v-am auzit să ovaţionaţi când Valorum şi-a ţinut discursul în care a slăvit avantajele taxării zonelor libere.

— Asta nu înseamnă că eu gândesc altfel, spuse Palpatine cu o voce calmă. Dar, ca şi pe dumneavoastră, poziţia mea mă obligă să fiu vocea celor pe care îi reprezint şi, deocamdată, Naboo rămâne indecis.

Gracus îi aruncă o privire piezişă.

— Vreţi să spuneţi că regele Veruna este nehotărât.

— Problemele lui cresc, fiţi sigur. Suveranul nostru este prea prins în scandal pentru a se mai gândi prea mult la ce îl aşteaptă pe Naboo. Uită că lumea noastră se bazează pe Federaţia Comercială pentru multe dintre importurile industriale, pe lângă unele de alimente. Doar după multe discuţii şi dezbateri am reuşit să-l conving pe

regele Veruna de importanţa participării mele la această întâlnire la nivel înalt.

— Sunteţi foarte înţelept, domnule senator, zise Gracus pe un ton în care se amestecau admiraţia şi o uşoară iritare. Răspundeţi la întrebarea mea fără a răspunde, de fapt. Îl susţineţi pe Valorum, şi totuşi nu.

Când deveni evident că Palpatine nu avea să răspundă, Gracus adăugă:

— Înţeleg că l-aţi informat pe Cancelarul Suprem despre subiectul trimiterii unor trupe înarmate pe Asmeru.

— O delegaţie diplomatică, îl corectă Palpatine.

— Spuneţi-i cum vreţi, nu puteţi schimba ce s-a întâmplat acolo. Şi nu puteţi nega că tot ceea ce s-a întâmplat acolo miroase mai mult a forţă decât a dreptate.

Palpatine făcu un gest nepăsător.

— Detaliile incidentului sunt cel mult sumare, domnule senator. Mai mult, ignoraţi faptul că, încercând să-l omoare pe domnul Cancelar Suprem, Frontul Nebula s-a transformat singur în problema Republicii.

— Aşa susţine Valorum, obiectă Gracus.

— Delegaţia a fost atacată aproape imediat şi a răspuns pe măsură, spuse Valorum.

Gracus pufni batjocoritor.

— Justificarea perfectă. Valorum a folosit incidentul pentru a lansa un atac preventiv, eliminând posibilitatea Frontului Nebula de a întrerupe summitul şi, în acelaşi timp, ispitind Federaţia Comercială să accepte taxarea.

— Şi eu bănuiesc că a avut şi alte motive. Toată lumea s-a aşteptat ca Familiile Senex să protesteze faţă de violarea teritoriului lor, dar până acum au fost foarte tăcute. Nu m-ar surprinde să aflu că s-a căzut la o înţelegere între Valorum şi Casa Vandron. Dacă Familia Vandron este de acord să nu protesteze faţă de ceea ce

s-a întâmplat pe Asmeru, Senatul – sau, cel puţin, Valorum – va fi de acord să omită faptul că Familia Vandron încalcă neîncetat Drepturile Raţiunii şi să ridice restricţiile care au făcut imposibil pentru Senex să existe varianta de a face comerţ cu planetele Republicii.

— Fie că e vorba de sclavie sau de contrabandă, planetele Nucleului sunt prea puţin interesate de nedreptăţile care afectează Inelul Exterior, spuse Palpatine cu o voce plictisită. În ciuda încălcărilor, Republica ar face bucuroasă comerţ cu Senex, dacă Senex ar avea ceva de valoare de oferit. Dacă nu ar fi fost aşa, Federaţia Comercială s-ar fi destrămat demult. Dar, de fapt, neimoidienii şi restul au devenit de neînlocuit, din cauza a ceea ce transportă ei în Nucleu.

Gracus păru nedumerit.

— Cu toate acestea, izbucni el, lumile din Inelul Exterior sunt acum în fierbere. Chiar şi cei care nu sprijină pe faţă Frontul Nebula deplâng faptul că Republica a hotărât de una singură să intervină pe Asmeru.

Palpatine surâse ambiguu.

— Sunt sigur că domnul cancelar suprem va îndepărta îngrijorările tuturor atunci când se va adresa delegaţilor.

— Şi vom fi cu toţii dornici să auzim ce are de spus, răspunse Gracus dispreţuitor, căci cu o mână încearcă să pedepsească Federaţia Comercială prin taxare, iar cu cealaltă o mângâie eradicând cel mai periculos oponent al ei.

Palpatine nu-şi pierdu aparenta bună dispoziţie.

— Ajustările trebuie făcute după cum este necesar. În ciuda planificărilor îndelungate, nu totul poate fi prevăzut.

Privi în gol.

— Terenul pe care locuim este în continuă schimbare, domnule senator. Acum suntem în lumină, în clipa următoare, în întuneric; lăsaţi să ne găsim singuri drumul. Dacă evenimentele ar putea fi într-adevăr prevăzute – dacă o persoană ar primi această putere minunată – atunci, poate că viitorul ar putea fi îndreptat într-o direcţie sau alta. Dar până atunci, ne împleticim, pipăind orbeşte în căutarea adevărului.

Gracus pufni.

— Poate că ar trebui să vă gândiţi să candidaţi pentru postul suprem, domnule senator.

Palpatine dădu observaţia deoparte.

— Mă interesează să îmi joc micul meu rol în spatele scenei.

— Deocamdată, bănuiesc, zise Gracus, în timp ce Palpatine o luă grăbit înaintea lui la coadă.

Ochii lui Nute Gunray rătăciră peste şirul de delegaţi care aşteptau să fie scanaţi de aparatura primitivă de pe Eriadu. Privirea îi căzu asupra a doi senatori umani – unul rotund şi plebeu; celălalt, cu spatele drept şi rafinat – angajaţi în ceea ce părea a fi un schimb de replici aprins. Se uită din mecanoscaunul său la senatorul Lott Dod.

— Cine este omul în mantie neagră – acolo, care vorbeşte cu cel bondoc?

Dod urmări degetul arătător al viceregelui.

— Senatorul Palpatine de pe Naboo.

— Ţi-e prieten?

Dod clătină din cap nesigur.

— După toate indicaţiile, el urmează calea de mijloc, domnule vicerege. Deşi am auzit că l-a încurajat pe Valorum să trimită judiciarii în sectorul Senex.

— Un posibil prieten, atunci, zise Gunray.

— În curând vom şti ce poziţie are fiecare.

În spatele lor, aşezată pe durbeton, era nava care îi adusese la suprafaţă, o navă cu înfăţişare organică,

având patru picioare de aterizare articulate şi cu gheare, două evacuări ale generatorului care semănau cu nişte picăţele şi un ansamblu de ecran deflector care se înălţa din corpul plat al navei ca o coadă ridicată.

Gunray şi Dod purtau robe, mantii şi acoperăminte de cap – cărămizii şi cafenii pentru vicerege; violet-închis şi albăstrii pentru senator. În faţa, în spatele şi în lateralele lor patrulau droizi de securitate, cu puştile cu laser montate pe umerii lor drepţi. Droizii constituiau replica neimoidienilor la oferta lui Eriadu de a oferi protecţie. În plus, Directoratul Federaţiei Comerciale insistase ca un mic generator de ecran deflector să fie instalat în acea parte a sălii în care avea să se desfăşoare summitul rezervat lor.

O simplă privire aruncată protestatarilor care stăteau pe cinci rânduri în jurul zonei astroportului îi spuse lui Gunray că membrii directoratului luaseră o decizie prudentă – în ciuda faptului că fuseseră ridiculizaţi de colegii lor din Senatul Galactic.

Ceilalţi şase membri ai directoratului, apăraţi de agenţii de securitate de pe Eriadu, conduceau cortegiul Federaţiei Comerciale în timp ce se apropia de terminal. În fruntea şirului mergeau cei patru directori umani ai Federaţiei – doi de pe Kuat, unul de pe Balmorra şi altul de pe Filve. Şi, în urma lor, veneau membrii de pe Gran şi Sullustan, cu toţii purtând tunici şi cape scumpe, deşi la mare distanţă de cele extravagante cu care se mândreau Gunray şi Dod.

— Putem lua această afacere Asmeru ca pe un semn că Valorum face parte, în secret, din tabăra noastră? îl întreba sullustanul pe gran.

— Nu dacă Valorum nu-i surprinde pe toţi cei de aici retrăgându-şi propunerea de taxare, răspunse cel din urmă.

— Avocaţii mei m-au asigurat că Republica nu are nici un drept legal de a taxa zonele libere, zise Gunray în bazică, din vârful tronului său ambulant.

Unul dintre oamenii de pe kuat se uită peste umăr la neimoidian şi râse.

— Republica va face cum doreşte, domnule vicerege. Sunteţi nebun dacă puteţi crede altceva. Valorum vă este la fel de duşman ca oricând.

Gunray suferi umilinţa în tăcere. Se întrebă ce ar fi înţeles kuatii din afirmaţia lui Darth Sidious că Valorum era cel mai mare aliat al Federaţiei Comerciale în Senat. Oare s-ar mai fi grăbit aşa de mult să tachineze şi să îşi bată joc?

Gunray se îndoia.

Omul arogant şi ceilalţi nu ştiau nimic despre înţelegerea secretă pe care Gurnay o făcuse cu Lordul Sith. Ei priveau achiziţionările neîncetate de droizi moderni ca fiind inutile şi simptomatice pentru paranoia crescândă a neimoidienilor. Însă rareori contestau cheltuielile, căci armele ofereau flotei o măsură de protecţie în plus. De asemenea, nu ştiau nimic despre planul lui Sidious prin care Federaţia Comercială să îşi extindă influenţa dincolo de sistemele îndepărtate, până la graniţa galactică.

Şi totuşi, Gunray era neliniştit.

Lordul Sith comunicase cu el doar o dată de la stabilirea întâlnirii dintre neimoidieni şi vânzătorii de arme Baktoid şi Haor Chall. Comunicarea fusese scurtă şi unidirecţională, Sidious subliniind importanţa participării lui Gunray la întâlnirea la nivel înalt şi asigurându-l, ca întotdeauna, că totul avea să meargă conform planului.

— Modul de a-l înfrânge pe Valorum, spunea celălalt kuat, este de a-i convinge pe membrii noştri semnatari că nu au nimic de câştigat din desprinderea de noi şi din reprezentarea individuală în Senat.

— Chiar dacă asta înseamnă să le oferim stimulente comerciale lucrative, adăugă sullustanul.

— Dar profiturile noastre? izbucni Gunray, în ciuda eforturilor sale de a se controla.

— Taxele Republicii vor trebui să fie absorbite de sistemele îndepărtate, spuse ofiţerul directoratului de pe Balmorra. Pur şi simplu, nu există altă cale.

— Şi dacă taxele sunt prea mari pentru a fi suportate de sistemele îndepărtate? întrebă granul. Partea noastră de piaţă va fi pierdută. Asta ar putea foarte bine să ne afecteze.

De data aceasta, Gunray reuşi să se abţină.

Totul este o parodie, spusese Darth Sidious. Taxarea este doar un obstacol minor în calea noastră spre o glorie mai mare. Lasă-ţi omologii din directorat să zică şi să facă ce doresc. Dar abţine-le de la a da vreun răspuns – mai ales la întâlnirea la nivel înalt.

Calea noastră, se gândi Gunray.

Dar intrase într-un adevărat parteneriat sau într-unul în care Sidious se putea transforma într-un domnitor al neimoidienilor? Cât de mult se putea mulţumi un Lord Sith cu simpla putere economică? Şi ce avea să se întâmple cu viceregele Nute Gunray odată ce Darth Sidious avea să îşi pună ochii pe o ţintă mult mai demnă de experienţa lui întunecată?

Deja viceregele adjunct Hath Monchar şi comandantul Dofine îşi lansaseră neîncrederile lor separate despre alianţă – abia înţelegând că parteneriatul îi fusese oferit lui Gunray în aceeaşi măsură în care îi fusese impus.

Lordul Sith promisese că va comunica cu Gunray încă o dată înainte de începerea summitului. Poate, spera viceregele, atunci avea să iasă totul la iveală.

27

Havac şi oamenii săi se întoarseră în camera principală a depozitului vămii şi în bubuitul îndepărtat al decolării navelor spaţiale. Cei cinci mercenari pe care îi adunase Cohl şedeau pe marginile săniilor plutitoare care îi aduseseră în depozit.

Din felul încordat în care se mişca Havac, Lope înţelese că se întâmplase ceva neprevăzut. Sări de pe sania plutitoare şi se uită în lungul coridorului care ducea în spatele clădirii.

— Unde-i căpitanul Cohl? îl întrebă pe Havac.

Deasupra eşarfei care-i ascundea faţa, Havac miji ochii când se întoarse spre el.

— Cohl a ieşit prin spate. Dar vă urează noroc.

Înainte ca altcineva să mai poată pune întrebări, îl întrebă pe Lope.

— Care-i arma ta preferată?

Lope se mai uită o dată în lungul coridorului, apoi se întoarse la sănii.

— Lamele... de orice lungime.

Havac se întoarse spre un alt om.

— A ta? întrebă el pe un ton tot mai încrezător.

— Puştile cu lunetă.

Havac se uită la gotal.

— Eu nu sunt trăgător. Sunt observator.

Cercetă perechea de oameni rămasă – un bărbat cu înfăţişare de brută şi o femeie la fel de dură.

— Nici o preferinţă, mârâi bărbatul.

— La fel, spuse femeia.

Havac scoase din buzunar un holoproiector portabil şi îl puse pe o cutie de marfă din aliaj. Cu toţii se adunară în jur, în timp ce din conul de lumină prindea formă

imaginea unei clădiri din era clasică, acoperită cu un acoperiş în formă de dom.

— Locul întâlnirii comerciale la nivel înalt, zise Havac în timp ce clădirea începu să se rotească arătând în fiecare colţ turnuri înalte, subţiri şi patru intrări principale. Sala principală este o rotondă, asemănătoare cu Senatul Galactic, dar la o scară mult mai mică şi fără lojile detaşabile.

Havac deschise o imagine panoramică a interiorului.

— În trufia ei exagerată, delegaţia lui Eriadu s-a aşezat în centrul sălii. Delegaţia Coruscantului va ocupa şirurile de scaune de la est – aici – cu membrii Directoratului Federaţiei Comerciale pe şirurile de la vest. Delegaţiile reprezentând Lumile Nucleului, ale Inelului Interior şi ale sistemelor îndepărtate vor fi împrăştiate prin tot restul sălii.

— În caz de probleme, Directoratul Federaţiei Comerciale va putea activa un câmp de forţă. Dar delegaţia lui Valorum este lăsată intenţionat neprotejată, ca un semn de bună credinţă.

Lunetistul studie imaginea pentru o clipă.

— Valorum va fi o ţintă dificilă – chiar şi de la cel mai înalt şir de scaune din rotondă.

— O să fi mai sus de atât, zise Havac. Porţiunea superioară a sălii este un labirint de pasarele şi schele de întreţinere împreună cu tot felul de cabine create pentru cei de la presă.

— Am avea o şansă mai mare să îl lovim pe Valorum înainte de a intra în clădire, spuse Lope.

— Poate, acceptă Havac. Dar planul se bazează pe abilitatea noastră de a ne infiltra la summit şi de a face treaba acolo.

— Patru intrări, zise lunetistul. Pe care vine Valorum?

Havac clătină din cap.

— Nu se ştie. Drumul spre sala în care se ţine summitul nu va fi dezvăluit decât în ultima clipă posibilă, iar noi nu avem pe nimeni destul de aproape de el pentru a ne oferi informaţia. De aceea avem nevoie de o echipă de observaţie afară.

Havac deschise altă imagine pe holoproiector, arătând vechiul cartier al oraşului, unde vârfurile nenumăratelor clădiri se amestecau într-un lanţ întins de acoperişuri rotunjite şi de turnuri elegante.

— Securitatea de pe Eriadu încearcă să păstreze acoperişurile goale, dar nu există destule vehicule cu elevatoare repulsoare pentru a face o supraveghere continuă, mai ales în astfel de zone, unde toate acoperişurile sunt legate între ele. În schimb, securitatea face zboruri la intervale regulate, concentrându-şi eforturile asupra clădirilor din preajma sălii în care va avea loc întâlnirea la nivel înalt.

Havac arătă unul dintre acoperişurile în formă de dom.

— De aici se pot vedea destul de bine toate cele patru bulevarde care duc la intrările separate în sală. Observatorii – arătă spre Lope, gotal şi femeie – vor avea destul timp să îşi ocupe poziţiile pe acoperiş, între zborurile securităţii. Accesul pe acoperiş se face printr-o casă conspirativă pe care o avem pe Eriadu. Aceasta va servi şi ca punct de întâlnire după ce terminăm sau dacă intervine ceva neprevăzut. Convoiul plutitor al lui Valorum va fi uşor de observat. De îndată ce aţi dedus traseul, ne comunicaţi informaţia.

— Voi unde o să fiţi? dori Lope să ştie.

Havac se întoarse spre el.

— Trăgătorii vor fi deja în sală, pe pasarele.

— Ăla e primul loc în care o să caute securitatea, se plânse lunetistul. Vreau ceva în plus dacă trebuie să îmi pun pielea în băţ.

Havac clătină din cap.

— Vei primi la fel ca restul. Cu toţii jucăm roluri importante în asta.

— Havac are dreptate, zise Lope. Dacă nu îţi place să fi trăgătorul, te înlocuiesc eu, iar tu poţi să te ocupi de supravegherea de pe acoperiş. Oricum, nu-mi plac înălţimile.

Lunetistul se uită urât la Lope.

— Nu am spus că n-o fac. Întrebam doar cum ar trebui să ajung la pasarele.

Havac îi făcu semn unuia dintre acoliţii săi extratereştri să înainteze. Niktoul aşeză o servietă pe aceeaşi cutie pe care se afla şi holoproiectorul şi o deschise. Havac scoase din ea o jachetă şi i-o dădu lunetistului.

— Asta te va identifica drept agent de securitate de pe Eriadu, explică el. O să îţi dau şi actele necesare mai târziu. Ideea este că vei fi în sală înainte de venirea oricăreia dintre delegaţii. Odată ce ai aflat pe ce intrare soseşte Valorum, ocupi ce poziţie ţi se pare mai potrivită.

Lunetistul puse jacheta împăturită pe braţ.

— Când trag?

— Ceremonia va începe cu o serie de trei semnale prelungi de trompetă, continuă Havac. Pregăteşte-te să tragi la începutul celui de al treilea.

— Valorum va fi deja la locul lui?

Havac dădu din cap şi redeschise imaginea interiorului sălii.

— Va fi. Dar o să tragi primul glonţ aici.

Lunetistul se holbă la punctul de pe podeaua sălii pe care îl arătase Havac, apoi se uită zăpăcit la acesta.

— Nu înţeleg. Cine o să fie acolo?

— Nimeni.

— Nimeni, repetă lunetistul, apoi începu să scuture din cap. Nu ştiu unde vrei să ajungi, dar eu am o reputaţie de apărat şi când sunt plătit să trag, nu ratez.

Havac mormăi ceva pe sub eşarfă.

— În regulă, atunci alege o ţintă. Răneşte pe cineva.

Lope făcu un pas înainte.

— Parcă aveam o ţintă... pe Valorum.

Havac confirmă cu o mişcare din cap şi se uită la toţi.

— Dar nu vreau ca unul dintre voi să tragă.

În timp ce Lope şi ceilalţi schimbau priviri, Havac închise holo-proiectorul şi îl puse deoparte. În acelaşi timp, doi bithi începură să deschidă cutia metalică pe care stătuse aparatul şi extraseră din ea o încurcătură pătrăţoasă de membre din aliaj şi un cap lung, cilindric.

— Faceţi cunoştinţă cu cel mai important membru al echipei noastre, zise Havac. Construit special pentru noi de aceeaşi companie care furnizează Federaţiei Comerciale droizi de securitate.

Scoţând o mică telecomandă din buzunar, introduse un cod pe ecran şi un droid de luptă se desfăşură în poziţie de drepţi, cu braţele pe lângă corp şi o puşcă cu lunetă prinsă pe spate. Niktoul desfăcu un şurub de blocare din pieptarul droidului de aproape doi metri înălţime şi păşi în lateral. Şurubul de blocare căzu pe podea şi se rostogoli sub cea mai apropiată sanie plutitoare.

Havac introduse alt cod.

Imediat, droidul duse mâna peste umăr, după blasterul cu laser. Cu aceeaşi viteză, mercenarii reacţionară luând poziţii defensive şi scoţându-şi armele.

— Calmaţi-vă, spuse Havac cu voce tare, făcând semn cu mâinile.

Din nou, folosi telecomanda. Când droidul de luptă puse puşca la loc, Havac începu să îi dea roată.

— Este inofensiv, îi asigură el pe toţi, dacă nu îi zic eu să fie altfel.

Gotalul era singurul care nu îşi băgase arma la loc în toc.

— Nu pot să lucrez cu un droid, spuse el mânios. Undele lor de energie îmi supraîncarcă simţurile.

— Nu o să fi nevoit să lucrezi cu el, zise Havac. O să fie în sală.

Lope şi lunetistul schimbară priviri îngrijorate.

— Cine-l duce înăuntru? întrebă Lope.

— Federaţia Comercială.

Lunetistul îşi mişcă falca pătrată.

— Vrei să zici că droidul este cel care o să tragă?

Havac dădu din cap.

— Atunci de ce mă pui pe mine să trag în podea?

— Pentru că focul tău o să declanşeze un lanţ de evenimente care o să-i permită coechipierului nostru din aliaj, aici de faţă, să îşi îndeplinească ordinele. Havac se uită la droid. Nu are nevoie de un calculator de control. Dar are nevoie să perceapă o ameninţare înainte de a putea primi sarcini.

Lope începu să scuture din cap.

— Vrei ca asta să ajungă să pară ca şi cum Federaţia Comercială l-ar fi omorât pe Valorum.

Restul mercenarilor se uitară fix la Havac.

— Vă deranjează?

— Căpitanul Cohl a spus că asta o să fie o misiune clară, protestă lunetistul. Nu a zis nimic despre Federaţia Comercială.

— Căpitanul Cohl nu a fost informat complet despre plan, replică Havac calm. Nu avea rost să riscăm o scurgere de informaţii.

Lope se forţă să hohotească scurt.

— Bănuiesc că putem să înţelegem asta, Havac. Dar problema este că dacă se află că am ajutat la o înscenare împotriva Federaţiei Comerciale...

— Au mâna mai lungă decât Republica, Havac, continuă lunetistul. O să pună pe urmele noastre toţi vânătorii de recompense de la Coruscant până pe Tatooine. Şi eu, cel puţin, nu vreau să fiu obligat să-mi trăiesc restul zilelor prin vreo văgăună.

Havac rămase de piatră.

— Să ne lămurim. O să păcălim securitatea de pe Eriadu, judiciarii Republicii şi Cavalerii Jedi doar ca să facem asta. Şi, sigur, s-ar putea să trebuiască să cumpăraţi nişte vânători de recompense după ce terminăm. Dar toate astea înseamnă doar să vă ridicaţi la înălţimea reputaţiei voastre. Dacă vreunul dintre voi nu se simte în stare, acum este momentul să o spună.

Lope se uită la lunetist, apoi la gotal, apoi la cei câţiva acoliţi umani şi extratereştri ai lui Havac şi iar la lunetist.

— Ne-am înţeles? întrebă Havac, spărgând tăcerea lungă.

Lope dădu din cap.

— Încă o întrebare, Havac. Unde o să fi tu în tot timpul ăsta?

— Acolo de unde pot să vă supraveghez pe toţi, răspunse el şi o lăsă aşa.

De pe mozaicul podelei sălii în care urma să se ţină întâlnirea la nivel înalt, Qui-Gon se uita la şirurile de scaune, la ferestrele ornamentate şi arcuite în partea superioară şi, sus, deasupra capului, la cabinele pentru presă şi la pasarelele de întreţinere. Se roti, descriind un cerc întreg, cuprinzând cu privirea grupurile de droizi care inspectau cele câteva sute de ecrane video ale sălii

şi echipele de judiciari şi de agenţi de securitate mişcându-se printre scaune cu animale în lesă care miroseau, gustau şi verificau aerul stătut.

În secţiunea de sală rezervată delegaţiei de pe Coruscant, maeştrii Tiin şi Ki-Aki-Mundi se strecurau printre scaune, atenţi şi la cele mai mici tulburări în Forţă. În altă parte a rotondei, Adi Gallia şi Vergere făceau acelaşi lucru, extinzându-şi percepţiile, în speranţa că vor descoperi o indicaţie a ceea ce plănuiseră Havac şi asasinii lui Cohl pentru summit.

Căscată în patru direcţii şi străpunsă de multele ei ferestre, sala era un coşmar din punctul de vedere al securităţii. Mai rău, Eriadu decretase întâlnirea deschisă nu doar pentru delegaţi, ci şi pentru reporterii HoloNet, diferiţi demnitari şi grupuri de veterani, muzicieni, reprezentanţi ai corporaţiilor şi cam oricine avea o brumă de autoritate şi de influenţă. Atât de multe specii erau aşteptate să participe – fiecare cu suitele lor individuale de aghiotanţi, servitori, translatori şi gărzi – încât avea să fie aproape imposibil să stabileşti cine beneficia de dreptul de a fi acolo şi cine nu.

Qui-Gon mai făcu un cerc. Delegaţia lui Eriadu îşi oferise centrul sălii, Cancelarul Suprem Valorum aflându-se în stânga ei, iar Directoratul Federaţiei Comerciale la dreapta. Breasla Comercială şi Uniunea Tehnică aveau un arc de scaune între cele două, despărţite de delegaţiile din Nucleu şi din sistemele îndepărtate.

Ochii lui Qui-Gon se îndreptară iar spre pasarelele şi schelele de deasupra, dintre care multe susţineau grupuri de reflectoare şi de aparate audio.

Lunetiştii se puteau aşeza aproape după bunul plac, îşi zise el. Asasinii fără interes pentru propria viaţă puteau provoca probleme imposibil de calculat.

— Simţi ceva, maestre? întrebă Obi-Wan din spatele lui.

— Doar că ne luptăm cu ceva nevăzut, Obi-Wan. De fiecare dată când ne apropiem de a ne identifica adversarul, se fereşte şi ne scapă.

— Atunci, nu este căpitanul Cohl?

Qui-Gon clătină din cap.

— Aici lucrează o mână organizatoare – una care îl mută pe Cohl la fel de uşor pe cât ne mută şi pe noi.

— Nu acest Havac.

Qui-Gon se gândi un pic la asta, apoi clătină iar din cap.

— Nu are un nume pe care să îl ştiu, Padawan. Poate că misterul există doar din cauza neputinţei mele de a vedea dincolo de momentul prezent. Tu ce simţi?

Expresia lui Obi-Wan deveni serioasă.

— Simt că suntem aproape de a rezolva asta, maestre.

Qui-Gon îi puse mâna pe umăr.

— Asta este liniştitor.

Adi Gallia şi Vergere se alăturară pe primul şir de scaune pentru a vorbi cu ei.

— Securitatea ne asigură că scanerele de la intrare sunt capabile să detecteze explozivi, împreună cu arme – indiferent de compoziţia lor, spuse Adi Gallia. Gărzile vor staţiona la nivelul de jos al sălii şi vor circula la cel de sus, pe pasarele. Unităţile de securitate şi alţi droizi vor oferi supravegherea continuă a acoperişului.

— Asta ar putea să-l împiedice pe Cohl să iniţieze un atac aici, răspunse Qui-Gon, dar cum rămâne cu exteriorul sălii?

— Traseul cancelarului suprem va fi stabilit de calculator în ultima clipă.

— Aş prefera ca acesta să fie cu maşina zburătoare până la platforma de pe acoperiş.

— Îmi pare rău, Qui-Gon. Insistă să vină cu un vehicul la sol. Va trebui să avem încredere în aceleaşi precauţii care l-au apărat şi pe drumul de la astroport la casa guvernatorului-locotenent Tarkin.

— Qui-Gon! strigă brusc maestrul Tiin.

Acesta se întoarse şi îi văzu pe Tiin şi pe Ki-Aki-Mundi venind în grabă spre ei.

— A fost descoperit cargobotul căpitanului Cohl, continuă Tiin. Cargobotul corellian. Zece agenţi vamali au fost găsiţi legaţi în cabina din spate.

Qui-Gon şi Obi-Wan avură un schimb scurt de priviri.

— De unde ştiu că acela care l-a pilotat a fost Cohl?

— Calculatorul de navigaţie arată că nava a făcut saltul spre Eriadu din spaţiul lui Karfeddion, explică Ki-Aki-Mundi.

— Probabil că apoi Cohl a pilotat nava agenţilor spre suprafaţă, deduse Qui-Gon.

Tiin dădu din cap când se opri în faţa lui Qui-Gon.

— Nava vămii a fost localizată la astroport.

— Ar trebui să vedem cu ochii noştri, zise Obi-Wan grăbit. Apoi se opri şi se uită la Tiin. Ce i-a făcut să cerceteze cargobotul?

Tiin păru să se fi aşteptat la întrebare, împreună cu privirea îngrijorată a lui Qui-Gon.

— Autorităţile au primit o informaţie anonimă.

28

Cohl clipi, apoi deschise ochii. Văzu neclar faţa plină de sânge a lui Boiny. Se simţea ameţit şi agitat. Ştia că ar fi trebuit să sufere puternic, dar abia îşi simţea corpul. Evident, Boiny îi dăduse o doză de analgezice. Cohl

simţea în gură gustul sângelui şi încă ceva – uscăciunea siropoasă a bactei.

Trăsăturile lui Boiny începură să prindă formă şi să devină clare. O rază de laser arsese o tăietură adâncă în partea stângă a craniului verzui al rodianului. Pe rană scânteia bacta proaspăt aplicată, dar Cohl se îndoia că substanţa miraculoasă avea să învingă.

Memoria îi reveni iute. Tresări şi încercă să se ridice în capul oaselor.

— Stai, căpitane, zise Boiny. Avea glasul slab şi răguşit. Odihneşte-te o clipă.

Cohl nu-i dădu atenţie. Se ridică şi imediat căzu cu faţa în jos pe podeaua dură. Auzi cum i se rupse vârful nasului şi simţi o picătură de sânge scurgându-i-se pe mustaţă şi căzându-i pe buza inferioară.

Începu să se târască pe podea spre locul în care trupul Rellei zăcea nemişcat – nemişcat şi rece când îşi întinse mâna şi îi atinse faţa cu vârfurile degetelor.

Brusc, Boiny apăru iar lângă el.

— E moartă, căpitane, spuse el, îndurerat. Când mi-am revenit, nu mai puteam face nimic.

Cohl se târî şi ultimul metru până la Rella. Îşi aruncă braţul drept peste umerii ei, trăgând-o spre el şi plângând în tăcere pentru o clipă.

— Trebuia tu să te întorci, zise el încetişor, printre suspine.

Apoi se răsuci pe spate şi se uită urât la Boiny.

— Trebuia să mă laşi să mor.

În mod clar, Boiny îi anticipase mânia.

— Dacă ai fi fost pe moarte, aş fi putut s-o fac. Trase într-o parte cămaşa sfâşiată a lui Cohl pentru a dezveli vesta blindată de dedesubt. Vesta a absorbit mare parte din încărcătură, dar ai răni interne. Se uită la umărul stâng zdrobit al lui Cohl, apoi se aplecă pentru a-i

examina fruntea. Am făcut tot ce am putut cu restul rănilor.

Cohl îşi duse mâna la cap. Raza trasă din pistolul Rellei îi arsese tot părul de pe partea dreaptă a capului şi îi lăsase o rană la fel de adâncă şi de neregulată ca şi cea de pe craniul lui Boiny.

— Unde ai găsit...

— O trusă medicală de urgenţă într-un dulap de lângă uşă. Plasturii cu bacta sunt expiraţi de câteva luni, dar probabil că au destulă eficacitate ca să ne ţină o vreme.

Cohl îşi duse dosul palmei la nas, apoi inspiră anevoie.

— Capul tău...

— Fracturat şi ars. Dar mi-am dat o doză sănătoasă din analgezicele pe care ţi le-am dat şi ţie. Am luat aproape o supradoză. Dar cel puţin acum te văd într-un singur exemplar.

Cohl reuşi să se ridice în capul oaselor. Uitându-se prin încăpere, zări omul pe care îl omorâse zăcând cu faţa în sus pe podea, exact acolo unde căzuse. Altfel, camera era goală. Se uită iar la Boiny.

— De ce nu ne-au terminat?

— Asta nu trebuia să se întâmple. Cred că Havac a intrat în panică.

Cohl se gândi la asta o clipă.

— Nu. Jedi sunt pe urmele noastre. Vrea să fim găsiţi. Făcu o scurtă pauză, apoi adăugă. Dar nu e destul de nebun să creadă că mi-aş ţine gura despre această misiune, din vreun sentiment de onoare prost înţeleasă.

— Fac pariu că el contează pe faptul că nu o să-i trădezi pe Lope şi pe ceilalţi.

Cohl dădu încet din cap.

— Havac m-a citit bine. Dar o să regrete că nu m-a omorât când a avut ocazia. Cu un efort vizibil, se ridică în genunchiul sănătos. Mai e vreunul dintre ei în depozit?

— Doar agenţii de vamă legaţi pe coridor. Cala de marfă e goală.

Cohl întinse mâna spre rodian.

— Ajută-mă să mă ridic.

Se strâmbă când Boiny îl trase în picioare. Cu grijă, îşi aşeză piciorul stâng pe podea şi aproape se prăbuşi.

— O să am nevoie de o cârjă.

— Găsesc eu ceva, zise Boiny.

Cohl rămase în echilibru pe piciorul sănătos. Se gândi că i-ar putea exploda inima dacă se uita iar la Rella, dar se forţă, totuşi, să coboare privirea.

— Unii dintre noi se nasc pentru a fi trădaţi, şopti el. Nu pot să mă revanşez faţă de tine, Rella. Dar pot încerca din toate puterile care mi-au mai rămas să te răzbun.

Sprijinit în cârja pe care o făcuse rodianul dintr-o ţeavă şi un suport din plastoţel acoperit cu pânză, Cohl îl urmă pe Boiny pe coridor. Agenţii vamali legaţi abia îi simţiră în timp ce se mişcau în tăcere spre intrarea dinspre astroport a depozitului. Agenta a cărei uniformă o luase Rella rămăsese inconştientă de la injecţia pe care Boiny i-o făcuse la bordul navei.

Încăperea din faţă era plină de zgomotul decolărilor şi al aterizărilor, în ciuda faptului că uşile culisante erau închise. Săniile repulsoare încă pluteau la un metru de podeaua acoperită cu rumeguş şi totul era cam aşa cum îşi amintea Cohl.

Boiny cercetă camera o clipă, apoi merse în centrul ei la doi metri de sania din frunte.

— Aici a fost o cutie de arme.

Cohl se uită la urmele trădătoare din rumeguş.

— E prea mare pentru o cutie de arme.

Privind în jur, cei doi zăriră în acelaşi timp holoproiectorul portabil. Se odihnea pe trenul de aterizare ridicat al uneia dintre sănii. Boiny ajunse primul la el. Punându-l pe sanie, îl porni. Cohl şchiopătă către el în timp ce aparatul începea să deruleze imaginile stocate în el.

— Sala întâlnirii la nivel înalt, zise el, ca răspuns la imaginea tridimensională a clădirii maiestuoase cu acoperiş în formă de dom şi a colinei pe care o încorona.

Boiny lăsă imaginile să se deruleze iar, oprind aparatul când arăta o privelişte generală a movilei împădurite şi a celor patru bulevarde care duceau către sală.

— Punctul de observaţie din grupul de acoperişuri pe care l-am văzut mai devreme, spuse Boiny, pornind deja derularea în sens invers a imaginilor. Havac ar fi putut plănui să îl atace pe Valorum înainte de a ajunge la summit.

Cohl îşi mângâie ce mai rămăsese din barbă în timp ce se gândea la asta. Făcu semn spre holoproiector.

— Nu l-a uitat aici. A vrut să fie găsit – aşa cum a vrut să fim şi noi găsiţi.

Brusc, Boiny se aplecă sub una dintre sănii.

— Uite ceva ce probabil nu se aşteaptă să fie găsit, spuse el în timp ce se ridica.

Cohl miji ochii la cilindrul metalic îndesat pe care i-l arăta Boiny.

— Un şurub de blocare?

— Însă un model neobişnuit. Boiny ridică şurubul la nivelul ochilor. Seamănă cu cele pe care le-am tras în droizii de securitate de la bordul *Profitului*, dar modificat pentru a se potrivi unui droid mai avansat. Poate un model de luptă.

— Havac are un droid, zise Cohl, mai mult pentru sine. Cercetă podeaua din ochi. Asta să fi fost în cutie? Sau să fie de la altceva?

Boiny deveni sceptic.

— Frontul Nebula foloseşte droizi? Asta nu e corect. Se uită iar la şurub. Un lucru e sigur, căpitane. Şurubul ăsta a fost deja într-un droid. Se văd urmele lăsate de instrumentul cu care a fost scos.

Cohl luă şurubul şi îl strânse în pumn.

— L-am avertizat pe Havac că o persoană din Frontul Nebula a informat Departamentul Judiciar despre planurile noastre de a ataca *Profitul*. Să presupunem că s-a hotărât să-şi ia măsuri de precauţie suplimentare când a pus la cale operaţiunea asta. Se uită la Boiny. Havac a spus că Frontul i-a ademenit pe Jedi pe Asmeru. Asta ar putea însemna că atentatul la viaţa lui Valorum pe Coruscant a fost un truc pentru a distrage atenţia de la Eriadu.

— Corect, zise Boiny cu nesiguranţă.

Cohl aruncă o privire spre holoproiector.

— Havac ne lasă pe noi şi holoproiectorul pentru a fi descoperiţi de autorităţi...

Rînjii cu răutate.

— Boiny, nu sunt sigur cum are de gând Havac să acţioneze, dar cred că ştiu ce plănuieşte să facă.

— Căpitane? zise Boiny zăpăcit.

Cohl vârî şurubul de blocare în buzunarul de la piept şi începu să şchioapete spre coridor.

Boiny îl urmă, făcând semn către holoproiector.

— N-ar trebui măcar să şterg ce e în el?

Cohl clătină din cap.

— Ascunde-l la vedere, aşa cum a făcut şi Havac. Singurul mod în care o să ajungem la el este asigurându-ne că toţi ceilalţi se învârt în jurul cozii.

În faţa intrării în palatul guvernatorului-locotenent Tarkin, Valorum, Sei Taria şi restul delegaţiei Coruscantului aşteptau sosirea caravanei lor de vehicule cu elevatoare repulsoare. Tunicile la modă şi mantiile de brocart erau încă o dată la ordinea zilei, în afara personalului de securitate, care era aproape la fel de numeros ca şi diplomaţii.

— Sper că şederea dumneavoastră cu noi a fost plăcută, îi spunea Tarkin lui Valorum.

— Foarte plăcută, răspunse Valorum. Permiteţi-mi să vă ofer aceeaşi ospitalitate dacă veţi vizita vreodată Coruscantul.

Tarkin zâmbi fără să-şi dezvelească dinţii.

— Sper, domnule Cancelar Suprem, că, odată, Coruscantul îmi va fi a doua casă. Tot Nucleul, de fapt, de la Coruscant la Alderaan.

— Sunt sigur că aşa va fi.

Căpitanul detaşamentului Gărzii Senatoriale se apropie cu o coală de durhârtie în mână. În locul obişnuitei puşti de paradă, un pistol cu laser de ultimă generaţie îi atârna pe umăr.

— Avem traseul convoiului plutitor, domnule Cancelar Suprem.

— Pot să mă uit şi eu? întrebă Tarkin.

Garda se uită la Valorum pentru permisiune.

— Lasă-l să-l vadă.

Tarkin cercetă coala de durhârtie.

— Cam ocolit – poate inutil. Dar nu ar trebui să avem probleme să ajungem la timp la sala întâlnirii. Se uită pe aleea lungă care ducea la conac. Guvernatorul trebuie să ajungă din clipă în clipă. Apoi putem pleca cu toţii.

Tocmai când Tarkin voia să mai adauge ceva, apăru un speeder de teren, îndreptându-se în viteză spre locul în care stăteau el şi Valorum.

— Ce mai e acum? întrebă Tarkin când vehiculul cu două locuri ajunse lângă casă şi se opri.

Fără mantiile lor de Jedi, Adi Gallia şi Saesee Tiin coborâră din vehiculul plutitor şi veniră drept spre Valorum. Tiin fu cel care vorbi.

— Domnule Cancelar Suprem, există o problemă. Avem confirmarea că asasini angajaţi de Frontul Nebula au trecut de securitatea de pe Eriadu. Qui-Gon Jinn şi alţi câţiva Jedi s-au dus la astroport, în speranţa de a-i intercepta.

— Pericolul nu mai este nesigur, domnule Cancelar Suprem, zise Adi cu sinceritate.

Valorum se încruntă.

— Vreau să fie găsiţi, spuse el în cele din urmă. Nu vreau ca summitul să fie întrerupt.

Tiin şi Adi dădură din cap.

— Veţi fi acum de acord să vă însoţim? întrebă Tiin.

— Nu, zise Valorum neutru. Trebuie păstrate aparenţele.

Adi îl privi îndelung.

— Atunci veţi fi măcar de acord să vă ţineţi pornit câmpul de forţă al vehiculului?

— Insist neapărat asupra acestui lucru, interveni Tiin. Este obligaţia lui Eriadu să se asigure că nu păţiţi nimic.

Cu vizibilă neplăcere, Valorum aprobă cu o mişcare din cap.

— Până când ajungem la întâlnirea la nivel înalt.

Roşu la faţă de furie, Tarkin se întoarse către un grup de agenţi de securitate de pe Eriadu care stătea în spatele său.

— Aveţi grijă ca străzile să fie libere. Arestaţi pe oricine aveţi motive să suspectaţi. Nu vă faceţi griji cu problemele de legalitate. Faceţi tot ce este necesar.

Agenţii de securitate de pe Eriadu erau deja la faţa locului când Qui-Gon, Obi-Wan, Vergere şi Ki-Aki-Mundi ajunseră la depozitul vămii.

Un agent uman îndrepta un dispozitiv de scanare spre câteva sănii repulsoare parcate chiar lângă intrare, în interior, pe care încă se mai aflau douăsprezece containere de marfă înguste, ale căror capace deschise arătau că erau goale. În altă parte în spaţiul larg, un grup de agenţi vamali furioşi era interogat.

Comandantul uman al echipei de securitate veni de pe un coridor slab luminat. În spatele său erau doi bipezi acoperiţi cu chitină şi cu solzi verzi, având ochi mari şi negri, râturi scurte, creastă şi guri fără dinţi.

Qui-Gon văzu cum Obi-Wan căscă gura.

— Verpini, explică el. Specia are organe în piept care o ajută să comunice prin intermediul undelor radio. Însă pot să vorbească şi înţeleg şi bazica, dar cu ajutorul aparatelor de traducere. Simţurile lor ascuţite îi fac nemaipomeniţi la munca de detaliu.

— Verpini, zise Obi-Wan, scuturând din cap uimit.

Văzându-i pe cei patru Jedi, comandantul se apropie, în timp ce perechea de extratereştri începu să cerceteze podeaua acoperită cu rumeguş.

Qui-Gon se prezentă pe sine şi pe ceilalţi.

— Avem doi oameni morţi în camera din spate, spuse comandantul după ce se uită la Vergere în acelaşi fel în care se uitase şi Obi-Wan la verpini. Un bărbat, o femeie, ambii morţi din cauza razelor de laser trase de aproape, însă cu arme diferite. Nivelul de carbon de pe podea şi de pe pereţi indică faptul că a avut loc o adevărată luptă cu pistoale. Petele de sânge arată că măcar unul dintre combatanţii care a scăpat era rodian. Plasturi cu bacta, carne sintetică şi cine mai ştie ce lipseşte din trusa medicală aflată în cameră. Aşteptăm analiza amprentelor.

— Partenerul căpitanului Cohl este rodian, zise Qui-Gon.

Comandantul notă acest lucru în datapad, apoi arătă spre grupul de agenţi vamali.

— Au fost luaţi prin surprindere de nu mai puţin de opt atacanţi bine înarmaţi, mulţi dintre ei umani, dar cel puţin patru nikto şi doi bithi.

— După atacul surpriză au fost băgaţi în coridor, aşa că nu pot oferi prea multe informaţii în plus. Însă femeia, cea de acolo, este ofiţerul-şef al navei vamale pe care au deturnat-o teroriştii. A identificat-o pe femeia moartă din spate ca fiind căpitanul cargobotului corellian la bordul căruia a urcat. Este încă un pic cam ameţită din cauza injecţiei soporifice, dar spune că a văzut şi un rodian şi crede că îşi aminteşte că a zărit un gotal şi doi bărbaţi umani.

— Se pare că toţi au ieşit din depozit pe o uşă din spate care dă pe drumul de serviciu al astroportului. Presupunem că pilotează platforme plutitoare sau speedere de teren.

Comandantul se îndreptă spre centrul camerei şi făcu un gest larg.

— Totul aici este aşa cum am găsit, în afară de aparatul ăla pe care l-am observat sub una dintre sănii.

Qui-Gon şi ceilalţi Jedi se uitară în direcţia pe care o arăta degetul lui şi văzură un holoproiector portabil pus pe o cutie de marfă.

— Cohl e în multe feluri, dar nu neglijent, spuse Qui-Gon.

— Şi noi credem că este deliberat. Dar s-a mai auzit ca până şi profesioniştii să facă greşeli.

Comandantul merse la holoproiector. Era gata să îl activeze, când unul dintre asistenţii săi interveni.

— Domnule comandant; verpinii spun că există semnele a mai bine de doisprezece oameni, dintre care

câţiva au venit înăuntrul acestor cutii înalte. La un moment dat, cei mai mulţi dintre ei s-au strâns în jurul a ceea ce trebuie să fi fost o cutie, acolo, poate pentru a privi imaginile pe care le conţine holoproiectorul. Printre ei era un gotal, care a venit, de asemenea, într-unul dintre containere. Smocuri de blană au fost găsite în penultimul container şi pe podea, acolo, în cantităţi mari.

— O încăierare? întrebă comandantul.

— S-ar putea, domnule. Gotalii au tendinţa de a năpârli atunci când sunt luaţi prin surprindere sau speriaţi.

— Ce i-ar fi putut speria?

— Nu se ştie, domnule.

Comandantul îşi ridică privirea de pe datapad.

— Altceva?

— Urmele care duc pe coridor şi înapoi. O pereche este, cu siguranţă, rodiană. Sângele din camera din spate explică de ce rodianul mergea nesigur când s-a întors în această încăpere. Cel care l-a însoţit înapoi aici nu se simţea nici el prea bine, judecând după faptul că îşi sprijinea partea stângă a corpului de o cârjă improvizată dintr-o ţeavă. Urmele celor doi răniţi sunt peste tot în această cameră. Rodianul a luat ceva de sub una dintre săniile plutitoare, dar nu putem fi siguri ce a fost – dacă nu a fost holoproiectorul. Dovezile sugerează că amândoi au plecat pe uşa din spate, la fel ca şi ceilalţi, dar au mers pe jos, cel puţin până au ajuns la cabina de anunţuri publice din colţ.

Comandantul termină de notat şi se uită la Qui-Gon.

— Toate acestea vă ajută să înţelegeţi mai mult?

— Căpitanul Cohl, rodianul şi femeia trebuie să fi fost atacaţi în încăperea din spate.

— Atacaţi? De Havac?

Qui-Gon dădu din cap.

— Havac a crezut că toţi trei erau morţi?

— Nu, s-a aşteptat să îi găsim pe Cohl şi pe rodian în viaţă.

— De ce ar risca asta? întrebă comandantul.

Qui-Gon se uită la el.

— Pentru că vrea să ne facă să-i pierdem urma.

Comandantul se scărpină în cap gânditor.

Obi-Wan împinse holoproiectorul către el.

— Să vedem ce găsim aici.

29

Lope trase cu ochiul pe uşiţa care dădea pe acoperişul casei conspirative a Frontului Nebula din partea sudică a oraşului. O navă de securitate veni la mică distanţă de pământ de la sud continuând în direcţia sălii summitului.

— Chiar la timp, le spuse el celor cinci terorişti umani şi extratereştri ghemuiţi pe scări sub el. Avem zece minute.

Gotal se strecură pe lângă el şi o luă la fugă pe acoperiş, coamele lui inelate zvâcnind în timp ce căuta semne în aerul înceţoşat.

La cinci metri de uşă, gotalul îi făcu lui Lope un semn care arăta că drumul era sigur şi dispăru în spatele unuia dintre multele domuri de care aveau să fie nevoiţi să treacă înainte de a ajunge să vadă clar sala întâlnirii la nivel înalt.

Lope şi restul se grăbiră afară, ocolind acelaşi dom care acum îl ascundea pe gotal. La şold, Lope purta o vibro-lamă în teacă şi, la încheietura mâinii, un lansator de rachete. Ceilalţi purtau arme de luptă corp la corp şi pistoale.

Dincolo de primul dom, întinderea de acoperişuri interconectate era un teren plin de dealuri sferice şi de vârfuri abrupte, brăzdat de ravene şi de mlaştini. Turnuri octogonale, turle zvelte şi grupuri de antene se ridicau deasupra domurilor ca nişte copaci izolaţi.

Domurile variate semănau cu capacele cu mâner ale unor oale gigantice. Unele clădiri aveau deasupra bolte înalte, altele aveau acoperişuri cu patru versante, făcute din plăci sau ţigle. Căsuţe cu ferestre minuscule decorau puţinele secţiuni de nivel.

Cu gotalul în frunte, începură să înainteze în pas susţinut, strecurându-se prin cotiturile strâmte, traversând cornişele abrupte şi sărind pe acoperişurile alăturate. Costumele mimetice le permiteau să se piardă pe fundalul ţiglelor gri, al cărămizilor roşii şi al domurilor pătate de ploi acide.

S-au suit pe un acoperiş înalt şi au coborât într-o gaură formată de patru domuri lipite. Apoi au trecut pe după o cupolă uriaşă care le oferi prima imagine directă a sălii summitului. La est de clădirea acoperită cu dom era un lanţ de dealuri înalte, învăluite într-o ceaţă plină de particule. În depărtare spre nord, un râu larg se vărsa într-o proiecţie subţire a mării.

O porţiune lungă de acoperiş plat mergea până la ultimul dom, sub care două străzi se uneau pentru a deveni un bulevard lat care ajungea, în cele din urmă, la colina pe care se afla clădirea summitului.

Erau la jumătatea drumului pe acoperişul plat, când sunetele unei agitaţii ajunseră la ei de la nivelul străzii. Luptându-se cu teama lui de înălţimi, Lope se târî la marginea acoperişului şi se uită în jos peste parapetul scund. Plutoane de trupe de securitate pentru controlul mulţimilor deturnau traficul de la sol şi dispersau trecătorii care se adunaseră pentru a-i zări pe demnitarii care ar fi putut trece.

Într-o clădire de peste drum, oamenii trăgeau draperii la ferestre sau închideau obloanele. Din speedere de teren care mergeau încet urlau anunţuri în şase limbi, ameninţând cu urmări amarnice pe oricine era prins pe acoperişuri sau zăbovind în zonele interzise din jurul sălii întâlnirii la nivel înalt.

Lope văzu un convoi plutitor apropiindu-se dinspre sud şi-i făcu semn unuia dintre oamenii lui Havac să vină lângă el la parapet. Convoiul format din zece vehicule cu elevatoare repulsoare era escortat de cât mai multe motociclete plutitoare pilotate de poliţişti cu căşti.

Omul lui Havac îndreptă electrobinoclul către al cincilea vehicul din şir.

— Valorum, rosti el încet, guvernatorul şi guvernatorul-locotenent al lui Eriadu sunt cu el.

Lope ceru electrobinoclul.

— Şeful tău ar fi trebuit să asculte vocea raţiunii şi să ne lase să-l lovim pe Valorum aici. Bătu cu palma pe aruncătorul de rachete prins de încheietura mâinii drepte. O lovitură cu ăsta şi treaba ar fi gata.

Asociatul lui Havac îşi luă înapoi electrobinoclul.

— Deocamdată, Havac e şi şeful tău. În plus, Valorum merge sub protecţia unui ecran de energie. Acum, porneşte comunicatorul şi informează echipa din sala summitului că Valorum va veni pe poarta sudică.

Lope se târî înapoi la locul în care aşteptau ceilalţi şi scoase un comunicator mic din buzunar.

— Valorum e chiar sub noi, explică el.

Activă comunicatorul şi tastă numărul pe care i-l dăduse Havac, dar eforturile îi fură răsplătite doar cu paraziţi.

— Trebuie să treci deasupra unora dintre aceste antene, sugeră gotalul. Încearcă din vârful domului mare.

Lope dădu din cap. Alergând aplecat către baza domului, îşi începu căţărarea. Dar mai avea puţin până

să ajungă în vârful ornamentat când auzi un zgomot de motor în spatele său. Peste umăr, văzu trei aerospeedere apropiindu-se rapid din direcţia sălii summitului.

Se lăsă să alunece pe dom şi se grăbi la ceilalţi.

— Patrulă plutitoare se îndreaptă spre noi.

Femeia pe care o angajase Cohl se uită la cronometrul de la mână.

— E prea repede ca să se fi întors pentru încă o tură.

Cu toţii se ghemuiră când navele cu bot turtit trecură pe deasupra lor. Dar cele trei vehicule mai parcurseră o distanţă scurtă şi se întoarseră pentru a mai trece o dată.

— Ne-au observat, zise gotalul.

Lope armă lansatorul de rachete.

— Putem să remediem asta.

Ridicându-şi antebraţul drept, prinse în cătare vehiculul din frunte.

De pe locul pasagerului dintr-un aerospeeder, întregul Eriadu arăta la fel. Aceasta, cel puţin, era concluzia la care ajunsese Qui-Gon după mai mult de jumătate de oră de cercetat oraşul de la înălţime în căutarea imaginii acoperişului stocată în holoproiectorul lui Havac.

Tăiat în două de un râu mocirlos şi care curgea încet, oraşul era un amestec de domuri, curţi interioare şi turnuri periculoase, brăzdat de străzi înguste şi câteva bulevarde largi. Locuinţele erau construite unele peste altele, la întâmplare, cu antene răsărind ici şi etaje în plus, colo, întinzându-se de la golf până la baricada de dealuri din spatele oraşului.

Nu era de mirare că nici unul dintre ofiţerii de securitate nu fusese în stare să identifice porţiunea de acoperişuri pe care o indicase holoproiectorul lui Havac. Pentru că un studiu rapid al hărţilor bidimensionale nu ar fi făcut decât să complice lucrurile, copii ale acestei

imagini fuseseră introduse în calculatoarele capabile să identifice terenul de pe trei aerospeedere, în speranţa că o serie de zboruri le-ar fi permis acestora să găsească acoperişul căutat. Însă zborurile de la nordul şi de la estul sălii întâlnirii nu descoperiseră nimic.

Qui-Gon continua să creadă că Havac dorise ca holoproiectorul să fie găsit, dar nu voia să ignore posibilitatea ca Havac să fi uitat, într-adevăr, aparatul acolo.

Tocmai acum, cele trei aerospeedere erau aproximativ la doi kilometri spre sud faţă de sala summitului. Qui-Gon şi Obi-Wan erau pasagerii din vehiculul din frunte, urmaţi de Ki-Adi-Mundi şi Vergere în al doilea şi de doi judiciari în al treilea.

Uitându-se peste copastia de la tribord a speederului, lui Qui-Gon i se păru că zăreşte mişcare pe unul dintre acoperişuri. Dar când îşi puse mâna streaşină la ochi şi privi iar, tot ce văzu fu ceva ce ar fi putut fi strălucirea căldurii la baza unui turnn subţire de cărămidă.

Îşi întinse Forţa.

În aceeaşi clipă, calculatorul speederului începu să piuie repetat, arătând că identificase imaginea. Ecranul calculatorului afişă imaginea stocată suprapusă pe acoperişul aflat chiar sub ei. Rotindu-se în scaun, Qui-Gon îl văzu pe Ki-Aki-Mundi făcându-i un semn care arăta că şi calculatorul celui de-al doilea aerospeeder descoperise potrivirea.

Ofiţerul de securitate de la manete aplecă speederul într-un viraj şi se întorcea către porţiunea de acoperişuri, când evaluatorul de risc al navei îşi adăugă brusc sunetului piuitului continuu al calculatorului.

— Vine o rachetă spre noi! zise pilotul uluit.

Obi-Wan se aplecă peste marginea vehiculului şi arătă spre ceva de dedesubt.

— Acolo, maestre!

Qui-Gon zări mica rachetă şi îşi dădu seama imediat că fusese lansată de la baza turnului, tocmai din locul în care detectase mişcare cu câteva clipe în urmă.

Pilotul aruncă nava într-o coborâre rapidă, pregătit să execute o altă manevră dacă proiectilul i-ar fi urmat, dar racheta rămase pe cursul ei iniţial. Ratând cu puţin spatele aerospeederului, explodă deasupra lor, aruncând o ploaie de şrapnel pe navă, care se întoarse şi ţâşni spre sursa focului.

— Mişcare dedesubt, spuse pilotul, uitându-se la unul dintre ecranele scanerelor. Număr şase siluete.

Obi-Wan se ridică din scaun.

— Nu văd pe nimeni.

— Costume mimetice, zise Qui-Gon. Se întoarse către pilot.

— Găseşte un loc în care să aterizăm.

O altă rachetă zbură pe cer, explodând între al doilea şi al treilea aerospeeder.

— Ţintele se îndreaptă spre sud, spuse pilotul.

Qui-Gon îşi lăsă ochii să rătăcească peste domurile şi diferitele acoperişuri cu patru versante. Ieşind printr-o crăpătură îngustă dintre două domuri, trei oameni se văzură pentru puţin timp, doar pentru a dispărea iar pe un fundal de ţigle.

Pilotul îndreptă aerospeederul spre vârful unei bolte înalte şi ateriză. Raze de laser începură să şuiere pe lângă fuselaj şi să ricoşeze la întâmplare din pereţii arcuiţi ai boltei. Cu săbiile de lumină aprinse, Qui-Gon şi Obi-Wan săriră peste copastii. Atingând ogiva, se rostogoliră prin aer către zona plată de dedesubt. La ceva distanţă în spate, Ki-Aki-Mundi, Vergere şi cei doi judiciari atinseră acoperişul în fugă.

Într-o pată de mişcare, Qui-Gon şi Obi-Wan ţâşniră spre capătul acoperişului plat, făcură slalom printre

câteva domuri şi parcurseră o cornişă fără urmă de ezitare. Unul lângă altul, cu razele de laser zburând pe sub ei, săriră peste o curte interioară şi îşi continuară urmărirea fără să încetinească.

Teroriştii se retrăgeau tot mai adânc în decorul întortocheat. Qui-Gon urmări o pereche de siluete vizibile pentru scurt timp, sărind, în cele din urmă, cu mult în faţa lor. Cu sabia ridicată, îi aşteptă să îi ajungă în cale.

Lama verde şuieră şi zumzăi când tăie aerul, respingând douăsprezece raze de laser – împreună cu un pistol aruncat. Deducând direcţia în care cei doi voiau să se retragă, Qui-Gon îi aruncă pe jos cu o împingere a Forţei. Cei doi judiciari sosiră la timp pentru a se arunca asupra lor, înainte ca hainele lor mimetice să apuce să se reenergizeze.

Simţind ceva în spatele său, Qui-Gon se întoarse, dar nu destul de iute. O vibro-lamă de un metru lungime prinsă în pumnul unui atacant aproape nedesluşit îi străpunse partea dreaptă a mantiei cafenii, trecându-i pe lângă coaste. Qui-Gon făcu o întoarcere completă, tăind diagonal cu sabia şi retezând pe din două vibro-lama.

Teroristul fugi spre centrul acoperişului, unde peretele de cărămidă al unei mici locuinţe îi oferea un camuflaj mai bun, şi scoase un pistol. Qui-Gon înainta rapid, evitând razele de laser şi se încleştă cu un om de dimensiunile lui.

O rafală de raze de laser zbură pe lângă urechea stângă a lui Qui-Gon când îşi aruncă prada pe acoperiş. Încă două raze îi pârliră părul lung în trecere. Sări în dreapta şi se rostogoli la adăpost. Folosind Forţa, desprinse o placă de ardezie din acoperişul ascuţit al locuinţei. Aceasta alunecă din sistemul de prindere, ţâşni învârtindu-se prin aer şi îl lovi pe terorist în tâmplă, dărâmându-l instantaneu.

Qui-Gon se apropie iute, apucă o bucată din costumul mimetic şi o sfâşie de pe corpul prăbuşit al bărbatului. Cu circuitul întrerupt, costumul se opri şi proprietarul său deveni vizibil.

Qui-Gon stabili că teroristul avea să rămână inconştient destul timp pentru a fi găsit de judiciari. În stânga lui o zări pe Vergere, sărind de pe un dom pe altul, ca şi cum ar fi purtat un aparat de zbor individual. Luându-se după ea, văzu că Fosh şi Ki-Aki-Mundi se apropiau de gotal, al cărui costum mimetic nu putea camufla dâra de blană pe care o lăsa în urmă.

Se uită în jur după Obi-Wan şi îl descoperi stând la baza unui dom mare, pe un zid care înconjura o curte adâncă. Qui-Gon se îndrepta spre el, când zări o formă nedesluşită alunecând pe curba abruptă a domului. Silueta se lovi de Obi-Wan şi îl aruncă dând din mâini peste marginea clădirii.

Qui-Gon ţâşni înainte, ţinând sabia de lumină la nivelul şoldului, apoi ridicând-o când ajunse la locul în care socoti că avea să aterizeze teroristul.

Se auzi un ţipăt de durere şi un braţ drept apăru la vedere, plutind peste marginea acoperişului. Stricat, costumul mimetic se stinse, scoţând la iveală o femeie care urla, căzută în genunchi, strângând cu mâna stângă ceea ce mai rămăsese din braţul drept.

Qui-Gon se grăbi spre zid, sperând să afle că Obi-Wan găsise un loc moale în care să aterizeze. În schimb, din curte se înălţă un aerospeeder, cu Obi-Wan ţinându-se cu o mână de stabilizatorul de la tribord, din spate.

Aerospeederul îl aşeză uşurel pe Obi-Wan pe acoperişul de lângă Qui-Gon. În apropiere, Ki-Aki-Mundi, Vergere, cei doi judiciari şi câţiva ofiţeri de securitate îi legau pe cei şase terorişti care fuseseră prinşi.

Printre ei nu se aflau nici Havac, nici Cohl.

— Asta da cascadorie, Padawan, zise Qui-Gon.

— Bănuiesc că aţi fi preferat să mă vedeţi ţinându-mă în dinţi, maestre.

Qui-Gon se uită la el nedumerit.

— Problema de gândire pe care le-a spus-o maestrul Anoon Bondara elevilor săi în ziua în care am vorbit cu Luminara, explică Obi-Wan. Despre omul care se ţinea cu dinţii de trenul de aterizare al unei nave deasupra unei gropi înşelătoare.

— Îmi amintesc acum, zise Qui-Gon, devenind brusc interesat.

Obi-Wan răsuflă.

— După ce m-am gândit mult, m-am hotărât că nava trebuie să reprezinte Forţa şi că groapa reprezintă pericolele care aşteaptă pe oricine se abate de la calea sa.

— Şi cum rămâne cu acei călători rătăciţi care cer ajutor?

— Ei, pe de o parte, călătorii – chiar şi când şi-au pierdut drumul – ar trebui să se gândească de două ori înainte de a pune întrebări unui om care stă atârnat în dinţi deasupra unei gropi înşelătoare. Însă, mai important, călătorii sunt doar abateri pe care omul ar trebui să le ignore, dacă vrea să rămână în Forţă.

— Abateri, murmură Qui-Gon.

Se gândi la atentatul la viaţa lui Valorum, la evenimentele de pe Asmeru şi la dovada care fusese găsită în depozitul vămii.

Qui-Gon îl prinse pe Obi-Wan de ambii umeri.

— M-ai ajutat să văd ceva ce îmi scăpa. Se uită la cei şase terorişti. Aici nu mai avem ce face. Să ne grăbim, acum, Padawan. Planul lui Havac e în plină desfăşurare.

— Unde mergem, maestre?

— Unde ar fi trebuit să mergem de la început.

30

Scena din faţa intrării sudice în sala summitului era haotică, grupuri de gură-cască şi de agenţi de securitate înghesuindu-se şi reporteri luptându-se pentru prim-planuri cu holocamerele şi reportofoanele lor. Cordoane de poliţişti în armură se luptau să ţină masele de fiinţe la distanţă, în timp ce vehicule de la cele mai primitive la cele mai luxoase aduceau delegaţii la intrarea acoperită. Judiciarii circulau prin mulţime, încercând să nu iasă prea mult în evidenţă, în ciuda căştilor de comunicare din urechi şi a comunicatoarelor sofisticate pe care le purtau la încheieturile mâinilor, în timp ce Cavalerii Jedi, cu mantiile lor cafenii şi săbiile de lumină prinse la cingătoare, aveau grijă să iasă foarte mult în evidenţă.

— Nu cred că o să avem vreo şansă de a intra, îi spuse Boiny lui Cohl, în partea din faţă a mulţimii. Chiar şi dacă am reuşi să ajungem la uşă, nu am reuşi să trecem nimic prin scanerele de arme.

Cei doi purtau robe largi, sandale şi turbane care le ascundeau rănile de la cap. Cohl îşi găsise o cârjă adevărată făcută dintr-un aliaj uşor, însă era mai slăbit de când el şi rodianul plecaseră în grabă din depozitul vămii. Amândoi supravieţuiau cu bactaplasturi şi injecţii periodice cu analgezice.

Cohl se uită la clădirea summitului. Pe lângă gărzile aflate la intrare, în turnurile care stăteau la colţurile clădirii enorme se aflau lunetişti.

— Hai să aruncăm o privire şi la celelalte intrări, zise el încet şi fără suflare.

Începură să meargă în zig-zag în jurul sălii. Intrările de la nord şi de la vest nu erau mai puţin aglomerate, însă cea de la est nu era nici pe departe la fel de plină de oameni sau de bine păzită.

Aşteptând să fie lăsaţi înăuntru, erau aghiotanţi administrativi şi translatori independenţi, droizi de serviciu şi de protocol, un ansamblu de toboşari şi de trompetişti purtând coifuri înalte şi uniforme stridente şi grupuri formate din mai multe specii reprezentând Liga Drepturilor Raţiunii şi Asociaţia Planetelor pentru Liberul Schimb, printre altele.

— Doar participanţi de rangul al doilea, observă Boiny.

— Genul nostru de persoane. Cohl făcu un semn cu bărbia, arătând că ar fi trebuit să se îndrepte spre capătul cozii.

La jumătatea drumului, anunţându-se cu o pancartă colorată, aşteptau cam o sută de veterani din conflictul Stark din hiperspaţiu. Un conflict scurt, dar sângeros, care izbucnise cu doisprezece ani în urmă, se purtase în mare parte pe lumile unde bacta era puţină sau prea scumpă. Prin urmare, mulţi dintre veterani, oameni şi extratereştri, încă aveau cicatrice groaznice, bucăţi de carne umflate sau ridate oribil şi cozi ori membre lipsă. Paralizaţi ca urmare a focului de distrugător sau a exploziilor electromagnetice, câţiva erau nevoiţi să folosească scaune şi sănii cu elevatoare repulsoare.

Acest ultim grup îi atrase atenţia lui Cohl.

— Cred că am găsit calea de intrare, îi spuse el lui Boiny.

În centrul arcului de 180 de grade format din şiruri de scaune care despărţeau delegaţia Coruscantului de Directoratul Federaţiei Comerciale, senatorul Palpatine şedea împreună cu Sate Pestage, Kinman Doriana şi alţii, în secţiunea rezervată sistemului Naboo.

Palpatine se întorsese spre stânga, pentru a-i vedea pe membrii directoratului ocupându-şi locurile. Flancându-i pe cei patru oameni, pe sullustani, pe grani şi pe neimoidieni, contingente de droizi de securitate stăteau cu puştile cu laser prinse de spatele lor pătrăţoase, ca nişte santinele scheletice ale morţii.

Palpatine era atât de atent, încât nu observă apropierea senatorului Om Free Taa, în ciuda faptului că umflatul senator twi'lek rutian sosise pe un scaun cu elevator repulsor, cu suita sa de ataşaţi şi aghiotanţi mergând în urma lui ca nişte servitori.

— Un spectacol impresionant, îi spuse Taa lui Palpatine, uitându-se prin sala splendidă în timp ce îşi cobora scaunul la podea. Delegaţi de pe Sullust, Clak'dor, sectorul Senex, Malastare, Falleen, Bothawui... Ei, chiar şi câteva dintre planetele hutt sunt reprezentate. Taa se opri pentru a urmări privirea lui Palpatine către secţiunea Federaţiei Comerciale. Ah, obiectul fascinaţiei tuturor.

— Cu siguranţă, spuse Palpatine neatent.

— Cât de mult îi stă în fire directoratului să aducă droizi – deşi bănuiesc că diferenţa nu este prea mare între a alege Cavaleri Jedi sau droizi. Am auzit, totuşi, că directoratul a insistat, de asemenea, să aibă şi un proiector de scut.

— Da, am auzit şi eu.

Taa se uită la Palpatine îndelung.

— Domnule senator, permiteţi-mi să spun că păreţi cam preocupat.

În cele din urmă, Palpatine îşi roti scaunul pentru a se întoarce cu faţa la Taa.

— De fapt, tocmai am primit nişte ştiri destul de neliniştitoare din sistemul meu natal. Se pare că regele Veruna de pe Naboo a abdicat.

Cozile de cap masive ale lui Taa zvâcniră.

— Tre... trebuie să mărturisesc, domnule senator, că nu ştiu dacă să mă întristez sau să mă bucur pentru dumneavoastră. Dar cum vă afectează exact acest lucru? Există pericolul să fiţi rechemat?

— Asta rămâne de văzut, spuse Palpatine. Naboo va avea un regent în funcţie până când se vor organiza alegeri.

— Cine candidează pentru a-l înlocui pe Veruna?

— Şi acest lucru rămâne de văzut.

— Îmi permiteţi să vă întreb ce speraţi?

Palpatine ridică uşurel din umeri.

— Doar la cineva care să fie gata să deschidă Naboo spre galaxie. Cineva mai puţin – cum să mă exprim? – tradiţionalist decât Veruna.

Lui Taa îi sclipiră ochii.

— Sau, poate, mai uşor de convins?

Înainte ca Palpatine să poată răspunde, un val de agitaţie începu să se formeze în sală. În toate părţile, capetele se întorceau spre intrarea sudică. Curând, apăru Cancelarul Suprem Valorum şi restul delegaţiei Coruscantul ui. Sala răspunse cu aplauze prelungi, chiar dacă abia cordiale.

— Soseşte, zise Taa, în timp ce Valorum era escortat la locul său. Dar cine este cel care îl însoţeşte? îl recunosc pe guvernatorul sistemului, dar nu şi pe cel slab şi care părea înfometat de lângă el.

— Guvernatorul-locotenent Tarkin, răspunse Palpatine în timp ce bătea din palme.

— Ah, da... Tarkin. Îi cam trage înapoi, nu? Foarte militant şi autoritar.

— Puterea îl poate transforma chiar şi pe cel mai umil dintre birocraţi într-o pisică manka turbată.

— Chiar aşa, chiar aşa. Şi apropo de aceasta, domnule senator, adăugă Taa pe un ton conspirativ, vă amintiţi despre informaţia pe care v-am supus-o atenţiei

cu ceva vreme în urmă, privind afacerile familiei Valorum de aici, de pe Eriadu?

— Vag. Era ceva cu o companie de transporturi, nu?

Taa dădu din cap.

— După cum ştiţi, multe concerne mici sunt în situaţia de a obţine o poziţie considerabil mai bună pe piaţă ca rezultat al propunerii de taxare a lui Valorum şi, de asemenea, ca o consecinţă a investiţiilor făcute de planetele Nucleului, ca Ralltiir şi Kuat, care caută întotdeauna oportunităţi.

— Ce legătură au toate acestea cu afacerile lui Valorum? întrebă Palpatine cu blândeţe.

— Se pare că acea companie de transporturi a primit de curând o infuzie de capital semnificativă şi totuşi domnul Cancelar Suprem nu a informat grupurile potrivite din Senat. Fireşte, am început să mă întreb dacă a ştiut măcar că există cineva care a investit atât de mult în afacerea familiei şi cine ar fi putut face această investiţie.

— Domnului Cancelar Suprem nu i-ar sta în fire să ascundă aşa ceva.

— Iniţial, am crezut la fel. Presupunerea mea a fost că dacă s-ar fi putut determina că fondurile au venit, într-adevăr, de la speculatori de investiţii fără legături directe cu Valorum, atunci – în ciuda tuturor aparenţelor – nu ar fi avut loc nici o încălcare a protocolului sau a proprietăţii. Dar când am început să verific acest lucru, m-am tot lovit de obstacole, de fundături şi de drumuri neclare. După cum chiar dumneavoastră mi-aţi sugerat, am predat problema senatorului Antilles, care are funcţia necesară pentru a intra în acele zone ce îmi erau refuzate.

— Senatorul Antilles a descoperit ceva?

Taa îşi coborî şi mai mult glasul.

— Ceea ce am să vă spun nu este echivalent cu dezvăluirea pe care mi-aţi făcut-o despre regele Veruna, însă, tocmai am aflat că Antilles a avut succes în a lua urma sursei fondurilor până la ceea ce, la început, a crezut că este un consorţiu de investiţii, dar care, de fapt, pare să fie un cont bancar fraudulos, creat special pentru a canaliza fondurile obţinute ilicit către zone de interes deosebit.

Palpatine îl privi fix.

— Prin interese deosebite, presupun că vă referiţi la acei senatori care primesc mită de la diferite organizaţii, criminale şi altfel.

— Exact.

— Dar trebuie încă să aflaţi de unde provin fondurile.

— Ne apropiem şi, cu cât ne apropiem mai mult, cu atât mai jenant ar putea fi acest lucru pentru domnul Cancelar Suprem Valorum.

— V-aş mulţumi dacă m-aţi ţine la curent.

Taa zâmbi.

— Nu vom face nici un anunţ fără să vă consultăm.

Palpatine şi Taa se întoarseră pentru a-l privi pe Valorum salutând mulţimea, care răspunse cu o a doua rundă de aplauze graţioase.

— Acesta este momentul Cancelarului Suprem, spuse Palpatine. Nu ar trebui să-l stricăm cu bârfe.

Taa se ruşină.

— Vă rog să îmi acceptaţi scuzele, domnule senator. Nici nu mi-a trecut prin cap să stric momentul. Aruncă o privire în stânga sa. O să las asta în sarcina Federaţiei Comerciale.

Viceregele Nute Gunray se simţea ca şi cum ochii cuiva ar fi fost aţintiţi asupra sa, în ciuda faptului că Valorum era cel care se bucura de atenţia neabătută a sălii. Ochii lui Gunray, totuşi, se aflau asupra droidului de

luptă care îi fusese lăsat în grijă doar cu câteva clipe înainte ca membrii directoratului să îşi părăsească sediul temporar pentru întâlnirea la nivel înalt.

Fără să se deosebească de ceilalţi doisprezece droizi care ofereau protecţie directoratului – în afara unor însemne galbene – noul sosit stătea chiar la dreapta lui Gunray, în fruntea detaşamentului aflat în acea parte a platformei Federaţiei Comerciale.

Gunray abia avusese timp să se stabilească în apartamentul său de pe Eriadu, când Lordul Sith, respectându-şi cuvântul, apăruse, prin intermediul holoproiectorului pe care Sidious i-l trimisese cu luni înainte. Deşi de această dată imaginea era atât de clară, atât de lipsită de paraziţii şi de bruiajul obişnuit, încât Gunray fusese gata să creadă că Sidious se afla pe Eriadu sau pe vreo planetă vecină, nu ascuns în orice fel de bârlog de neînchipuit din care îşi exercita magia întunecată.

Nişte străini îţi vor aduce un droid în plus, spusese Sidious, un droid de luptă. Nu trebuie să le pui întrebări, nici despre ei, nici despre menirea droidului în sine. Doar vei ordona droidului să se alăture celorlalţi pe care i-aţi adus pe Eriadu. Va răspunde la comenzile tale.

Gunray arsese de dorinţa de a pune întrebări, dar reuşise să se abţină atunci când străinii sosiseră la apartamentele sale cu droidul de luptă pus în cutie. Nici măcar nu îl anunţase pe Lott Dod despre mesaj, chiar şi atunci când senatorul – singur în delegaţia Federaţiei Comerciale – observase nepăsător că ar fi putut jura că veniseră pe Eriadu cu doar doisprezece droizi.

Actele de transport ar fi demonstrat asta, fireşte. Dar, având în vedere că Federaţia Comercială se bucura de statut diplomatic, era imposibil ca vama de pe Eriadu să ridice obiecţii atunci când delegaţia avea să se întoarcă la astroport cu un droid în plus.

A doua directivă a Lordului Sith era cea care continua să-i bântuie gândurile lui Gunray, în orice caz, şi părea a fi cauza neliniştii lui actuale.

Chiar acum vedea cum ansamblul de cântăreţi se aduna în sală, pregătindu-se să intoneze din trompete semnalele care aveau să inaugureze summitul.

Mai erau doar câteva minute.

Gunray observă unde stătea Lott Dod.

Discret, îşi şterse broboanele de transpiraţie de pe faţă şi încercă să se calmeze. În mare parte, totuşi, numără minutele în tăcere.

31

De pe scaunul plutitor căptuşit pe care Boiny îl ajutase să îl ia de la un veteran neatent al conflictului hiperspaţial Stark, Cohl se uită în capătul opus al sălii summitului către locul în care delegaţia Federaţiei Comerciale avea rezervată o zonă pentru sine, în faţa Cancelarului Suprem Valorum şi a celor de pe Coruscant. Vedea neclar şi ca printr-un tunel îngust, iar trupul îi era măcinat de durere, în ciuda injecţiilor pe care Boiny i le tot administrase cu o frecvenţă tot mai mare.

Părând şi chiar fiind îngrijitorul lui Cohl, rodianul stătea în spatele lui, îndreptând un mic electrobinoclu către grupul de treisprezece droizi ai Federaţiei Comerciale.

— Doar unuia dintre ei îi lipseşte şurubul de blocare, zise Boiny aproape de urechea stângă a lui Cohl. Cel cu semne galbene pe cap şi pe trunchi. Chiar la dreapta neimoidianului, în capul şirului de pe acea parte a platformei.

Cohl duse electrobinoclul la ochi.

— L-am văzut, spuse el cu un glas slab.

Apoi începu să cerceteze sala imensă.

— Havac e pe undeva pe aici, probabil cu o telecomandă în mână.

Boiny se uită în jur.

— Se poate să fi fost programat să reacţioneze la un anumit eveniment sau la un moment anume. Dar chiar dacă Havac are o telecomandă, nu este obligatoriu să opereze în raza vizuală. Ar putea fi oriunde în sală sau în afara ei.

Cohl clătină din cap.

— Havac e genul care trebuie să vadă că se întâmplă. El a plănuit asta. E spectacolul său.

Privirea lui Boiny continuă să rătăcească peste rândurile de scaune.

— Nu se poate să fie în secţiunea delegaţilor. Şi mă îndoiesc că ştie să cânte la trompetă...

Brusc, Cohl se uită peste umăr la rodian.

— Ce era Havac înainte să treacă la terorism, Boiny – înainte să se alăture Frontului Nebula?

Boiny se gândi.

— Un fel de regizor, nu?

— Un regizor de holofilme documentare. Un corespondent de presă independent.

Ca şi cum ar fi fost o singură fiinţă, îşi ridicară privirile spre cabinele presei aflate sus, deasupra lor.

Direct de la urmărirea de pe acoperiş, Qui-Gon şi Obi-Wan se alăturară lui Saesee Tiin şi Adi Galliei la parterul sălii, chiar lângă intrarea nordică. Valorum şedea la dreapta şi deasupra lor; Directoratul Federaţiei Comerciale, la stânga. În faţa lor, membrii delegaţiei de pe Eriadu îşi ocupau locurile în standurile care fuseseră înălţate în centrul sălii. Sub acestea, un grup de toboşari şi de trompetişti îşi acorda instrumentele.

Aerul era încărcat de nerăbdare.

— Cei şase pe care i-am prins insistă că n-au auzit în viaţa lor de Cohl sau de Havac, le explică Qui-Gon celorlalţi Jedi, şi că nu ştiu nimic despre o tentativă de asasinat.

— Atunci, ce căutau pe acoperiş, înarmaţi şi periculoşi, trăgând în voi cu un lansator de rachete?

— Susţin că sunt o bandă de hoţi care s-a gândit că ar putea să *Profit*e de dezordinea care înconjoară summitul şi să spargă Banca Sectorului Seswenna.

— Le-ai spus despre imaginea acoperişului găsită în holoproiector? întrebă Tiin.

— Nu avea rost. S-ar fi putut să încerce să atace convoiul plutitor al Cancelarului Suprem de pe acoperiş, dar cred că erau acolo doar pentru a ne distrage atenţia. Asta au făcut Cohl şi Havac de la început, încă de la incidentul de la Senatul Galactic.

— Chiar dacă, în cele din urmă, cei şase ar recunoaşte că au fost angajaţi de Cohl, ar putea continua să susţină că scopul lor era furtul. Nici unul dintre ei nu are acte, aşa că nu ştim nici măcar cine sunt sau de pe ce planete vin. Securitatea de pe Eriadu verifică înfăţişările lor şi amprentele retinelor, dar, presupunând că au fost strânşi de

Cohl de pe planete îndepărtate, ar putea dura săptămâni până să aflăm ceva.

— Atunci, nu mai avem cu ce să continuăm, zise Adi.

— Doar că restul asasinilor lui Havac sunt pe undeva, prin sala aceasta.

— Nu au fost incidente la intrare, spuse Tiin. Nimeni nu a fost arestat.

— Asta nu înseamnă nimic, zise Qui-Gon. Pentru experţi ca Havac şi Cohl, în această sală este la fel de uşor de intrat ca într-o finală de cursă de ataşe. Nu ar avea nici o problemă să ajungă înăuntru.

Tiin strânse din buzele sale subţiri.

— Singurul lucru pe care îl mai putem face este să ne pregătim să îl apărăm pe Cancelarul Suprem.

Qui-Gon se uită în direcţia lui Valorum.

— Ne va permite să ne apropiem mai mult de el?

— Nu, zise Adi. A dat ordine clare că nu vrea ca desfăşurarea summitului să fie întreruptă – nici nu vrea ca noi să fim lângă el. Vrea ca Jedi să fie văzuţi ca imparţiali în această dispută comercială.

— Cu toate acestea, nu putem să stăm cu mâinile în sân, aşteptând să se întâmple ceva, mârâi Tiin. Ar trebui să ne împărţim şi să căutăm; să localizăm necazul înainte ca acesta să-l găsească pe Valorum.

Obi-Wan, care stătuse tăcut pe tot parcursul acestei discuţii, observă o expresie familiară apărând pe faţa lui Qui-Gon. Era ca şi cum privirea acestuia era fixată asupra unei prezenţe invizibile pe care o scotea în evidenţă Forţa vie.

— Ce este, maestre? întrebă el încet.

— Îl simt, Padawan.

— Havac?

— Cohl.

Cabina mică şi murdară rezervată HoloCotidianului Liber de pe Eriadu era formată din două scaune rigide, o consolă de control cu ecrane plate şi platforme de holoproiector acoperite de praf şi o fereastră mare, dintr-o singură bucată, care dădea spre sală.

Havac stătea lângă fereastră, uitându-se la mulţimea în mare parte aşezată în timp ce monta o holocameră pe suportul ei. În spatele său, înarmaţi cu pistoalele pe care le ascunseseră în pereţii sălii cu câteva săptămâni în urmă, şedeau doi dintre acoliţii săi umani. Unul dintre ei purta un comunicator la încheietura pumnului.

Când Havac îndreptă holocamera spre arcul de scaune ale Federaţiei Comerciale, prinse un scaner pe capul camerei. Apoi aţinti aparatul, care semăna cu un microfon unidirecţional, către trompetiştii de la parterul sălii.

— Vreun semn de la echipa de observaţie? întrebă el peste umăr.

— Nici un piuit, răspunse omul care avea comunicatorul. Şi Valorum a ajuns aici de peste zece minute. Ce crezi că s-a întâmplat?

— Explicaţia probabilă este că au fost descoperiţi.

— De ce spui asta?

Havac se întoarse cu faţa la cei doi.

— Pentru că eu am anunţat autorităţile despre cargobotul lui Cohl şi am lăsat holoproiectorul în urmă, ca să fie găsit.

Aşteptă zâmbetele de înţelegere, dar când nu apăru nici unul, adăugă.

— Era singurul mod de a mă asigura că autorităţile vor fi ocupate cât noi ne vedem de treabă aici.

— Atunci şi Cohl a fost găsit – sau cadavrul său, oricum, zise cel care avea comunicatorul.

Celălalt nu părea convins.

— Să presupunem, după cum spui, că observatorii au fost descoperiţi şi că se hotărăsc să cadă la înţelegere zicând ce ştiu ei – cu sau fără credite.

Havac ridică din umeri teatral.

— Mă ştiu ca Havac şi niciunui "Havac" nu i s-a permis de către securitate să participe la summit. Transferurile de credite către cei angajaţi de Cohl nu pot fi urmărite direct până la noi. Casa conspirativă va fi goală până când vor ajunge autorităţile la ea. O să fim de mult plecaţi de pe Eriadu înainte de a pune cineva toate piesele cap la cap.

Gândite în mod clar să readucă încrederea, vorbele lui Havac nu reuşiră să obţină efectul dorit. Cel mult, cei doi bărbaţi păreau şi mai sceptici decât înainte.

— Trăgătorul nostru şi-a ocupat poziţia? întrebă Havac nerăbdător.

— E pe pasarelă – aşteaptă să înceapă muzica.

— Ce vrei să facem cu el după aceea? întrebă cel care avea comunicatorul.

Havac se gândi la asta.

— Este un nelegiuit cu o insignă de identificare falsă şi cu o armă, care tocmai a tras în delegaţi. O să fi un erou public dacă îl omori – sau, cel puţin, dacă ai grijă să cadă de pe pasarelă.

— Fără capete libere, zise acelaşi bărbat.

— Cât mai puţine.

Sprijinindu-se iar în cârjele sale din aliaj, dar purtând încă un mic steag legat de partea din faţă a robei sale, pentru a se identifica drept un veteran al conflictului Stark din hiperspaţiu, Cohl şchiopăta de la turboliftul care îi adusese pe el şi pe Boiny la nivelul principal pentru pietoni al sălii. De aici era posibil să urci la pasarelele care duceau la cabinele presei şi securităţii din părţile superioare ale clădirii.

Se îndreptau către zona lifturilor, când o voce strigă din spatele lor.

— Căpitane Cohl.

Cohl nu se opri până când străinul nu repetă chemarea, iar el se roti resemnat. La zece metri depărtare pe coridor stătea un Jedi înalt, bărbos şi cu părul lung, ţinând în mână o sabie de lumină cu lamă verde.

— Chiar nu e ziua noastră norocoasă, mormăi Boiny.

Cohl auzi pocnetul şi şuieratul caracteristice unei alte săbii de lumină şi se uită peste umăr. Al doilea Jedi

era un tânăr bine bărbierit, purtând codiţa împletită subţire de Padawan.

— Abia aşteptam să ne întâlnim, încă de la Dorvalla, spuse cel mai în vârstă.

Cohl şi Boiny schimbară priviri consternate şi surprinse.

— Voi eraţi cei din lanţeta diplomatică, zise Cohl.

— Ne-ai condus într-o urmărire grozavă, căpitane.

Cohl pufni şi clătină din cap.

— Ei, acum ne-aţi găsit. Şi puteţi să vă puneţi beţele luminoase la loc. Nu suntem înarmaţi.

Qui-Gon doar îşi lăsă vârful săbiei spre podea în timp ce se apropia.

— Vă felicit că aţi supravieţuit distrugerii *Profitului*.

Cohl se clătină în cârje.

— Mare bine mi-a făcut, Jedi. Eu şi partenerul meu suntem făcuţi bucăţi.

Qui-Gon şi Obi-Wan îi priviră prin Forţă şi înţeleseră că tot ceea ce spunea Cohl nu era minciună. El şi rodianul erau grav răniţi.

— Totuşi, cum aţi aflat despre operaţiunea de la Dorvalla? întrebă Cohl.

— De la un membru al Frontului Nebula, zise Qui-Gon. Acum e mort.

— Deci exista un informator. Cred că Havac a avut dreptate să fie secretos cu asta.

— Şi noi suntem nerăbdători să ne întâlnim cu Havac, spuse Obi-Wan.

Cohl se uită la el.

— Mai bine aţi distruge droidul pe care l-a infiltrat Havac la întâlnire.

— Droidul? ziseră Jedi într-un glas.

— Un droid de luptă, dezvoltă Cohl. E chiar acolo cu restul droizilor directoratului. Credem că Havac are de gând să pună droidul să-l omoare pe Valorum.

— Asta e imposibil, spuse Qui-Gon. Droizii de luptă nu pot acţiona fără un semnal de la un calculator de control central.

— Al lui Havac este unul dintre modelele noi şi îmbunătăţite de la Baktoid, zise Boiny. Un comandant. Mai mult un gânditor liber. Nu trebuie decât să primească o sarcină, prin comandă vocală sau prin semnal de la telecomandă, şi este capabil să controleze droizii din jurul său.

Obi-Wan căscă niţel gura.

— Vrei să spui că în locul unui singur asasin există doisprezece posibili ucigaşi?

— Treisprezece, de fapt, răspunse Boiny.

— Tot nu poate iniţia un asemenea act de unul singur, insistă Qui-Gon.

— Aici intervine Havac. Telecomanda e la el.

Qui-Gon păşi spre Cohl.

— Unde e?

— Am eu o idee.

— Spune-mi ce ştii şi lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Obi-Wan vă va însoţi pe tine şi pe partenerul tău undeva unde să primiţi îngrijiri medicale – şi să fiţi arestaţi.

Cohl clătină din cap.

— Dacă îl vrei pe Havac, mergem împreună, Jedi, sau deloc. Îşi înclină capul spre Boiny. În plus, suntem singurii care îl putem identifica.

Qui-Gon nici nu trebui să se gândească. Se uită la Obi-Wan.

— Padawan, întoarce-te la maestrul Tiin şi la ceilalţi. Iute!

— Dar, maestre...

— Du-te, Padawan. Acum.

Obi-Wan strânse din buze, dădu din cap şi se învârti pe călcâie.

Qui-Gon îşi urmări ucenicul care se depărta în grabă, apoi îşi stinse sabia de lumină şi îşi puse un braţ pe sub umărul tremurător al lui Cohl.

— Sprijină-te de mine, căpitane.

32

Cu zece toboşari care dădeau ritmul, de două ori mai mulţi trompetişti îşi ridicară instrumentele lungi şi intonară primul dintre cele trei semnale prelungi.

Până atunci, Obi-Wan deja ajunsese la Tiin şi la ceilalţi Jedi.

— Sunt droizii, începu el într-o rafală de vorbe.

Tiin îl puse să încetinească şi să repete tot ce aflaseră el şi Qui-Gon de la Cohl. Apoi itkotchiul se întoarse către Adi, Ki-Aki-Mundi, Vergere şi restul.

— Aşezaţi-vă cât mai aproape posibil în jurul lui Valorum, le spuse el lui Adi şi lui Vergere. Obi-Wan, Ki şi cu mine vom fi lângă platforma Federaţiei Comerciale. Restul, împrăştiaţi-vă pentru a respinge focurile de armă. Fiţi rezervaţi, dar pregătiţi.

— Maestre Tiin, crezi că Federaţia Comercială bănuieşte ce se află în mijlocul ei? întrebă Obi-Wan în timp ce mergeau.

— Nu au de unde. Sunt agresivi doar când vine vorba de comerţ. Oricum a reuşit acest Havac să infiltreze droidul printre ceilalţi, trebuie să o fi făcut fără ştiinţa membrilor directoratului.

— Ar trebui să ordonăm delegaţiei să scoată droizii, maestre?

Ki-Aki-Mundi; răspunse:

— Cine priveşte ar putea hotărî să declanşeze droizii. Dacă se întâmplă asta, ar părea că noi am fost o

ameninţare, făcându-i pe droizi să răspundă cu focuri de laser. Dacă am fi avut timp, am fi putut trimite pe cineva la bordul cargobotului Federaţiei Comerciale pentru a închide calculatorul de control central.

— V-aţi mai luptat cu aceşti droizi înainte, maestre Tiin?

— Nu ştiu decât că nu sunt foarte precişi, Padawan.

Obi-Wan se încruntă în timp ce fugea.

— Cu treisprezece dintre ei trăgând, s-ar putea ca asta să nu conteze.

La nici un sfert din drumul pe coridorul de la nivelul superior, care ducea la cabinele de presă, Boiny îl zări pe Havac printr-un mic panou de oţel transparent montat în partea de sus a uşii.

Lăsându-l pe Cohl să stea singur, Qui-Gon îşi lipi spatele de peretele coridorului.

— Câţi sunt înăuntru? îl întrebă el pe rodian.

— Havac şi poate încă doi oameni – aşezaţi în dreapta uşii.

Qui-Gon făcu semn cu capul către mânerul uşii.

— Încearcă-l.

Uşurel, Boiny puse mâna pe mâner.

— E încuiat. Se uită la panoul sensibil la atingere de pe perete. Probabil că aş putea să-l sparg...

— Am o cale mai rapidă, îl întrerupse Qui-Gon.

Aprinzând sabia de lumină, înfipse lama strălucitoare prin mecanismul de închidere. Metalul se înroşi şi începu imediat să se topească, emanând în aer mirosuri înţepătoare. Cu un scrâşnet, uşa se retrase în lăcaşul ei din perete.

Havac şi cei doi acoliţi ai săi erau deja în picioare, cu armele în mâini. O vijelie de raze de laser ricoşă din lama lui Qui-Gon, pe care o ţinea ridicată şi o apleca în stânga şi în dreapta, parând cu precizie. Razele respinse zburau

din cameră, iar două dintre ele îi răniră pe oamenii lui Havac şi îi aruncară la podea.

Groaza puternică îl făcu pe Havac să scape pistolul din mână. Din zbor, Qui-Gon chemă arma la el folosind Forţa şi o băgă în centura lată care îi strângea tunica.

Havac se prăbuşi în scaunul său de la consolă, făcându-se mic de frică şi ridicându-şi mâinile tremurânde deasupra capului.

Boiny şi Cohl îl urmară pe Qui-Gon în cabină.

Cohl evaluă situaţia şi se uită la Qui-Gon.

— Mă bucur că nu a trebuit să mă pun niciodată cu voi.

— Cohl, rosti Havac, cu uimire sinceră.

Cohl miji ochii.

— Data viitoare să te gândeşti mai bine, amatorule.

— Unde-i telecomanda care controlează droidul de luptă? îl întrebă Qui-Gon pe Havac.

Havac adoptă o expresie de perplexitate inocentă.

— Telecomandă? Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Qui-Gon se înălţă peste el.

— Ai infiltrat un droid între cei pe care i-a adus Directoratul Federaţiei Comerciale.

Se aplecă şi îl ridică pe Havac din scaun, sprijinindu-l de fereastra fixă a cabinei.

— Unde e telecomanda?

Havac se apucă inutil de mâna lui Qui-Gon.

— Destul! Pune-mă jos şi îţi zic!

Qui-Gon îl coborî în scaun.

— E la trăgătorul nostru, spuse el, scuipând cuvintele.

— Ştiu la cine se referă, zise Cohl. Un lunetist.

Qui-Gon se uită iar la Havac.

— Unde e?

— Pe pasarele, mormăi Havac, ferindu-şi ochii.

Qui-Gon îi aruncă o privire lui Cohl, luând o hotărâre.

— Te simţi destul de bine ca să rămâi cu ăştia trei aici în timp ce partenerul tău şi cu mine îl căutăm pe trăgător?

Cohl se lăsă într-unul dintre scaune.

— Cred că mai găsesc ceva putere.

Qui-Gon îi dădu pistolul lui Havac. Începu să spună ceva, dar îşi înghiţi cuvintele şi începu din nou, arătând spre cei doi.

— O să trimit după îngrijiri medicale.

— Nu-i grabă, zise Cohl.

După ce Qui-Gon şi Boiny dispărură pe uşa deschisă, Cohl se holbă sinistru la Havac.

Trompetiştii făcură o scurtă pauză, apoi începură al doilea semnal modulat.

Muzicienii parcurseseră o parte din melodie, când un paj uman se apropie de platforma Federaţiei Comerciale şi ceru să-i vorbească viceregelui Gunray. Preşedintele kuat al delegaţiei îl îndrumă pe paj spre capătul opus al mesei curbate a directoratului.

Cu o nerăbdare vizibilă, Gunray îl urmări pe paj cum se apropia.

— Îmi cer iertare că intervin, domnule vicerege, începu omul în bazică, destul de tare pentru a se face auzit peste trompete, dar se pare că sunt nişte probleme cu naveta dumneavoastră. Controlul Astroportului Eriadu doreşte să discute cu dumneavoastră imediat.

Gunray făcu o faţă lungă şi scoase în afară bărbia deja proeminentă.

— Nu mai poate aştepta până la terminarea summitului?

Pajul clătină din cap.

— Îmi cer iertare, domnule vicerege, dar este o problemă de securitate. Vă asigur, vă va răpi doar o clipă din timpul dumneavoastră.

Preşedintele kuat, care urmărise conversaţia, se întoarse spre Gunray.

— Du-te să îţi rezolvi problema. Dacă eşti norocos, nu vei fi nevoit să înduri cuvântul de deschidere al Cancelarului Suprem Valorum.

Lott Dod se ridică în picioare în timp ce Gunray se pregătea să plece.

— Să rămân în locul dumneavoastră, domnule vicerege?

Gunray se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

— Vino cu mine. Te descurci mai bine decât mine cu procedurile şi cu treburile legale. Dar să ne grăbim, domnule senator, nu vreau să pierd mai mult din întâlnire decât sunt obligat.

33

La o sută de metri deasupra podelei din sala întâlnirii la nivel înalt, Qui-Gon şi Boiny se grăbeau prin reţeaua de pasarele, schele şi grinzi, care se întindea de la un zid la altul la nivelul superior al clădirii. Strigătul marţial al trompetelor răsuna din pereţii curbaţi, jucând feste sunetului. Lumina soarelui, colorată de enorma fereastră circulară din centrul domului, se revărsa înăuntru.

Suspendate cu suporturi de tavan sau prinse în consolă de pereţi, pasarelele aveau podele perforate şi balustrade tubulare şi erau destul de late cât să treacă pe ele un om de talie normală. La intervale regulate, mai ales acolo unde se intersectau pasarelele, existau balcoane care permiteau munca de întreţinere la microfoane sau reflectoare.

Existau nenumărate locuri în care un trăgător singuratic, înarmat cu o telecomandă sau cu o puşcă, ar fi putut să se ascundă.

Qui-Gon şi Boiny nu ajunseră prea departe înainte de a se întâlni cu primul agent de securitate, care ridică un pistol cu laser când ei se apropiară şi vru să afle ce căutau acolo.

Qui-Gon îi explică în cât mai puţine cuvinte cu putinţă, privindu-l, în acelaşi timp, pe agent prin Forţă pentru a determina dacă atitudinea lui de autoritate îndreptăţită era sinceră.

Zăpăcit de spusele lui Qui-Gon, agentul deschise comunicatorul şi informă toţi agenţii din vecinătate să verifice încă o dată documentele oricui se afla pe pasarelă, indiferent dacă insignele îi identificau drept colegi agenţi sau tehnicieni. Dintr-o răsuflare, ordonă ca toate ieşirile ce duceau spre coridorul periferic din spatele cabinelor presei să fie încuiate.

În câteva clipe, lui Qui-Gon, lui Boiny şi agentului li se alăturară alţi agenţi de securitate. Împărţindu-se în trei grupuri, se răspândiră pe pasarele.

Qui-Gon şi Boiny se depărtară de perimetru şi ieşiră deasupra podelei sălii. Direct sub ei se aflau cele două şiruri de trompetişti şi de toboşari.

Ajunseră la o altă intersecţie şi se despărţiră.

Extinzându-şi percepţiile, Qui-Gon se îndreptă grijuliu spre următorul balcon.

Un agent de securitate se grăbi să iasă la iveală, ţinând în braţe o puşcă.

— Am primit vorbă prin comunicator, zise el. Sunt doi tehnicieni în balconul următor, sugerez să începeţi cu ei.

Agentul păşi în lături pentru a-i face loc lui Qui-Gon. Acesta fugi înainte. Însă Forţa îl opri brusc.

Începu să se întoarcă.

Cineva strigă:

— Jedi!

Qui-Gon se roti şi îl văzu pe Boiny fugind cu toată viteza spre el. Agentul de securitate era între ei, cu arma încă prinsă în diagonală peste piept.

Boiny arătă spre agent.

— E...

Agentul se uită la Qui-Gon.

— E cu mine, începu Qui-Gon să zică.

Agentul se lăsă în genunchi şi trase, lovindu-l pe Boiny drept în piept şi aruncându-l în spate pe pasarelă. Apoi se învârti spre Qui-Gon, trăgând continuu.

Acesta îşi desfăcu sabia de lumină. Însă razele de laser erau trimise cu asemenea viteză şi precizie, încât îi era greu să le respingă pe toate. Două şuierară pe lângă lama lui, atingându-i braţul stâng şi piciorul drept.

Se clătină uşor.

Atraşi de sunetul focurilor de armă, trei agenţi apărură în goană din aceeaşi direcţie din care venise şi Boiny. Trăgătorul lui Havac scoase o a doua armă dintr-un toc de la umăr şi o descărcă în agenţi, rănind doi dintre ei.

Qui-Gon schimbă înclinaţia lamei sale pentru a respinge razele de laser în laterale, nu spre trăgător, de teamă să nu lovească întăririle. Deja agenţii trăgeau şi ei, dar fără să aibă prea mare interes pentru situaţia lui Qui-Gon.

Trăgătorul era ameţitor de rapid cu mâinile şi cu trupul său, ferindu-se de raze şi aruncându-se dintr-o parte în alta a pasarelei înguste, armura ascunsă absorbind puţinele proiectile care îl atingeau.

Qui-Gon sări înainte. Tăind orizontal cu sabia, reteză două dintre suporturile verticale tubulare ale pasarelei.

Apoi lovi în jos pentru a rupe picioarele care susţineau platforma.

Brusc, ambele secţiuni ale pasarelei tăiate se înclinară, făcându-i pe Qui-Gon şi pe trăgătorul lui Havac să se împleticească unul spre altul şi către deschizătura tot mai mare dintre cele două capete acum separate ale platformei.

Un ţipăt înnebunit izbucni din gâtul trăgătorului. Căzu pe podea şi începu să alunece pe grilajul acesteia, trăgând în acelaşi timp cu ambele arme în Qui-Gon.

În scurta tăcere pe care muzicienii o introduseră între a doua şi ultima melodie, se auzi o zarvă de voci ridicate de teamă.

Stând băţos în centrul platformei delegaţiei Coruscantului, Valorum nu era sigur ce provocase ţipetele până când o văzu pe Sei Taria, cu o mână dusă la gură, arătând către tavanul sălii.

În labirintul de pasarele de sub fereastra circulară a domului, raze de laser ţâşneau şi se întretăiau în lumina slabă. Altele ricoşau dintr-o lamă verde de sabie de lumină. Ploaia de scântei cădea peste toboşari şi trompetişti ca o binecuvântare.

Sei ţipă.

Maeştrii Jedi Adi Gallia şi Vergere se grăbiră înainte, cu săbiile aprinse.

Apoi o siluetă se prăbuşi de pe una dintre pasarele.

Din partea de sală rezervată Federaţiei Comerciale, preşedintele directoratului urmări cu gura căscată cum o luptă cu pistoalele cu laser izbucnise pe schelele şi grinzile de deasupra capului. Pe podea, în acelaşi timp, trei Jedi şi câţiva judiciari se mişcau rapid, chiar dacă pe furiş, către platforma directoratului.

Kuatul se uită de la tavan la podea. Fusese summitul pus la cale pentru a prinde în capcană directoratul? se întrebă el. Ar fi fost Republica atât de îndrăzneaţă, încât să-i atace în public?

Droizii de securitate trecuseră din poziţia de drepţi în poziţii de alertă, uşor ghemuiţi, cu braţele îndoite şi piciorul stâng întins în spate. Erau programaţi să răspundă la ordinele oricui sau ale tuturor membrilor directoratului – ori, cel puţin, să transmită comenzile unui membru al directoratului către calculatorul de control general de la bordul navei Federaţiei Comerciale – dar droizii răspundeau cel mai bine neimoidienilor.

Preşedintele kuat se uită după viceregele Gunray şi îşi dădu seama că nu se întorsese. Neştiind ce să facă, se întoarse către unul dintre aghiotanţii săi.

— Activaţi câmpul de forţă! ordonă el.

Zgomotele armelor şi ale panicii de la parter ajunseră până în cabina de presă pe care o obţinuse Havac. Aşezat într-un scaun, cu un pistol îndreptat spre Havac, Cohl auzi holocamera pornind şi îl văzu pe Havac aruncându-i o privire.

— Am dreptate să presupun că ai de gând să mă omori? întrebă Havac. Până la urmă, la asta te pricepi.

— Te descurci destul de bine pentru un începător, Havac.

Acesta pufni dispreţuitor.

— Sunt pregătit să mor pentru cauză, căpitane.

— Poate că eşti, zise Cohl. Dar nu o să-ţi ofer acest privilegiu. O să mori pentru că ai ucis-o pe Rella. În plus, cauza ta e pierdută.

Havac aruncă iar o privire spre cameră.

— Aşa crezi?

Cohl făcu semn spre fereastra din oţel transparent.

— Auzi focurile alea de armă? Jedi ţi-a descoperit trăgătorul – cel care controlează droidul. Valorum a scăpat de pericol. Oricum, nu am avut o părere prea bună despre plan, văzând cum încearcă Valorum să destrame Federaţia Comercială, la fel ca tine.

Havac râse scurt.

— Nu ai reuşit să vezi adevărul, Cohl. Chiar eşti prea bătrân pentru jocul ăsta. Ce te face să crezi că ţinta noastră era Valorum?

Lui Cohl îi dispăru rânjetul.

Strâmbându-se de durere, se ridică anevoie din scaun şi şchiopătă către fereastră. Lupta aruncase întreaga sală în haos. Membrii Directoratului Federaţiei Comerciale stăteau în spatele mesei lor curbate, înconjuraţi de droizii lor de securitate, cu toţii aflaţi în siguranţă în spatele unui câmp de forţă sclipitor.

Într-o parte, un grup de Jedi şi de judiciari se apropia de platforma Federaţiei.

Cohl se întoarse spre Havac, cu ochii aruncându-i flăcări.

— Ţinta ta e Federaţia Comercială!

Havac nu se putu abţine să zâmbească triumfător.

— Nu trebuia decât să-i facă să activeze câmpul de forţă. Arătă spre aparatele care erau îndreptate spre sală. Scanerul a detectat activarea. Holocamera va face restul.

— Telecomanda, zise Cohl ca prin vis.

Sări spre cameră, întâlnindu-se cu Havac în zbor. Se loviră unul de altul şi căzură încleştaţi la podea. Se rostogoliră spre uşă, fiecare luptându-se pentru superioritate, cu pistolul între ei, în strânsoarea a patru mâini.

Cohl îşi înfipse cotul în faţa lui Havac, făcându-l să cadă într-o parte, apoi se folosi de inerţia acestuia pentru a se ridica peste el, imobilizându-l la podea cu genunchii.

Havac se zvârcoli, dar ţinu bine pistolul, trăgând un foc în abdomenul lui Cohl. Acesta căzu parţial pe spate, apoi se prăvăli înainte, lăsându-şi toată greutatea pe armă şi împingând-o în pieptul lui Havac.

Cu bruma de energie care îi mai rămăsese, Cohl trase o ultimă rază de laser.

Atârnând într-o mână de pasarela care se legăna, Qui-Gon se uită în jos la podeaua sălii.

Trompetiştii se opriseră în mijlocul melodiei şi se împrăştiau alergând la adăpost, abandonându-şi instrumentele în fugă. Peste tot, delegaţii îşi părăseau locurile, căţărându-se unul peste altul în încercarea disperată de a scăpa.

Valorum era în picioare, însă complet încercuit de Gărzi Senatoriale şi de Cavaleri Jedi.

Saesee Tiin, Ki-Aki-Mundi şi Obi-Wan ocupaseră poziţii în faţa platformei Federaţiei Comerciale, cu săbiile de lumină ridicate pentru a respinge focurile droizilor.

Însă membrii directoratului ridicaseră câmpul de forţă, ceea ce însemna că nici o rază de laser nu putea intra sau ieşi prin scutul translucid de energie.

Cei treisprezece droizi îşi duseră mâinile peste umărul drept după puştile cu laser prinse de spate.

Judiciarii stârniră o furtună de raze de laser, pe care câmpul de forţă o absorbi.

Apoi, ca unul, droizii făcură stânga împrejur.

Membrii directoratului rostiră comenzi şi înjurături şi începură să se depărteze de masa curbată.

Droizii traseră.

În timp ce Jedi şi judiciarii urmăreau neajutoraţi, razele sfâşiară masa, scaunele şi carnea membrilor, scuturându-i şi aruncându-i în toate părţile.

Focurile încetară la fel de brusc pe cât începuseră.

Pentru o clipă, droizii rămaseră în picioare cu armele care se răceau, apoi le puseră înapoi pe umăr şi se întoarseră cu faţa la sală.

Uluit de ceea ce văzuse, Qui-Gon se căţără pe pasarela nesigură şi se lăsă să cadă cu picioarele încrucişate pe podeaua înclinată, privind în gol.

CERCUL INTERIOR

34

Frontul Nebula a fost în mare parte destrămat, îi explică ofiţerul judiciar lui Qui-Gon. Cei puţini pe care am reuşit să-i prindem susţin că n-au ştiut nimic despre planurile lui Havac pentru Eriadu. Unii dintre ei nici nu l-au cunoscut pe Havac şi spun că numele era folosit de obicei pentru aproape oricine făcea parte din facţiunea militantă a Frontului. Operaţiunea Eriadu a fost pusă la cale în mare secret, oricum, căci militanţii erau convinşi că exista un informator printre ei.

— Informatorul era unul dintre moderaţi, adăugă Qui-Gon. Prin el am aflat despre planurile lui Cohl de a prăda cargobotul Federaţiei Comerciale la Dorvalla şi, pe Asmeru, despre o operaţiune clandestină pe care Cohl o executa pentru Havac.

Judiciarul, o femeie subţire, cu păr castaniu şi o atitudine plăcută, notă observaţiile lui Qui-Gon pe un datapad de birou. Erau doar ei doi într-un mic compartiment din sediul cavernos al Departamentului Judiciar de pe Coruscant. Trecuse aproape o lună standard de la asasinate.

Dezactivarea scutului pe care membrii Directoratului Federaţiei Comerciale îl ridicaseră în jurul lor –

aducându-şi fără să ştie moartea – se făcuse cu o echipă de tehnicieni, folosind două dislocatoare de câmp. Cei doi neimoidieni care supravieţuiseră masacrului, viceregele Nute Gunray şi senatorul Lott Dod, nu protestaseră când aceleaşi dislocatoare fuseseră folosite pentru a-i cufunda pe droizi într-o stare de supunere garantată. Privilegiile diplomatice le permiseseră neimoidienilor să plece de pe Eriadu fără a răspunde la vreo întrebare.

Cancelarul Suprem Valorum ordonase Departamentului Judiciar să înceapă imediat o anchetă, însă investigatorii-şefi se treziseră curând împiedicaţi de guvernatorul-locotenent Tarkin. Acesta insistase că, de vreme ce Eriadu nu putuse oferi nivelul potrivit de securitate, cazul ar fi trebuit să fie rezolvat de investigatorii de pe Eriadu. Existase îngrijorarea că Tarkin, temându-se de represaliile Federaţiei Comerciale, avea să încerce să arunce vina asupra altor grupuri. În schimb, nu făcuse decât să zădărnicească investigaţia permiţând dovezilor şi martorilor oculari să dispară. Ignoraţi, judiciarii cărora Valorum le ceruse să rămână pe Eriadu plecaseră în cele din urmă.

Qui-Gon încercase să rămână la curent cu evoluţiile în acest caz, dar investigatorul-şef care servise drept legătură cu echipa de pe Eriadu abia se întorsese pe Coruscant.

— S-a dovedit că Havac era de pe Eriadu, continuă ofiţerul judiciar. Numele lui adevărat era Eru Matalis, un corespondent de presă şi holodocumentarist, cu o ură îndelungată împotriva Federaţiei Comerciale. La un moment dat, a devenit conducătorul celulei Frontului Nebula de pe Eriadu şi a înaintat prin ierarhie până la o poziţie de comandă în organizaţie.

— O percheziţie în casa conspirativă a Frontului Nebula din oraşul Eriadu a dezvăluit că Frontul avea

oameni de contact la toate nivelurile guvernului şi ale forţelor de ordine şi se presupune că ştia la fel de multe ca oricine implicat despre măsurile de securitate de la întâlnirea la nivel înalt. Evident, Havac – Matalis – şi-a folosit legăturile pentru a obţine insigne de securitate, uniforme şi acte pentru asasinii angajaţi de Cohl şi, poate, a aranjat ca arme să fie ascunse în pereţii sălii, înainte de summit.

— Operaţiunea trebuie să fi fost plănuită de îndată ce a fost anunţată întâlnirea la nivel înalt, spuse Qui-Gon. Sau curând după atacul asupra Cancelarului Suprem, aici pe Coruscant. Bănuiesc că niciodată nu vom şti dacă atacul a fost adevărat sau creat pentru a ne pune pe noi pe o pistă falsă care să ne depărteze de ceea ce se pregătea pe Eriadu.

— Nu dacă Havac sau Cohl nu învaţă să vorbească de dincolo de mormânt, zise judiciarul.

— Şi asasinii care au fost prinşi?

— Toţi cei deţinuţi susţin că Valorum era ţinta – chiar şi cei care au fost descoperiţi în cabină împreună cu Havac. Din câte spun ei, scopul lui Havac era de a face să pară că droizii Federaţiei Comerciale l-au ucis pe Valorum, la comanda directoratului. Asta ar fi dus la destrămarea Federaţiei, ceea ce a vrut Frontul Nebula întotdeauna.

— Ne-am gândit la posibilitatea de a se fi defectat ceva în programul droizilor şi că atacul asupra directoratului a fost o greşeală. Dar Baktoid a oferit dovezi extinse că aşa ceva nu s-ar fi putut întâmpla.

— Se poate ca Baktoid să fi fost implicat în sprijinirea lui Havac?

— Neagă cu vehemenţă orice implicare. De fapt, tehnicienii lor ne-au ajutat să analizăm droidul de luptă – aşa-numitul comandant – despre care s-a descoperit că avea un mecanism care îi permitea să fie controlat

independent de calculatorul de control general, însă doar pentru o scurtă perioadă. Holocamera lui Havac l-a făcut pe comandant să acţioneze, iar cei doisprezece droizi au urmat exemplul comandantului. De îndată ce calculatorul de control central şi-a dat seama ce se întâmpla în sala întâlnirii la nivel înalt, i-a oprit pe toţi.

Qui-Gon se gândi la asta pentru o clipă.

— Havac trebuie să fi avut ajutor pentru a pune droidul în mâinile Federaţiei Comerciale.

— Neîndoielnic, zise judiciarul dând din cap. Însă privilegiile diplomatice ne-au împiedicat să aflăm tot ce dorim să ştim. De exemplu, dosarele Astroportului Eriadu arată că directoratul a sosit cu doar doisprezece droizi. Aşa că al treisprezecelea – asasinul – trebuie să fi fost dobândit în timp ce delegaţia se afla la suprafaţa planetei.

— Gunray, noul vicerege care comandă întreaga Federaţie Comercială, spune – prin avocaţii săi, oricum, – că, de fapt, cineva din directorat trebuie să fi acceptat sau să fi introdus droidul. Senatorul Lott Dod susţine că atunci când i-a atras atenţia lui Gunray despre al treisprezecelea droid, viceregele a părut a fi la fel de nedumerit ca şi el.

— Dar mesajul care i-a scos pe Gunray şi pe Dod din sală?

— A fost legitim – din câte se poate stabili. A fost detectată o scurgere de plasmă la motoarele navetei neimoidienilor. Scurgerea a declanşat scanerele de la astroport şi cineva a contactat securitatea de la sala summitului. Problema este că nu am putut afla identitatea celui care a contactat securitatea. Viceregele insistă că aparatul de comunicaţii la care l-a condus pajul era inactiv când a ajuns la el. Pajul a confirmat asta. Până când Gunray şi Dod s-au întors la locurile lor,

violenţa deja se terminase, iar agenţii de securitate i-au arestat pentru că au intrat din nou în încăpere.

Judiciarul clătină din cap în semn de exasperare.

— Totul se reduce la Havac.

Qui-Gon îşi încrucişă mâinile pe piept şi dădu din cap, deşi nu prea convins.

— Aşa s-ar părea.

— Este o plăcere să te văd din nou, domnule senator Palpatine, spuse personajul minunat din câmpul holoproiectorului. Abia aştept ziua în care ne vom putea întâlni iar în persoană.

— Şi eu, de asemenea, maiestate, zise Palpatine plecându-şi capul în semn de respect.

Personajul şedea pe un tron cu spătarul rotunjit, avea o fereastră înaltă terminată într-o arcadă în spate şi, de ambele părţi, coloane masive din piatră locală. Vocea joasă era controlată, ca şi expresia feţei; vorbele ieşeau dintre buzele vopsite. Avea o siluetă subţire şi o faţă feminină, drăguţă. Era clar că îşi asuma responsabilităţile cu cea mai mare seriozitate.

Numele ei de naştere era Padme Naberrie. Dar din acest moment înainte avea să fie cunoscută ca regina Amidala, proaspăt aleasa conducătoare a lui Naboo.

Palpatine purta această convorbire din apartamentul său, în înaltul turnului Republica 500, asemănător cu o stâncă, într-unul dintre cele mai vechi şi mai prestigioase cartiere ale Coruscantului. Pereţii şi podeaua erau la fel de roşii ca şi tronul Amidalei, cu obiecte de artă decorând fiecare colţ şi nişă.

Îşi putea imagina propria replică fantomatică plutind deasupra holoproiectorului complex din podeaua camerelor Consiliului de Sfetnici din Palatul Theed de pe Naboo.

— Domnule senator, doream să vă anunţ ceva ce doar acum mi-a fost dezvăluit. Regele Veruna este mort.

— Mort, maiestate? Palpatine se încruntă, vizibil neliniştit. Fireşte, ştiam că s-a ascuns după ce a abdicat. Dar am înţeles că era sănătos.

— Era sănătos, domnule senator, zise Amidala cu o voce scăzută şi monotonă. Moartea lui a fost declarată "accidentală", dar este învăluită în mister.

Chiar şi la cei paisprezece ani ai ei, nu era cel mai tânăr monarh ales vreodată, însă era, cu siguranţă, cel mai convenţional, în îmbrăcăminte şi comportament.

Era înveşmântată din cap până în picioare într-o robă roşie cu umeri laţi, ale cărei mâneci largi erau tivite cu blană de potolii. Pieptarul îngust al robei era brodat cu fir preţios. Vopsită în alb, faţa ei era înconjurată de un guler înalt care nu doar îi susţinea trăsăturile delicate, ci devenea şi parte a unui acoperământ de cap complicat şi bătut în pietre preţioase, care se lăţea în spatele ei. Unghiile îi erau accentuate cu lac alb şi fiecare pomete cu câte un semn de frumuseţe stilizat, roşu. O tradiţională "cicatrice de amintire" îi traversa buza inferioară, fiind vopsită în alb, în contrast cu roşul rujului. Cinci servitoare stăteau în spatele ei, îmbrăcate în mantii vişinii cu glugă.

— Aş dori să ţi-l prezint pe noul şef al securităţii, domnule senator, spuse Amidala, făcând semn spre cineva care nu se vedea. Căpitanul Panaka.

Un bărbat bine bărbierit, cu piele măslinie, apăru în raza holo-proiectorului. Având un aspect lipsit de umor, purta o jachetă din piele şi o caschetă de comandant asortată. Se putea ca Panaka să fi fost numit de curând, dar nu era nou la curte, căci servise o vreme sub predecesorul său, căpitanul Magneta.

— Deoarece regele Veruna a murit în condiţii suspecte, zise Amidala, căpitanul Panaka consideră că întărirea pazei este necesară pentru noi toţi, inclusiv pentru dumneavoastră, domnule senator.

Palpatine păru surprins, chiar amuzat de idee.

— Nu cred că acest lucru este necesar pe Coruscant, maiestate. Singurul pericol apare din a fi nevoit să fraternizez cu ceilalţi senatori şi să rămân, cumva, imun la lăcomia care macină Senatul Galactic.

Regina reapăru în raza holoproiectorului.

— Cum rămâne cu recentele probleme între Federaţia Comercială şi teroriştii Frontului Nebula, domnule senator?

Palpatine clătină din cap în semn de dezaprobare.

— Acel incident nefericit a arătat doar cât de ineficientă a devenit Republica în medierea unor astfel de conflicte. Prea mulţi din Senat îşi pun nevoile personale deasupra celor ale Republicii.

— Ce se va întâmpla cu propunerea cancelarului Valorum de a taxa zonele libere?

— Sunt sigur că domnul Cancelar Suprem va urmări acest subiect.

— Cum vei vota, domnule senator, dacă se va ajunge la vot?

— Cum doriţi să votez, maiestate?

Amidala se gândi înainte de a răspunde.

— Am o responsabilitate faţă de poporul de pe Naboo. Mi-ar plăcea foarte mult să stabilesc relaţii cordiale cu domnul cancelar Valorum, dar Naboo nu îşi poate permite să fie amestecat într-o dispută care pune faţă în faţă Republica şi Federaţia Comercială. Voi respecta decizia dumneavoastră în această problemă, domnule senator.

Palpatine înclină capul.

— Atunci voi cântări subiectul cu mare atenţie şi voi vota în conformitate cu ceea ce este mai bine pentru Naboo şi pentru Republică.

Valorum stătea lângă ferestrele înalte, admirând priveliştea oraşului.

— Ultima dată când ne-am întâlnit aici, a fost pentru a discuta cererea Federaţiei Comerciale de protecţie faţă de terorişti, zise el, şi, în lunile ce au trecut de atunci, situaţia a devenit tot mai încordată. Când mă gândesc la cursul evenimentelor care ne-au adus în acest loc întunecat, mă simt pierdut. În cazul în care cineva ar fi încercat să îmi spună acum câteva luni că vom ajunge aici, nu aş fi ascultat avertismentul, deoarece nu aş fi crezut că este posibil.

Senatorul Palpatine tăcu. Aşteptă ca Valorum să se întoarcă spre el.

— Din respect pentru ce s-a întâmplat la întâlnirea la nivel înalt, am amânat supunerea la vot în Senat a propunerii de taxare. Dar sunt supus presiunilor de a încheia acest subiect odată pentru totdeauna – atât din partea celor care i se opun, cât şi din a celor care o susţin.

Valorum se întoarse cu faţa la Palpatine.

— Dumneavoastră, poate mai mult ca oricine, cunoaşteţi atmosfera din Senat. Asasinatele au creat compasiune pentru Federaţia Comercială, până la punctul în care nu vom putea obţine destul sprijin pentru taxare?

— Din contră, zise Palpatine. Ceea ce s-a întâmplat pe Eriadu nu a făcut decât să întărească temerile tuturor că ne aşteaptă vremuri violente şi că acest conflict dintre Federaţia Comercială şi Frontul Nebula ar putea fi un semn al tragediilor şi mai mari ce vor urma.

— Mai mult, cu neimoidienii ahtiaţi după profit la conducerea Federaţiei, este probabil ca tensiunile să se intensifice în sistemele îndepărtate. Planul dumneavoastră de a redirecţiona veniturile către Inelul Exterior este lăudabil şi este ceva ce ar trebui să fie pus în practică. Multe planete şi concerne greu încercate vor avea de profitat dintr-o astfel de mişcare. Competiţia de

piaţă va reduce, în cele din urmă, influenţa Federaţiei Comerciale, fără a fi nevoie de intervenţia Republicii, în afară de taxare.

Valorum dădu din cap.

— Şi cum rămâne cu cererea Federaţiei Comerciale pentru trupe defensive în plus? Chiar şi cu eliminarea ameninţării Frontului Nebula, neimoidienii vor cere permisiunea de a-şi mări armata.

— Este adevărat, spuse Palpatine rar. Ca o răsplată, măcar, ar trebui cel puţin să ne gândim să permitem Federaţiei Comerciale să facă toţi paşii necesari în protejarea navelor sale. Spargerea Frontului

Nebula nu anulează posibilitatea unor alte acte de terorism, lansate de orice grup se va mai ridica.

Valorum se uită la Palpatine.

— Vom avea votul lui Naboo?

Palpatine oftă cu subînţeles.

— Din nefericire, regina Amidala nu este pregătită să sprijine taxarea, căci Naboo încă se bazează pe Federaţia Comercială pentru multe dintre importurile sale esenţiale. Este tânără şi lipsită de experienţă în astfel de probleme, dar dornică să înveţe. Îşi aţinti privirea asupra lui Valorum. Totuşi, voi continua să fac tot ce îmi stă în puteri pentru a lucra în culise. Sunt sigur că vom reuşi să adunăm voturile necesare.

Valorum zâmbi în semn de mulţumire.

— Pentru tot sprijinul pe care mi l-aţi arătat, prietene, sper că veţi avea încredere că, dacă va fi vreodată nevoie, voi face tot ce îmi stă în putere şi voi oferi ajutor lui Naboo.

— Mulţumesc, domnule Cancelar Suprem. După cum spuneţi, vă voi crede pe cuvânt.

35

Coridoarele publice ale Senatului Galactic erau pline de corespondenţi ai HoloNet, simpatizanţi şi cetăţeni cu spirit civic ai Coruscantului.

Flancat de Gărzi Senatoriale, un Valorum întinerit înainta încet pe coridorul principal, schimbând plecăciuni demne cu senatorii şi ignorând întrebările aruncate de reporteri.

— Domnule Cancelar Suprem, v-aţi îndoit vreo clipă că propunerea de taxare va fi ratificată? întrebă un corespondent twi'lek.

Sei Taria îi răspunse:

— Subiectul a fost controversat încă de la început. Însă toţi cei implicaţi au rămas încrezători că propunerea va trece, odată ce toate taberele ar fi avut oportunitatea de a fi ascultate.

O femeie atractivă îşi croi drum în faţa mulţimii.

— Având în vedere ce s-a întâmplat la summitul comercial, mai consideraţi că au fost ascultate toate taberele?

Din nou, Sei Taria interveni:

— Deşi tragedia ne-a obligat să scurtăm întâlnirea, multe s-au obţinut pe Eriadu. Celor cărora li se refuza oportunitatea de a vorbi li s-a oferit destul timp pentru a-şi face cunoscute opiniile aici, când s-au reluat discuţiile.

— Discuţiile sau dezbaterile, domnule Cancelar Suprem?

Valorum flutură din mână în semn de concediere.

— Consideraţi că taxarea dă o lovitură drepturilor sistemelor îndepărtate?

— Cu siguranţă, sistemele îndepărtate vor avea de câştigat, răspunse Taria. Dar toate lumile vor avea un beneficiu ca rezultat al acestei acţiuni istorice. Contrar afirmaţiilor multor aşa-zişi analişti politici, trecerea

acestei legi demonstrează în mod clar că Senatul nu a devenit prea greoi sau prea apatic pentru a acţiona spre binele comun.

Un alt corespondent uman se împinse în faţă.

— Consideraţi că acesta este punctul de glorie al administraţiei dumneavoastră?

Taria ridică mâinile.

— În cursul acestei zile, biroul Cancelarului Suprem va emite un comunicat. Până atunci, nu mai răspundem la întrebări.

Corespondenţii mormăiră, dar, în cele din urmă, tăcură şi păşiră în lături, în timp ce grupul de gărzi şi de consilieri ai lui Valorum îl îndreptă pe acesta spre turboliftul care ducea în apartamentele sale private. Odată ajuns acolo, el îşi scoase mantia, se lăsă greoi în scaunul său şi expiră prelung.

— Mulţumesc pentru că ai intervenit, îi spuse el Tariei când rămaseră singuri în birou.

Ea zâmbi şi se aşeză pe scaunul din faţa lui.

— Ar trebui să emitem un comunicat cât mai repede posibil. Vreţi să compun ceva acum?

Valorum se încruntă, apoi se ridică în picioare şi păşi, cu mâinile la spate, în centrul camerei. Taria activă funcţia de înregistrare a comunicatorului pe care îl purta la încheietura mâinii.

— De prea mult timp Senatul a fost blocat în politici şi proceduri, începu Valorum după o clipă. Însă astăzi am reuşit să ieşim din această mlaştină birocratică. Am reuşit să ne depăşim inerţia, lăsând deoparte certurile noastre jalnice şi interesul propriu şi unindu-ne pentru a da o lovitură în numele Republicii. Prin aceasta ne-am reconfirmat mandatul şi ne-am reafirmat calea.

— Deşi suntem onoraţi să fi introdus această propunere istorică, victoria nu ar fi fost posibilă fără eforturile neobosite ale câtorva delegaţi buni şi corecţi.

Ne vom abţine să discutăm cum a decurs procedura de vot. Dar vrem să spunem că suntem profund îndatoraţi delegaţilor ca...

Valorum îşi întrerupse observaţiile când se auzi un sunet de la uşa biroului. Sei Taria o deschise şi două Gărzi Senatoriale îl conduseră în cameră pe senatorul alderaanian Bail Antilles. În mâna dreaptă, preşedintele Comisiei de Activităţi Interne ţinea o coală de durhârtie cu aspect oficial.

— Domnule Cancelar Suprem, regret că trebuie să fiu purtătorul veştilor rele într-o zi care ar trebui să fie dedicată sărbătorii, zise

Antilles întinzându-i durhârtia lui Valorum. Dar acest document reprezintă notificarea oficială prin care vi se cere să apăreţi în faţa Curţii Supreme pentru a răspunde acuzaţiilor de corupţie şi de îmbogăţire ilegală.

Valorum clipi stupefiat. Nu putea înţelege ceea ce tocmai auzise. Trebuia să fie o greşeală sau o glumă dintre cele mai proaste. Inima îi bubuia în piept şi i se tăie răsuflarea. Se holbă la durhârtia pe care o luase, apoi se uită urât la Antilles.

— Vreau să ştiu ce înseamnă asta.

Antilles strânse din buze.

— Din nou, îmi cer iertare, domnule Cancelar Suprem. Dar, deocamdată, nu pot să mai spun nimic despre acest subiect.

36

Valorum nu era înconjurat de Gărzile Senatoriale, ci de avocaţi atunci când, în cele din urmă, apăru în faţa Curţii Supreme după aproape două săptămâni. În acest timp, echipa lui juridică reuşise să descopere că la baza

acuzaţiilor se afla o investiţie făcută în Transporturi Valorum, de pe Eriadu.

Dincolo de aceasta, Valorum era în ceaţă.

Curtea Supremă se întrunise în sesiune secretă în Clădirea Curţilor de Justiţie Galactice, un edificiu enorm cu arcade ascuţite, înalte turnuri decorative şi statui complicate, aflat pe aşa numitele Câmpii ale Coruscantului, nu departe de Templul Jedi.

Valorum şi avocaţii săi şedeau la o masă lungă în faţa a douăsprezece personaje în robe, care formau consiliul judiciar. Bail Antilles şi membrii Comisiei de Activităţi Interne stăteau perpendicular faţă de prezidiu.

Judecătorul suprem vorbi, adresându-se lui Valorum.

— Domnule Cancelar Suprem, apreciem că aţi ales să vă prezentaţi în faţa noastră, fără a fi obligat printr-un ordin.

— Am fost lăsaţi să înţelegem că aceasta este o investigaţie informală, spuse unul dintre avocaţi în locul lui Valorum.

— Presupunerea dumneavoastră este corectă.

Judecătorul se uită la Antilles, care se ridică din locul său, de la masa comisiei.

— Onorată instanţă, domnule Cancelar Suprem Valorum, începu el. Cu două săptămâni în urmă Senatul s-a întrunit într-o sesiune specială pentru a vota o propunere introdusă de domnul Cancelar Suprem Valorum, cerând ca o taxă să fie aplicată tuturor transporturilor şi altor activităţi comerciale în ceea ce era cunoscut până atunci ca zone libere din sistemele îndepărtate.

— Un amendament la propunerea originală a cerut ca un procent din toate veniturile obţinute de Republică să fie redistribuite între sistemele îndepărtate, în scopul bunăstării sociale şi a dezvoltării tehnologice. Multe concerne de afaceri aflate în aceste sisteme au început

deja să culeagă roadele acestui amendament, sub forma capitalului de afaceri oferit de investitori, aici în Nucleu. Unul dintre aceste concerne este Transporturi şi Nave Valorum, de pe Eriadu, care a primit o sumă enormă pentru o companie care a avut doar profituri minore în ultimii câţiva ani-standard.

Avocatul lui Valorum îl întrerupse.

— Cu tot respectul, domnule senator Antilles, domnul Cancelar Suprem Valorum nu a ştiut despre această investiţie în Transporturi Valorum până săptămâna trecută. Chiar şi aşa, deşi este adevărat că această companie poartă numele Valorum şi că domnul Cancelar Suprem este membru în comitetul director, domnia sa nu participă la operaţiunile companiei şi nici nu se implică în fiecare banală tranzacţie de afaceri.

— Mai important, onorată instanţă, de când faptul că o companie are profit, bazându-se doar pe merit, încalcă legile Republicii? În cazul Transporturi Valorum, mi se pare că a atrage investitori către concerne deţinute de figuri publice proeminente ţine de un bun simţ de afaceri. Nu este ca şi cum domnul cancelar suprem ar fi solicitat activ investiţii. Mai mult, domnul Cancelar Suprem, după cum cere legea, şi-a declarat în întregime toate afacerile, iar dosarul său, în ceea ce priveşte câştigurile şi taxele, este fără pată.

Cei doisprezece judecători se uitară la Antilles, care încă se mai încrunta când avocatul termină de vorbit.

— Dacă îmi permiteţi să continui. Comisia de Activităţi Interne nu contrazice afirmaţiile reprezentantului legal al domnului Cancelar Suprem. De fapt, atunci când această problemă ne-a fost supusă atenţiei, am pornit de la presupunerea că nu a avut loc nici o încălcare a legii. Totuşi...

Antilles lăsă fraza în suspensie pentru o vreme înainte de a continua.

— Investigaţia ce a urmat a demonstrat că această contribuţie pentru Transporturi Valorum nu a fost făcută de un consorţiu sau de un grup de investiţii. Venitul a fost extras dintr-un cont ascuns şi mutat pe Eriadu printr-o bancă de pe Coruscant cu reputaţie incertă. Folosesc intenţionat termenul mutat, onorată instanţă, deoarece investiţia a fost făcută în bunuri fizice.

Avocaţii lui Valorum se priviră nedumeriţi.

— De ce fel? îl întrebă purtătorul de cuvânt pe Antilles.

— Pepite de aurodium.

Valorum păli şi în sală se stârni o agitaţie. Valorum şi avocaţii săi discutară o clipă, înainte ca vorbitorul să răspundă.

— Onorată instanţă, recunoaştem că investiţia începe să pară, să spunem, mai puţin cinstită. Cu toate acestea, domnul senator Antilles tot trebuie să demonstreze exact ce legătură are această problemă cu domnul Cancelar Suprem.

Expresia lui Antilles arătă clar că abia aşteptase acest moment. Se uită la Valorum în timp ce dădea lovitura finală.

— Ceea ce Comisia de Activităţi Interne găseşte cel mai interesant şi îndoielnic este că valoarea aurodiumului – şi chiar cantitatea acestuia – corespunde exact transportului de pepite declarat pierdut de către Federaţia Comercială în urma unui atac asupra uneia dintre navele lor, *Profitul*, în sistemul Dorvalla, cu câteva luni în urmă.

Conversaţii şoptite izbucniră prin încăpere, în timp ce Antilles ieşi de după masă şi se apropie de prezidiu.

— Onorată instanţă, aceasta nu este o acuzaţie. Comisia nu doreşte decât să fie reasigurată că domnul Cancelar Suprem Valorum nu a avut o agendă secretă atunci când a sprijinit taxarea, ca parte a unui plan de

a-şi îmbogăţi propriile firme din sistemele îndepărtate. De asemenea, comisia doreşte să fie reasigurată că aurodiumul în discuţie a dispărut, într-adevăr, de la bordul *Profitului* şi că nu a fost doar transferat către Transporturi Valorum, pentru a încheia un parteneriat clandestin între domnul Cancelar Suprem şi Federaţia Comercială.

Senatorul Palpatine era unul dintre cei o sută sau mai mult de senatori care fuseseră invitaţi în apartamentul luxos de la mansardă al lui Om Free Taa pentru o seară cu mâncăruri excepţionale şi băuturi extravagante. Totuşi, ceea ce fusese prezentat ca o petrecere avea toate caracteristicile ascunse ale unei întâlniri secrete; şi dacă cei dinafară presupuneau că scopul acesteia era de a sărbători aparenta victorie în Senat a lui Valorum; era, în schimb, ţinută pentru a celebra recenta anchetare a averii cancelarului.

Pe cea mai mare dintre multele terase ale mansardei, gazda twi'lek cu piele albastră vorbea pe larg unei audienţe formate din senatori, care îi sorbeau fiecare cuvânt.

— Fireşte că am ştiut despre toate nepotrivirile. Dar a fost necesar să se amâne pomenirea scandalului pentru a ne asigura că propunerea de taxare avea să fie ratificată, ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă Valorum ar fi fost slăbit prea devreme.

Taa îşi scutură capul şi lekku.

— Nu, aşteptând să dezvăluim acuzaţiile şi sprijinindu-l pe Valorum, am reuşit să transformăm ceea ce ar fi putut fi privit ca un caz de corupţie obişnuită în ceea ce indică un complot extrem de mârşav care ameninţă însăşi stabilitatea Republicii.

— Dar chiar sunt bazate acuzaţiile? întrebă senatorul Tikkes de pe planeta Dac, tentaculele de pe faţă tremurându-i de nerăbdare.

Umerii enormi ai lui Taa se ridicară în semn de indiferenţă.

— E aurodiumul şi e aparenţa de înşelăciune. Ce mai contează altceva.

— Dacă este adevărat, atunci Valorum a devenit un pericol chiar pentru binele general, observă Mot Not Rab.

Tikkes confirmă acest lucru dând entuziasmat din cap.

— Eu zic să-l scuturăm, înainte să îndurăm zile mai grele.

Ceilalţi dădură şi ei din cap în semn de aprobare, mormăind între ei.

— Răbdare, răbdare, îi sfătui Taa cu o voce mieroasă. Fundamentate sau nu, acuzaţiile l-au afectat grav pe Valorum. Nu mai trebuie decât să scăpăm de acei senatori care în trecut l-au susţinut, permiţându-i să rămână pe linia de plutire în ciuda celor mai bune încercări ale noastre de a-l scufunda. În plus, s-ar putea să mai existe încă un avantaj pentru a-l ţine la suprafaţă.

— Ce avantaj? întrebă senatorul de pe Rodia.

— Influenţa fiindu-i şi mai mult erodată, iar Departamentul de Justiţie fiind lăsat fără o parte din fosta sa autoritate, vor trebui numiţi interimari care să ia deciziile şi hotărârile pe care le-ar fi luat el de obicei. Puterea instanţelor va creşte. Dar, invariabil, cazurile vor dura mai mult ca niciodată pentru a fi rezolvate. Şi tot Valorum va fi de vină.

— Dacă nu este numit un cancelar mai puternic, se gândi rodianul să arate.

— Nu trebuie să lăsăm să se întâmple aşa ceva, zise Taa cu fermitate. Avem nevoie de un birocrat obosit care să servească drept vicecancelar. Se aplecă spre cercul

său de conspiratori. Senatorul Palpatine a sugerat că ar trebui să facem tot ce ne stă în puteri pentru a-l numi pe chargian – Mas Amedda.

— Dar se zvoneşte că Amedda este favorabil Federaţiei Comerciale, spuse Tikkes neîncrezător.

— Cu atât mai bine, cu atât mai bine. Taa jubila. Cu cât este mai fanatic faţă de proceduri, cu atât mai mult va reduce abilitatea lui Valorum de a acţiona.

— În ce scop? întrebă Mot Not Rab.

— Ei, în scopul finalului lui Valorum, zise Taa. Şi când va veni această vreme, vom alege un conducător cu flăcări în vene.

— Bail Antilles deja candidează, spuse rodianul.

— Ca şi Ainlee Teem de pe Malastare, adăugă Tikkes.

Taa îl observă pe Palpatine stând lângă uşile terasei, cufundat într-o conversaţie cu senatorii de pe Fondor şi Eriadu.

— Propun să ne gândim să-l nominalizăm pe Palpatine, zise el, făcând un semn discret.

Tikkes şi restul se uitară la senatorul înalt de pe Naboo.

— Palpatine nu ar accepta niciodată, spuse senatorul de pe Dac. Se consideră un jucător de sprijin.

Taa miji ochii.

— Atunci trebuie să-l convingem. Gândiţi-vă ce ar însemna pentru sistemele îndepărtate dacă o persoană de pe altă planetă decât una din Nucleu ar fi aleasă Cancelar Suprem. În cele din urmă, ar putea fi egalitate pentru toate speciile. El poate reinstaura ordinea, dacă poate cineva. Are combinaţia directă de altruism şi forţă liniştită. Şi nu vă lăsaţi păcăliţi: în acele mâneci largi este ascunsă o mână puternică, ţine mult la integritatea Republici şi va face orice va fi nevoie pentru a apăra legile.

Tikkes era bănuitor.

— Atunci, nu vom mai putea să îl controlăm aşa cum facem cu Valorum.

— Aici e frumuseţea, zise Taa. Nu va fi nevoie, pentru că el gândeşte ca unul dintre noi.

37

În toţi anii de când îl cunoştea, Adi Gallia nu îl văzuse niciodată pe Valorum atât de deznădăjduit. Uneori, putea fi cu toane şi nedrept de dur cu sine însuşi, dar acuzaţiile de corupţie îl aruncaseră într-o zonă întunecată de unde nu mai putea ieşi. În luna ce trecuse de când îl văzuse ultima dată, părea să fi îmbătrânit cu un an.

— Aurodiumul a fost ultima lovitură pe care mi-a dat-o Frontul Nebula, îi spunea el. Teroriştii erau hotărâţi să mă doboare, împreună cu Directoratul Federaţiei Comerciale. Asta trebuie să fie explicaţia. Şi ştii de ce membrii familiei mele de pe Eriadu nu au zis nimic despre aurodium? Pentru că s-au simţit jigniţi că am ales să accept ospitalitatea guvernatorului-locotenent Tarkin, care, se pare, a fost un fel de nenorocire pentru ei. Am făcut acest lucru doar din politeţe pentru senatorul Palpatine, care acum simte că a avut o parte de vină în această afacere mizerabilă.

Adi tocmai voia să răspundă, dar Valorum nu o lăsă.

— Deşi mă întreb dacă anumiţi senatori nu au fost implicaţi. Cei care ar prefera să mă vadă căzut în dizgraţie, nu doar debarcat de la putere.

Adi venise în biroul său din Senat, care devenise un loc de şoapte cu subînţeles şi de insinuări. Întreaga

atmosferă din Senat se schimbase – şi Valorum se simţea responsabil.

— Este o problemă de timp să fiţi exonerat, încercă Adi să îl încurajeze.

El clătină din cap.

— Puţini sunt cei interesaţi să mă vadă exonerat – presa, cel mai puţin. Şi cu teroristul Havac mort, nu mai există nimeni care să spună cu siguranţă că Federaţia Comercială nu încerca să îmi cumpere influenţa.

— Dacă s-ar fi întâmplat aşa, de ce aţi fi insistat atât de mult să taxaţi rutele comerciale? Taxa însăşi este dovada onestităţii dumneavoastră.

Zâmbetul slab al lui Valorum îi trădă sentimentul de neajutorare.

— Criticii mei au o explicaţie. Pentru a compensa taxa, *Profitul* care merge spre sistemele îndepărtate îşi va găsi, pur şi simplu, drumul înapoi în buzunarele adânci ale robelor neimoidienilor.

— Toate acestea sunt supoziţii, spuse Adi. Vor dispărea.

Valorum aproape că nu o auzi.

— Nu-mi pasă de ce zic despre mine personal. Dar acum, tot ce am realizat în Senat este pus la îndoială. Sunt obligat să răspund în faţa lui Mas Amedda, care iubeşte atât de mult procedura, încât nici o lege nu va mai trece. Ba şi mai multe comisii şi comitete vor prinde viaţă şi, odată cu ele, oportunităţi extinse de mituire şi de corupţie.

Valorum tăcu pentru o vreme, dând din cap înainte şi înapoi.

— Asasinările de pe Eriadu şi acum acest scandal vor avea consecinţe la toate nivelurile. Deja mi s-a spus clar că Jedi nu trebuie implicaţi în dispute comerciale fără consimţământul expres al Senatului.

— Dar cel mai rău dintre toate este deserviciul pe care l-am făcut Republicii. Societatea îşi primeşte semnalul de la capul statului – chiar şi când acesta a devenit doar ceva mai mult decât o marionetă ineficientă.

— Am căutat cauzele corupţiei şi m-am găsit pe mine vinovat. Chiar am uitat, convenabil, toate afacerile pe care le-am încheiat cu fiinţe răuvoitoare? Chiar am uitat, convenabil, că şi eu am fost corupt?

Îşi puse coatele pe masă şi îşi apăsă tâmplele între vârfurile degetelor, ţinându-şi privirea în jos.

— Am avut un vis îngrozitor azi-noapte, care părea atât o reflectare a situaţiei mele actuale, cât şi o viziune a viitorului. În el, mă simţeam asediat de forţe neclare, de fantome de un fel sau altul. Ceva se întindea după mine din beznă, pentru a mă zdrobi în strânsoarea sa.

— Îngrozitor, însă doar un vis, spuse Adi. Nu o viziune.

Valorum reuşi să obţină acelaşi zâmbet slab când se uită la ea.

— Măcar dacă aş avea mai mulţi susţinători ca tine şi senatorul Palpatine.

— Mai bine câţiva susţinători credincioşi decât o mulţime de prieteni falşi, zise Adi. Poate găsiţi o consolare în asta.

În turnul Consiliului Suprem al Templului Jedi, cei unsprezece maeştri ascultau povestirea lui Adi despre întâlnirea ei cu Valorum. Ca întotdeauna, Yoda era în mişcare, plimbându-se de colo-colo cu toiagul său din băţ de gimer şi, din cauza rolului pe care îl jucaseră în evenimente, Qui-Gon şi Obi-Wan erau de faţă.

— Cancelarul Suprem are dreptate într-o privinţă, spuse Mace Windu. Aurodiumul nu putea veni decât de la Havac. Cohl i-a dat pepitele, apoi Havac a deschis contul

anonim şi s-a ocupat ca aurodiumul să fie investit în Transporturi Valorum.

— Dar de ce? întrebă Yarael Poof.

— Sugerând o înţelegere secretă, Havac a sperat să îl doboare atât pe Cancelarul Suprem, cât şi Federaţia Comercială.

— Pe Valorum, poate, zise Depa Billaba. Dar neimoidienii îi au pe mulţi din Senat în soldă. Federaţia Comercială nu a fost atinsă de scandal.

— Într-adevăr, n-a fost, aprobă Oppo Rancisis.

— Prea puţin la aceste evenimente ne-am gândit, spuse Yoda. Cu toţii.

Yaddle se întoarse cu faţa la Qui-Gon şi Obi-Wan, care stăteau în afara cercului maeştrilor.

— Voi doi: zburaţi aici, zburaţi acolo, alergaţi după indicii... Dacă v-aţi fi oprit pentru o clipă să ascultaţi Forţa unificatoare, să înţelegeţi ce urma s-ar fi putut.

— Am făcut ceea ce trebuia să fac, maeştrilor, zise Qui-Gon, fără să se scuze.

Yoda scăpă un oftat prelung.

— Pe tine nu te învinovăţim, Qui-Gon. Dar pe noi ne exasperezi.

Qui-Gon îşi înclină capul într-o plecăciune.

— Acest scandal nu a fost doar opera Frontului Nebula, spuse Adi. Cancelarul Suprem are alţi duşmani – inamici ascunşi, care uneltesc împotriva lui. Încearcă să îl aducă într-o poziţie din care el să greşească grav şi să fie demis prin vot sau să fie obligat să demisioneze.

— Pentru a fi înlocuit de cei ca Bail Antilles sau Ainlee Teem, mormăi Saesee Tiin.

Windu dădu din cap.

— A fost prea încrezător.

— Prea naiv, observă Even Pieli cu asprime.

Yoda păşi, apoi se opri.

— Să-l ajutăm trebuie – în secret, la nevoie.

— Trebuie să urmăm dorinţa Forţei în această problemă, spuse Windu. Trebuie să fim deschişi la modurile de a contracara vârtejul perfid în care a fost atrasă Republica. Poate că îl putem ajuta pe Valorum să grăbească evenimentele înainte ca inamicii lui să aibă oportunitatea de a întoarce aceste evenimente împotriva lui.

— Simt vremuri periculoase ce vor veni, zise Adi. Ca şi cum un fel de beznă a fost trezită, gata să se întindă în toată galaxia.

Yaddle sparse tăcerea lungă.

— Balanţa o înclină.

Yoda se uită la ea.

— O înclină, da. Dar din vremuri tulburi spre cele liniştite sau din vremuri rele spre şi mai rele?

Windu îşi uni palmele în faţa ochilor.

— Şi ce mână necunoscută o înclină?

38

Darth Sidious îi vizită pe Mutte Gunray şi pe consilierii săi prin intermediul hologramei, pe puntea cargobotului Federaţiei Comerciale Saak'ak, cunoscut, în bazică, drept *Profitorul*.

— Felicitări pentru promovare, vicerege, scrâşni Lordul întunericului, într-un fel care făcea bătaia de joc să sune ca un compliment.

— Mulţumesc, domnule, răspunse iute Gunray. Nu ne-am închipuit, când aţi spus că îi veţi convinge pe concurenţii noştri din directorat, că veţi...

— Că voi face ce, vicerege? Poate ţi-ai închipuit că voi acţiona cu mai multă subtilitate, asta este? Acum nu mai există nimeni care să îţi stea în cale şi să te împiedice să obţii o armată sau să dirijezi traseul viitor al Federaţiei Comerciale.

Hath Monchar, Rune Haako şi comandantul Daultay Dofine se uitară la Gunray total înspăimântaţi.

— Nu am vrut să jignesc, domnule, bâigui el.

Sidious tăcu puţin. Dacă i-ar fi putut vedea ochii, ar fi avut o idee despre ce se gândea.

— Curând voi începe să elimin şi alţii dintre concurenţii tăi, intonă el o clipă mai târziu. Dar asta nu te priveşte. În schimb, vreau să îţi dedici energiile pentru a te familiariza cu abilităţile noilor tale jucării – droizii tăi de luptă, vânătorii stelari şi navele de transport. Baktoid şi uzinele Haor Chall ţi-au onorat comenzile la timp?

— Da, domnule, spuse Gunray. Deşi la un preţ exorbitant.

— Nu-mi pune răbdarea la încercare cu discuţii despre credite, vicerege, îl avertiză Sidious. Sunt mai multe în joc decât bunăstarea conturilor tale.

Gunray aproape că începu să tremure.

— Ce doriţi să facem, domnule?

— Vom pune noua ta armată la încercare.

Gunray şi Hath Monchar schimbară priviri temătoare.

— O încercare? zise Monchar.

Sidious păru să se uite la el pentru o perioadă neplăcut de lungă.

— Bănuiesc că nu sunteţi încântaţi de ratificarea de către Senat a taxării rutelor comerciale, spuse el în cele din urmă.

Gunray dădu din cap.

— Senatul nu are nici un drept.

— Fireşte că nu. Şi ce mod mai bun de a vă arăta dezaprobarea există, decât să instituiţi o blocadă comercială.

— Asupra lui Eriadu, zise Gunray nerăbdător. Pentru ce s-a întâmplat...

— Eriadu ar răspunde prin forţă, vicerege. Nu vrem un război. Vrem un embargo.

— Ce planetă să fie? întrebă Monchar.

— Sugerez să lovim lumea natală a senatorului care a fost cel mai vinovat de susţinerea legii taxării: Naboo.

— Naboo ? întrebă Haako cu o uluire sinceră.

Sidious dădu din cap.

— Senatorul Palpatine este priceput la a-şi ascunde adevărata fire. Nici nu vă daţi seama cât de mult rău a făcut deja.

— Dar ar fi legală o astfel de blocadă? întrebă Gunray. Valorum nu va fi niciodată de acord.

— Am o surpriză pregătită pentru Valorum cel slab de înger, promise Sidious. Mai mult, scandalul care îl înconjoară pe Cancelarul Suprem i-a făcut pe mulţi senatori să reconsidere legislaţia de taxare. Puţini vor comenta împotriva unui embargo comercial instituit asupra unei lumi atât de îndepărtate de Nucleu.

Monchar făcu un pas înainte.

— Şi cum rămâne cu Jedi?

— Deja sunt împiedicaţi să intervină.

— Dar dacă o fac, domnule? întrebă Gunray.

— Nu vom fi subtili când ne vom ocupa de ei.

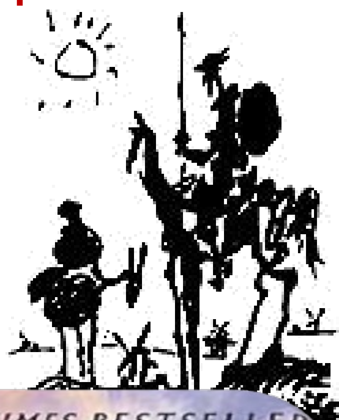
Gunray îşi înclină capul.

— Încă o dată, ne punem în mâinile voastre.

Sidious zâmbi uşor.

— Cum ţi-am mai spus, vicerege, vă serviţi cel mai bine atunci când mă serviţi pe mine.

SFÂRŞIT

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

STAR WARS

CLOAK OF DECEPTION

JAMES LUCENO

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat nici un document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei.

Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu.

Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nici o altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior.

Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului,

oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon.

Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimite ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Întretimp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4.

Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa.

Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine - asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut.

La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată.

La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când

venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţin e arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri,

aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre”

[illegible] deoarece dorinţa comună [illegible] libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor.

Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

